

Лиахо̀на

Речи от общата конференция

Старейшини Гаварет,
Годой, Мартинес и
Уонг изнасят речи на
родните си езици

Христос сред прокажените, от Дж. Кърк Ричардс

Чрез Исус Христос „слепи проглеждат, куци прохождат, прокажени се очистват и глухи прочувват; мъртви биват възкресявани, и на сиромасите се проповядва благовестието“ (Матей 11:5).

СЪБОТНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 4 Добре дошли на конференцията
Президент Томас С. Монсън
- 6 Причината за нашата надежда
Президент Бойд К. Пакър
- 9 Накъде гледате?
Старейшина Лин Г. Робинз
- 12 Причастието – обновление
за душата
Шерил А. Есплин
- 14 Спасение чрез единство
Старейшина Чи Хонг (Сам) Уонг
- 16 Завинаги свободни да действат
сами за себе си
Старейшина Д. Тод Кристоферсън
- 20 Получаване на свидетелство за
светлина и истина
Президент Дитер Ф. Ухтдорф

СЪБОТНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 24 Вотът на подкрепа за църковните
служители
Президент Хенри Б. Айринг
- 25 Да обичаш околните и да живееш
с различията
Старейшина Далин Х. Оукс
- 28 Джозеф Смит
Старейшина Нийл Л. Андерсън
- 32 Родителите: основните учители
на Евангелието за своите деца
Тад Р. Калистър
- 34 Да се доближите към Божия
престол с увереност
Старейшина Йорг Клебингат
- 37 Да, Господи, ще Те следвам
Старейшина Едуардо Гаварет
- 40 Нима не сме всички ние просяци?
Старейшина Джефри Р. Холанд
- 43 Намиране на траен мир и
изграждане на вечни семейства
Старейшина А. Том Пери

СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ

- 46 Избирайте мъдро
Старейшина Куентин А. Кук
- 50 Сам за себе си знам за тези неща
Старейшина Крейг К. Кристенсън
- 53 Законът за поста: лична отговорност
да се грижим за бедните и
нуждаещите се
Епископ Дийн М. Давиес

- 56 „Да не съм аз, Господи?“
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 59 Подготвителното свещеничество
Президент Хенри Б. Айринг
- 67 Водени безопасно към дома
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА СЕСИЯ

- 70 Продължаващо откровение
Президент Хенри Б. Айринг
- 74 Подкрепяне на пророците
Старейшина Ръсел М. Нелсън
- 77 Живейте според словата на
пророците
Керъл Ф. Маконки
- 80 Вечен живот – да познаваме нашия
Небесен Отец и Неговия Син
Исус Христос
Старейшина Робърт Д. Хейлз
- 83 Причастието и Единението
Старейшина Джеймз Дж. Хамула
- 86 Обмисляйте внимателно пътеката
на нозете си
Президент Томас С. Монсън

НЕДЕЛНА СЛЕДОБЕДНА СЕСИЯ

- 89 Останете на лодката и се дръжте!
Старейшина М. Ръсел Балард
- 92 Превърнете упражняването на
вяра във ваш най-важен приоритет
Старейшина Ричард Г. Скот
- 96 Господ има план за нас!
Старейшина Карлос А. Годой
- 99 Книгата
Старейшина Алън Ф. Пакър
- 102 Нашето лично служение
Старейшина Уго Е. Мартинез
- 104 Не се отнасяйте лекомислено
към свещени неща
Старейшина Лари С. Кейчър
- 107 Дойдете и ще видите
Старейшина Дейвид А. Беднар
- 110 До следващата среща
Президент Томас С. Монсън

ОБЩА СЕСИЯ НА ЖЕНИТЕ

- 111 Подготвени по начин, досега
непознат
Линда К. Бъртън
- 114 Божии дъщери, сключили завет
с Него
Джийн А. Стивънз
- 117 Да споделяме светлината си
Нийл Ф. Мериът
- 120 Да живеем радостно според
Евангелието
Президент Дитер Ф. Ухтдорф
- 64 Висши ръководители и висши
служители на Църквата на
Исус Христос на светиите от
последните дни
- 124 Указател на материалите от
конференцията
- 125 Новини от Църквата

Резюме на 184-тата полугодишна обща конференция

СЪБОТНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 04 ОКТОМВРИ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: Бони Л. Оскарсън. Закриваща молитва: старейшина Брадли Д. Фостър. Музика от Хора на Табернакля; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Ричард Елиът и Андрю Ънсуърт: „Зора зазори“ *Химни*, No.1; „Високо на върха“ *Химни*, No.4, ар. Уилбърг, непубликуван; „Beautiful Zion, Built Above,” *Хутнс*, no. 44, ар. Уилбърг, непубликуван; „О, Иехова, поведи ни,” *Химни*, no. 57; „If I Listen with My Heart,” DeFord, ар. Мърфи, непубликуван; „From All That Dwell below the Skies,” *Хутнс*, no. 90, ар. Уилбърг, непубликуван;

СЪБОТНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 04 ОКТОМВРИ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Уилфорд У. Андерсън. Закриваща молитва: старейшина Едуард Дубе. Музика от смесен хор, съставен от членове от колове в Туеле, Грантсвил и Стансбъри Парк, Юта; диригент Холи Бивън; органист Линда Маргетс: „Arise, O God, and Shine,” *Хутнс*, no. 265, ар. Уилбърг, пуб. от Oxford; „Спасителят живее, знам,” *Химни*, no. 86, ар. Хъф, непубликуван; „Спасителю на Израил,” *Химни*, no. 5; „Бъди със мене, Господи!,” *Химни*, no. 104, ар. Гейтс, пуб. от Jackman.

СЪБОТНА ВЕЧЕРНА СВЕЩЕНИЧЕСКА СЕСИЯ, 04 ОКТОМВРИ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Брус А. Карлсън. Закриваща молитва: старейшина Джеймс Б. Мартино. Музика от хор от Центъра за обучение на мисионери в Прово, Юта; диригенти Райън Егет и Елмо Кек, органист Клей Крисчънсън: „На Бога синове, свещеници, вървете,” *Химни*, no. 197, ар. Уилбърг, непубликуван; „I Hope They Call Me on a Mission,” *Children's Songbook*, 169; „I Will Be Valiant,” *Children's Songbook*, 162; „We'll Bring the World His Truth,” *Children's Songbook*, 172; „Called to Serve,” *Children's Songbook*, 174, ар. Евънс

и Егет; „За пророка ни славим Те, Боже,” *Химни*, no. 12; „Старейшини на Израил,” *Химни*, no. 195, ар. Спиел, непубликуван.

НЕДЕЛНА СУТРЕШНА ОБЩА СЕСИЯ, 05 ОКТОМВРИ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Дитер Ф. Ухтдорф. Откриваща молитва: старейшина Дон Р. Кларк. Закриваща молитва: сестра Розмари М. Уикзъм. Музика от Хора на Табернакля; диригент Мак Уилбърг; органисти Андрю Ънсуърт и Клей Кристинсън: „Sing Praise to Him,” *Хутнс*, no. 70; „Praise the Lord with Heart and Voice,” *Хутнс*, no. 73; „Славим пророка, той с Бога говори,” *Химни*, no. 20, ар. Уилбърг, непубликуван; „Хайде, Божи чедо,” *Химни*, no. 42; „Softly and Tenderly,” Томпсън, ар. Уилбърг, непубликуван; „Основа на нашата вяра,” *Химни*, no. 55, ар. Уилбърг, непубликуван.

НЕДЕЛНА СПЕДОБЕДНА ОБЩА СЕСИЯ, 05 ОКТОМВРИ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: президент Хенри Б. Айринг. Откриваща молитва: старейшина Дейвид Ф. Еванс. Закриваща молитва: Джон С. Танър. Музика от Хора на Табернакля; диригенти Мак Уилбърг и Райън Мърфи; органисти Бони Гудлиф и Линда Маргетс: „Lo, the Mighty God Appearing!” *Хутнс*, no. 55, ар. Мърфи, непубликуван; „Брой благословиите си,” *Химни*, no. 152; „Чедо на Бога съм,” *Химни*, no. 186, ар. Мърфи, непубликуван; „Молим се, скъпи наш пророк,” *Химни*, no. 15, ар. Уилбърг, непубликуван.

СЪБОТА ВЕЧЕР, ОБЩА СЕСИЯ НА ЖЕНИТЕ, 27 СЕПТЕМВРИ 2014 Г.

Председателства: президент Томас С. Монсън. Води: сестра Розмари М. Уикзъм. Откриваща молитва: Дора Мкабела. Закриваща молитва: Ейми Керълин Уайт. Комбиниран хор, съставен от момичета, млади жени и сестри от колове в районите Магна, Солт Лейк Хънтър и Тейлърсвил в Юта; диригент Ерик Пайк-Тол; органист Линда Маргетс: „Господи, хвалим Твоето име,” *Хутнс*, no. 49, ар. Тол и Маргетс, непубликуван; „I Love to See the Temple,” *Children's Songbook*, 95, изпълнен от детски

хор от Сеул, Корея, ар. Забриски: „I Know That My Savior Loves Me,” „Бел и Криймър; Спасителят живее, знам,” *Химни*, no. 86, ар. Тол и Маргетс, непубликуван; „I Am a Child of God,” *Children's Songbook*, 2, ар. Забриски, непубликуван; „Сион да се вдигне в красота,” *Химни*, no. 30, ар. Уорд, непубликуван.

РЕЧИТЕ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ

За достъп до речи от общата конференция чрез Интернет на много езици посетете conference.lds.org и изберете език. Речите също така са на разположение чрез мобилното приложение Евангелска библиотека. Обикновено в рамките на шест седмици след конференцията аудио записите са на разположение в центровете за разпространение. Информация за общата конференция на достъпни за членове с недъзи формати можете да намерите на disability.lds.org.

ДОМАШНИ ПОСПАНИЯ И ПОСПАНИЯ ЗА ОБУЧЕНИЕ ПРИ ПОСЕЩЕНИЕ

За домашни послания и послания за обучение при посещение моля, изберете обръщение, което най-добре съвпада с нуждите на онези, които посещавате.

НА КОРИЦАТА

Лице: снимка Натаниъл Рей Едуардс.
Гръб: снимка Лесли Нилсън.

СНИМКИ ОТ КОНФЕРЕНЦИЯТА

Снимките от общата конференция в Солт Лейк Сити са заснети от Упдън С. Андерсън, Коди Бел, Джанай Бингъм, Ранди Колиър, Уестън Клинтън, Крег Даймънд, Натаниъл Рей Едуардс, Ашли Ларсън, Огъст Милър, Брайън Никълсън, Лесли Нилсън, Матю Райър, Кристина Смит и Байрън Уорнър; в Александрия, Вирджиния, САЩ от Чанс Хамък; във Верона, Уисконсин, САЩ от Дженифър Ан Лий; в Пийтрий Корнърс, Джоржия, САЩ от Дейвид Уингърс; в Сан Лоренсо, Парагвай от Ребека Риос Бенитес; в Сайпан, Северномариански острови от Дел Бенсън; в Куаутемок, Мексико от Нилтца Диас; в Ла Пиняс, Филипините от Даниел Санчес Лабахо-мл.; в Уотърфорд, Ирландия от Еймард Мартин; в Каноаш, Бразилия от Майкъл Морис-мл.; в Барилош, Аржентина от Хосуе Пеня и в Кейп Таун, Южна Африка от Саманта Скейлс.

НОЕМВРИ 2014 Г., ГОД. 21, БР. 4
ЛИАХОНА 10991 112

Международно списание на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни

Първото Президентство: Томас С. Монсън, Хенри Б. Айринг, Дитер Ф. Ухтдорф

Кворумът на дванадесетте апостоли: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън, Нийл Л. Андерсън

Редактор: Крег А. Кардън

Съветници: Мървин Б. Арнолд, Кристофъл Голдън, Лари Р. Лорънс, Джеймс Б. Мартино, Джозеф У. Ситати

Изпълнителен директор: Дейвид Т. Уорнър

Директор подпомагане на семействата и членовете:

Винсънт А. Вон

Директор църковни списания: Алън Р. Лойбърг

Бизнес управител: Гарф Кенън

Административен редактор: Р. Вал Джонсън

Помощник-административен редактор: Райън Кар

Помощник публикации: Лиза С. Лопес

Набор и редакция: Бритни Бийти, Дейвид Диксън, Дейвид А. Едърдс, Матю Д. Флитън, Лори Фулър, Гарет Х. Гарф, Ларен Портър Гон, Минди Ан Лийвиг, Майкъл Р. Морис, Сали Джонсън Оудърк, Джошуа Дж. Пърки, Джен Пинбъроу, Ричард М. Ромни, Пол Вандерберге, Мариса Уидисън

Изпълнителен директор оформление:

Дж. Скот Кнудсън

Директор оформление: Тад Р. Питърсън

Дизайн: Джанет Анрдюз, Фей П. Андрус, С. Кимбъл Бот, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Колийн Хинкли, Ерик П. Джонсен, Сюзън Лофгрен, Скот М. Мууи, Марк У. Робинсън, Брад Тивър, К. Никол Уолкърхорст

Координатор интелектуална собственост:

Колет Небъкър Аун

Директор производство: Джейн Ан Питърс

Производство: Кони Бауторп Бридж, Джули Бърдет,

Кейти Дънкан, Брайн У. Джиджи, Денис Кърби,

Джини Дж. Нилсън, Гейл Тейт Рафърти

Предпечат: Джеф Л. Мартин

Директор печат: Крег К. Седжуик

Директор разпространение: Стивън Р. Кричънсън

За абонаменти и цени извън САЩ и Канада, отидете на store.lds.org или се свържете с вашия местен църковен център за разпространение или с ръководител на район/клон.

Предавайте статии и запитвания по Интернет на liahona.lds.org; чрез електронна поща на liahona@ldschurch.org; или на адрес Liahona, Rm. 2420, 50 E. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.

Лиахона (термин от Книгата на Мормон, който означава "компас" или "нещо, което напътства") се публикува на албански, арменски, бислама, български, камбоджански, себуано, китайски (опростен), хърватски, чешки, датски, холандски, английски, естонски, фиджи, фински, френски, немски, гръцки, унгарски, исландски, индонезийски, италиански, японски, кирибати, корейски, латвийски, литовски, малгашки, маршалезе, монголски, норвежки, полски, португалски, румънски, руски, самоа, словенски, испански, суахили, шведски, тагалог, таитански, тай, тонга, украински, урду и вьетнамски. (Честотата варира според езика).

© 2014 на Intellectual Reserve, Inc.

Всички права запазени. Отпечатано в САЩ.

Текстът и нагледните материали в *Лиахона* могат да бъдат размножавани с нетърговска цел за ползване у дома или в Църквата. Нагледните материали не могат да бъдат размножавани, ако това изрично е забранено в бележката до произведението. Въпросите относно авторските права следва да бъдат отправяни до Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-мейл: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2014 Vol. 21 No. 4. LIAHONA (USPS 311-480)

Bulgarian (ISSN 1085-4312) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

УКАЗАТЕЛ НА ГОВОРИТЕЛИТЕ

Айринг, Хенри Б., 24, 65, 70
Андерсън, Нийл Л., 28
Балард, М. Ръсел, 99
Беднар, Дейвид А., 107
Бъртън, Линда К., 111
Гаварет, Едуардо, 41
Годой, Карлос А., 96
Дейвийз, Дийн М., 53
Есплин, Шерил А., 13
Калистър, Тод Р., 32
Кейчър, Лари С., 104
Клебингат, Йорг, 34
Кристенсън, Крейг К., 50
Кристоферсън, Д. Тод, 16
Кук, Куентин Л., 46
Макконки, Керъл Ф., 85
Мартинез, Уго Е., 102
Меритъг, Нийл Ф., 117
Монсън, Томас С., 4, 67, 86, 110
Нелсън, Ръсел М., 74
Оукс, Далин Х., 25
Пакър, Алън Ф., 99
Пакър, Бойд К., 6
Пери, Л. Том, 48
Робинз, Лин Г., 9
Скот, Ричард Г., 101
Стивънз, Джийн А., 114
Уонг, Чи Хонг (Сам), 14
Ухтдорф, Дитер Ф., 20, 56, 120
Хамула, Джеймс Х., 83
Хейлз, Робърт Д., 80
Холанд, Джефри Р., 40

УКАЗАТЕЛ НА ТЕМИТЕ

Аароново свещеничество, 53, 59
активиране, 14
бащинство, 43
благосъстояние, 40, 53
Бог Отец, 20, 34, 80, 120
браќ, 46, 114
вероотстъпничество, 9, 89
възстановяване, 28
вяра, 14, 50, 77, 92
гордост, 56
Джозеф Смит, 6, 9, 28, 50, 53, 70, 80, 96
доброта, 25, 110
достойнство, 67
духовност, 34
Единение, 6, 12, 16, 34, 83, 92, 107, 117
единство, 14, 80
завети, 114
заповеди, 120
изкушение, 67, 86
изучаване на Писанията, 20, 50, 89, 92
истина, 20, 25, 107
Исус Христос, 6, 9, 12, 14, 16, 20, 25, 37, 43, 46, 67, 77, 80, 83, 86, 92, 102, 107, 117
кръщение, 114
любов, 25, 80, 102, 120
майчинство, 43
милост, 6, 16
мисионерска работа, 4, 37, 107
молитва, 20, 32, 40, 92
мъдрост, 46
надежда, 6
натиск от връстниците, 9
несгода, 89, 110
обръщане във вярата, 37, 56, 104
обща конференция, 4, 110
отговорност, 16
откровение, 70, 77, 111

патриархални благословии, 96
перспектива, 56, 96
план на спасение, 16, 86, 96
подготовка, 59, 111
подчинение, 34, 37, 86, 111
покаяние, 16, 34
пост, 40, 53
праведност, 46, 67
правосъдие, 16
преподаване, 32
пример, 32, 67, 86, 104
причастие, 12, 83
промяна, 34, 56
пророци, 9, 70, 74, 77, 89
Прошка, 6, 12, 34
раздор, 25
разчитане на собствени сили, 53
ръководене, 74
Светият Дух, 70, 80, 104
светаина, 20, 117
свещеничество, 67
свидетелство, 6, 20, 28, 50, 80, 104
свобода на избор, 16, 46, 86, 92, 96, 104
семейна домашна вечер, 92
семейна история, 99
семейство, 32, 43, 92, 99, 117
Служба, 53, 59, 102, 110, 120
смелост, 9
смирение, 56
съвети, 14
съмнение, 104
уважение, 25
ученичество, 40, 46, 56, 86, 102, 110
физическа подготвеност, 34
храмова работа, 92, 99
храмове, 4, 111, 114, 117
цели, 46
църковна организация, 74

От президент Томас С. Монсън

Добре дошли на конференцията

Докато слушаме, нека сърцата ни да бъдат докоснати и врата ни укрепена.

Мои обични братя и сестри, много съм щастлив да ви приветствам на тази световна конференция. Събрали сме се по света, за да чуем и да се поучим от братята и сестрите, които сме подкрепили като висши ръководители и висши служители на Църквата. Те са търсили помощта на небесата при подготовката на посланията, които ще представят, и са получили необходимото вдъхновение.

Тази конференция отбелязва 90-годишен юбилей на радио предаванията на общата конференция. Конференцията през октомври 1924 г. за първи път е била излъчена по радиото от притежаваната от Църквата станция KSL. Тази конференция също така отбелязва 65-годишен юбилей на телевизионните предавания на конференцията. Проведената през октомври 1949 г. конференция е била излъчена по телевизията в района на Солт Лейк по телевизия KSL.

Благодарни сме за благословиите на съвременните медии, които позволяват на милиони членове

на Църквата да гледат или слушат общата конференция. Сесиите през тези два дни ще се излъчват по телевизия, радио, кабел, сателит и Интернет, включително по мобилни устройства.

През изминалите шест месеца от последната ни среща бе осветен един нов храм и още един бе повторно осветен. През май президент Дитер Ф. Ухтдорф освети храма Форт Лодърдейл Флорида. Вечерта преди освещаването се проведе едно прекрасно културно празненство. Следващият ден, неделя, 4 май, храмът бе повторно осветен в три сесии.

Само преди две седмици имах привилегията повторно да осветя храма Огдън Юта, първоначално осветен през 1972 г. от президент Джозеф Фийлдинг Смит. Великолепно културно празненство се проведе през деня преди освещаването, като толкова много младежи участваха в две отделни представления с различни участници. Общо 16 000 младежи взеха участие. Службите за повторно освещаване се проведоха

на следващия ден с участието на много братя, заедно с ръководители на помощни организации и президента на храма, неговите съветници и съпругите им.

Строещът на храмове продължава с бързи темпове. Следващият месец ще осветим новия храм Финикс Аризона, а следващата 2015 година очакваме да осветим или повторно осветим поне пет храма, като е възможно те да са и повече.

Както споменах през април, когато всички досега обявени храмове бъдат завършени, ще имаме 170 действащи храма по целия свят. Тъй като съсредоточаваме усилията си върху завършването на вече обявените храмове, на този етап не обявяваме нови. В бъдеще, обаче, ще направим оценка на нуждите и приоритетите и ще обявим строежа на допълнителни храмове.

Църквата продължава да расте.

Сега наброяваме над 15 милиона и продължаваме да растем. Мисионерските ни усилия се разгръщат безпрепятствено. В момента служат над 80 000 мисионера, които споделят Евангелието по целия свят. Повтаряме, че мисионерската работа е свещеническо задължение и насърчаваме всички достойни и способни млади мъже да служат. Много сме благодарни за младите жени, които също служат. Те дават

значителен принос, но нямат същото задължение да служат, което имат младите мъже.

Сега ви каня да слушате братята и сестрите, които днес и утре ще участват в сесиите на конференцията. Всички поканени да говорят чувстват голямата отговорност на тази задача. Докато слушаме, нека сърцата ни да бъдат докоснати и вярата ни укрепена, смирено се моля в името на Исус Христос, амин. ■

От президент Бойд К. Пакър
Президент на Кворума на дванадесетте апостоли

Причината за нашата надежда

Свидетелството за надеждата за изкупление е нещо, което не може да бъде измерено или изброено. Исус Христос е източникът за тази надежда.

Преди няколко години сестра Пакър и аз отидохме в Оксфордския университет. Търсихме документите за моя седми праядо. Ректорът на Крайстс Колидж в Оксфорд, д-р Попълуел, бе така мил да накара архивиста на колежа да донесе архивите. В документите за 1583 г. намерихме името на моя прароднина Джон Пакър.

На следващата година се завърнахме в Оксфорд, за да подарим на библиотеката в Крайстс Колидж красиво подвързан комплект на стандартните произведения. За д-р Попълуел това изглежда бе малко странно. Вероятно той си мислеше, че не сме наистина християни. Затова той повика капелана на колежа, за да получи книгите.

Преди да връчим Писанията на капелана, аз отворих Тематичния показалец на английското издание и му показах една тема: 18 страници много ситен шрифт и без разстояние между редовете, изброени препратки по темата „Исус Христос“. Това е една от най-всеобхватните компилации от препратки към Писанията по темата за Спасителя, която някога

е събирана в историята на света – едно свидетелство от Стария и Новия завет, Книгата на Мормон, Учение и Завети и Скъпоценен Бисер.

„Ако следвате тези препратки, казах аз, от ляво на дясно и от горе до долу, от книга на книга и тема след тема – ще откриете, че те са последователно, хармонично свидетелство за божествеността на мисията на Господ Исус Христос – Неговото раждане, живот, учения, разпъване, Възкресение и Единение“.

След като споделих с капелана някои от ученията на Спасителя, атмосферата се промени и той ни разведе из сградата, като ни показа скорошни разкопки, които разкриваха стенописи от римско време.

Една от препратките в Тематичния показалец е следната от Книгата на Мормон: още едно свидетелство за Исус Христос: „Ние говорим за Христа, радваме се в Христа, проповядваме за Христа, пророкуваме за Христа и пишем според пророчествата ни, та децата ни да знаят към кой източник да се обърнат за опрощение на греховете си“ (2 Нефи 25:26).

Сам Спасителят заявява: „Аз съм пътят, и истината, и животът; никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене“ (Иоана 14:6).

А от Книгата на Мормон Той заявява: „Ето, Аз съм Този, Който е подготвен от основаването на света да изкупи Своя народ. Ето, Аз съм Исус Христос. ... В Мен цялото човечество ще има живот и то зави-наги, тъкмо онези, които повярват в Моето име; и те ще станат мои синове и дъщери“ (Етер 3:14).

Има много, много други препратки из всички стандартни произведения, които провъзгласяват божествената роля на Исус Христос като Изкупител на всички, които някога са се родили или ще се родят на земята.

Чрез Единението на Исус Христос ние всички сме изкупени от Падението на човека, което се случило, когато Адам и Ева вкусили от забранения плод в Едемската градина, както пише в 1 Коринтяните: „Защото, както в Адама всички умират, така и в Христа всички ще оживеят“ (1 Коринтяните 15:22).

Книгата на Мормон учи: „Защото необходимо е да бъде извършено единение ... , иначе цялото човечество неизбежно трябва да погине; да, всички са се ожесточили; да, всички са паднали и изгубени и трябва да погинат, освен ако няма единение, ... една велика и последна жертва“ (Алма 34:9–10).

Животът ни може и да не е съвършен и има наказания за грешките ни, но преди да дойдем на земята, ние сме се съгласили да се подчиним на Неговите закони и да приемем наказанието за нарушаването им.

„Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога, а с Неговата благодост се оправдават даром чрез изкуплението, което е в Христа Исуса“ (Римляните 3:23–24).

Спасителят е извършил Единението, което осигурява начин да станем чисти. Исус Христос е възкресеният Христос. Ние Го почитаме заради болката, която Той е изстрадал за

всички нас, и за болката, която е изтърпял заради всеки един от нас и в Гетсиманската градина, и на кръста. Той понесъл всичко това с безгранично смирение и вечно разбиране на божествената Си роля и цел.

Онези, които се покаят и изоставят греха, ще открият, че милостивата Му ръка все още е протегната. Онези, които чуят и изпълняват словата Му и словата на Неговите избрани служители, ще намерят мир и разбиране дори наред най-тежките разочарования и скърби. Резултатът от Неговата жертва е да ни освободи от последствията на греха, за да може вината на всички да бъде изтрита и да чувстват надежда.

Ако Той не бе осъществил Единението, нямаше да има изкупление. Светът щеше да е трудно място за живеене, ако никога не можеше да ни бъдат опростени грешките, ако никога не можеше да се пречистим и да продължим напред.

Милостта и благодатта на Исус Христос не са само за прегрешилите чрез действие или бездействие, а включват обещание за вечен мир за всички, които приемат и следват Него и Неговите учения. Милостта Му е великият изцелител, дори за ранените без вина.

Наскоро получих писмо от една жена, която каза, че е изтърпяла голямо страдание през живота си. Ужасно зло, което тя не спомена, но намекна за него, било извършено спрямо нея. Тя призна, че изпитвала чувства на силна горчивина. В гнева си, тя мислено извикала: „Някой трябва да заплати за това ужасно зло“. Тя пише, че в този върховен миг на скръб и съмнения, в сърцето ѝ веднага дошъл отговорът: „Някой вече е платил“.

Ако не осъзнаваме какво може да направи за нас жертвата на Спасителя, животът ни може да премине в съжаления, че сме направили

нещо, което не е правилно или че сме обидили някого. Вината, която съпътства грешките, може да бъде отмита. Ако се стремим да разберем Неговото Единение, ще стигнем до дълбока почителност към Господ Исус Христос, Неговото земно служение и божествената Му мисия като наш Спасител.

Църквата на Исус Христос на светите от последните дни е възстановена, за да се разпространи по целия свят знанието за живота и ученията на Спасителя. Тази голяма конференция се излъчва на 94 езика по сателит в 102 страни, но също и по Интернет до всяка страна, в която Църквата е организирана. Имаме над 3 000 кола. Пълновременните мисионери са над 88 000, а общият брой на членовете на Църквата е над 15 милиона. Тези цифри са доказателство за това, че „камъкът, който е изсечен от планината без ръце“ продължава да се търкаля

Сайпан, Северни Мариански острови

и накрая ще изпълни „цялата земя“ (У. и З. 65:2).

Но независимо колко голяма ще стане Църквата или колко милиона членове ще се присъединят към нас, независимо на колко континента и в колко страни влязат мисионерите ни или на колко различни езици говорим, истинският успех на Евангелието на Исус Христос ще се измери от духовната сила на отделните членове. Нуждаем се от силата на убедеността, която се намира в сърцето на всеки верен ученик на Христос.

Свидетелството за надеждата за изкупление е нещо, което не може да бъде измерено или изброено. Исус Христос е източникът за тази надежда.

Стремим се да укрепим свидетелствата на млади и стари, семейни и несемейни. Трябва да преподаваме Евангелието на Исус Христос на мъже, жени и деца от всяка раса и националност, на богати и бедни. Нуждаем се от новите членове, а също и от членовете потомци пионерите. Трябва да издири

отклонилите се и да им помогнем да се завърнат в стадото. Нуждаем се от мъдростта, прозренията и духовната сила на всеки един. Всеки член на тази Църква е важен елемент от тялото на Църквата.

„Защото, както тялото е едно, а има много части, и всичките части на тялото, ако и да са много, пак са едно тяло, така е и Христос.

Защото ние всички ... се кръстихме в един Дух да съставяваме едно тяло. ...

Защото тялото не се състои от една част, а от много“ (1 Коринтяните 12:12–14).

Всеки член е свидетелство за живота и ученията на Исус Христос. Ние сме във война със силите на противника и се нуждаем от всеки един от нас, ако желаем да успеем в делото, което Спасителят ни е възложил.

Може да си мислите: „Какво мога да направя аз? Аз съм само един човек“.

Определено Джозеф Смит понякога се е чувствал много самотен. Той се издигна до величие,

но започна като едно 14-годишно момче със следния въпрос: „Към коя църква да се присъединя?“ (вж. Джозеф Смит–История 1:10). Вярата и свидетелството на Джозеф за Спасителя нараснали, както трябва да е и при нас, ред по ред, правило след правило, тук малко и там малко“ (2 Нефи 28:30; вж. също У. и З. 128:21). Джозеф коленичил в молитва и колко чудни неща са се случили в резултат на тази молитва и Първото видение.

Като един от Дванадесетте апостоли, аз свидетелствам за Господ Исус Христос. Той е жив. Той е нашият Изкупител и Спасител. „Чрез Единението на Исус Христос цялото човечество може да бъде спасено“ (Символът на вярата 1:3). Той ръководи тази Църква. Той не е чужд за служителите Си. Като продължим напред с тиха увереност, Неговият Дух ще бъде с нас. Няма край на Неговата сила да благославя и насочва живота на онези, които се стремят към истина и праведност. Свидетелствам за Него в името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Лин Г. Робинз
От Президентството на Седемдесетте

Накъде гледате?

Опитвайки се да угодим на хората преди да угодим на Бог, ние разменяме местата на двете големи заповеди.

„Накъде гледаш?“ С този озадачаващ въпрос ме изненада президент Бойд К. Пакър, докато пътувахме заедно по време на първата ми задача като нов седемдесетник. Без допълнително обяснение на контекста, аз бях объркан. „Седемдесетникът – продължи той – не е представител на хората пред пророка, а представител на пророка пред хората. Никога не забравяй накъде гледаш!“ Това беше въздействащ урок.

Опитвайки се да угодим на хората преди да угодим на Бог, ние разменяме местата на *двете големи заповеди* (вж. Матей 22:37–39). Това означава да забравим посоката в която гледаме. И все пак всички сме правили тази грешка поради страх от хората. В Книгата на Исаия, Господ ни предупреждава: „Не бойте се от укорите на човеците“ (Исаия 51:7; вж. също 2 Нефи 8:7). Във видението на Лехий този страх е породен от *подигравките*, идващи от величественото и обширно здание и каращи много от хората да забравят в коя посока гледат и да изоставят дървото „засрамени“ (вж. 1 Нефи 8:25–28).

Този *натиск* на околните се опитва да промени начина на мислене и дори на поведение, като кара

човек да чувства вина, че е обидил някого. Ние се стремим към почтено съществуване с тези, които сочат с пръст, но когато този страх от хората ни изкушава да приемем греха, това се превръща в „клопка“, както се казва в книгата Притчи (вж. Притчи 29:25). Клопката може да бъде толкова добре маскирана, че да предизвика нашето съчувствие и да ни накара да приемаме и дори да одобрим нещо, което е порицано от Бог. За слабите във вярата, страхът може да се превърне в основно

препятствие. Например, някои млади мисионери се страхуват от хората в мисията и не съобщават за крещящи нарушения на мисионерските правила от страна на своеволен колега, защото не искат да го обидят. Решения, изискващи проява на характер, се вземат като помним правилната подредба на първата и втората голяма заповед (вж. Матей 22:37–39). Когато тези объркани мисионери разберат, че са отговорни пред Бог, а не пред колегата си, това трябва да им даде смелост да променят *посоката*, в която гледат.

На млада възраст, 22 години, дори Джозеф Смит забравя в коя посока трябва да гледа, когато многократно моли Господ да позволи на Мартин Харис да вземе 116 страници ръкопис. Може би Джозеф е искал да покаже благодарността си към Мартин за оказаната подкрепа. Знаем, че Джозеф изключително силно е желаел други очевидци да го подкрепят срещу печалните лъжи, разпространявани срещу него.

Каквито и да са били основанията на Джозеф, колкото и оправдани да са изглеждали, Господ не ги оправдава и остро го укорява: „И ето колко често ти си престъпвал заповедите и законите ... и си продължавал да се водиш по увещанията на човеци. Защото ето, ти не трябваше да се *страхуваш*

от човека повече, отколкото от Бога“ (У. и З. 3:6–7; курсив добавен). Това мъчително преживяване помага на Джозеф винаги да запомни накъде да гледа.

Когато човек се опитва да *запази достойнството си* пред хората, той несъзнателно *губи достойнството си* пред Бог. Да мисли човек, че може да удовлетвори Бог и в същото време да одобрява неподчинението на хората пред Него, не е неутралност, а двуличие, *лицемерие*, опит да „служи на двама господари“ (Матей 6:24; 3 Нефи 13:24).

Макар със сигурност да е нужна смелост да се изправим пред опасности, истинската проява на смелост е в преодоляването на страха от хората. Молитвите на Даниил му помагат да остане сред лъвовете, но това, което го направи човек с лъвско сърце, е че устоява на цар Дарий (вж. Даниил 6). Този вид смелост е дар от Духа за *тези, които се боят от Бога* и казват молитвите си. Молитвите на царица Естир ѝ дават същата смелост да отиде при съпруга си, цар Асуир, съзнавайки, че така рискува своя живот (вж. Естир 4:8–16).

Смелостта не е само една от главните добродетели, но както Ч. С. Луис посочва: „Смелостта е ... израз на всяка добродетел в момент на изпитание. ... Пилат е бил милостив само тогава, когато това не е било опасно“¹. Цар Ирод се натъжил от искането да обезглави Иоан Кръстител, но желал да угоди на „сеядщите с него“ (Матей 14:9). Цар Ной бил готов да освободи Авинадий, докато натиск от нечестивите му свещеници го карат да се поколебае (вж. Мосия 17:11–12). Цар Саул не се подчинява на Божието слово и запазва военната плячка, защото „се убоя от людеите и послуша техния глас“ (1 Царете 15:24). За да умилостиви размирния Израил при планината Синай, Аарон изработва златен телец, забравяйки на къде трябва да гледа (вж. Изход 32). В Новия завет „мнозина от първенците повярваха (в Господ); но поради фарисеите не Го изповядаха, за да

не бъдат отлъчени от синагогата; защото обикнаха похвалата от човеците повече от похвалата от Бога“ (Иоана 12:42–43). Писанията са пълни с такива примери.

Сега чуйте за някои вдъхновяващи примери:

- Първо Мормон: „Ето, аз говоря със смелост, имайки власт от Бога; и *не се боя* от това, което човек може да направи; защото съвършената любов прогонва всякакъв страх“ (Мороний 8:16; курсив добавен).
- Нефи: „Затова не пиша въобще за нещата, които са угодни на света, а за нещата, които са угодни на Бога, и за онези, които не са от света“ (1 Нефи 6:5).
- Капитан Мороний: „Ето, аз съм Мороний, вашият върховен военачалник. Аз не търся власт, но искам да я съборя. Аз не търся светска слава, а славата на моя Бог, свободата и благополучието на моята страна“ (Алма 60:36).

Мороний има толкова голяма смелост в това да помни накъде да гледа, че за него се казва: „ако всички човеци бяха, са, и бъдат като Мороний, ето, самите сили на пъкълта биха се разклатили навеки; да, дяволът никога нямаше да има власт над сърцата на чедата човешки“ (Алма 48:17).

През изминалите векове, пророците винаги са били сочени с презрение. Защо? Защото „виновните намират истината за тежка,

защото тя ги пронизва до самата сърцевина“ (1 Нефи 16:2) или както отбелязва президент Харолд Б. Лий, „ударената птица гърха с криле!“² Тяхното презрително отношение всъщност е вина, опитваща се да се оправдае, както в случая с Корихор, който накрая признава, „винаги съм знаел, че има Бог“ (Алма 30:52). Но преди това Корихор е толкова убедителен в своите измами, че сам вярва на лъжите си (вж. Алма 30:53).

Надменните хора често обвиняват пророците, че не живеят в 21 век, или пък че са предубедени и тесногърди. Опитват се да убедят и дори упражняват натиск върху Църквата да снижи Божиите стандарти до нивото на собственото им неподходящо поведение, което, по думите на старейшина Нийл А. Максвел, „води до самодоволство, а не към самоусъвършенстване“³ и покаяние. Понижаването на Господните стандарти до нивото на неподходящото поведение на обществото е вероотстъпничество. Много от църквите сред нефитите, два века след посещението на Спасителя при тях, започват да „опростяват“ доктрината, както се изразява старейшина Холанд⁴.

Докато слушате следния откъс от 4 Нефи, потърсете сравнения с нашите дни: „И стана така, че когато изминаха двеста и десет години, в земята съществуваша много църкви; да имаше много църкви, които провъзгласяваха, че познават Христа, но въпреки това, отричаха по-голямата част от Неговото Евангелие дотолкова, че приемаха всякакъв вид нечестие и раздаваха това, което беше свято, на оновова, за когото то беше забранено поради недостойнството му“ (4 Нефи 1:27).

Дежаво на последните дни! Някои членове на Църквата не осъзнават, че попадат в същата клопка, когато агитират за приемане на местни или етнически „предания на бащите им“ (У. и З. 93:39), които не са в съответствие с евангелската култура. Други заблуждават себе си и в себеотрицание молят или настояват епископите да понижат стандартите за храмова препоръка,

за одобрения за прием в университет или за заявления за мисия. Не е лесно да си епископ при такъв натиск. Обаче, подобно на Спасителя, който прочиства храма, за да защити светостта му (вж. Йоана 2:15–16), епископите днес са призвани да защитават смело храмовите стандарти. Спасителят казва, „Аз ще се явявам на хората ми с милост ... ако хората Ми спазват Моите заповеди и не оскверняват този свят дом“ (У. и З. 110:7–8).

Спасителят, нашият велик Пример, винаги гледа към Отца. Той обича и служи на ближните си, но казва: „от човеци слава не приемам“ (Йоана 5:41). Той иска тези, които учи, да Го следват, но не търси тяхната благосклонност. Когато извършва деяния на милосърдие, такива като изцеление на болни, дарът често се съпровожда с изискване „да не кажеш това никому“ (Матей 8:4; Марка 7:36; Лука 5:14; 8:56). Отчасти целта е да избегне славата, която Го следва, въпреки усилията Му да я ограничава (вж. Матей 4:24). Той порицава фарисеите, че вършат добри дела само за да бъдат видяни от хората (вж. Матей 6:5).

Спасителят, единственият съвършен човек, живял някога, е бил най-безстрашен. В живота си Той се среща с десетки обвинители, но никога не прави отстъпки пред сочещият им с презрение пръст. Той е единственият, който никога не забравя накъде да гледа: „Аз върша *всякога* онова, което е Нему (на Отца) угодно“ (Йоана 8:29; курсив добавен), и „Не искам Моята воля, но волята на Онзи, Който Ме е пратил“ (Йоана 5:30).

От 3 Нефи глава 11 до 3 Нефи глава 28 Спасителят използва думата *Отец* най-малко 150 пъти, като по този начин показва много ясно на нефитите, че е при тях като представител на Небесния Отец. И в Йоана от глава 14 до 17, Спасителят споменава Отца най-малко 50 пъти. По всеки възможен начин, Той бил съвършен ученик на Отца. Той бил толкова съвършен като представител на Неговия Отец, че да познаваш Спасителя е все едно да познаваш Отца. Който е видял Сина, е видял и Отца (вж. Йоана 14:9). Да чуеш Сина е все едно да чуеш Отца (вж. Йоана 5:36). Той станал на практика неразличим от

Своя Отец. Отец и Той са едно (вж. Йоана 17:21–22). Той безпогрешно знае накъде да гледа.

Нека Неговият вдъхновяващ пример ни укрепва срещу клопката на ласкателството на други хора и клопката на самонадеяността вътре в нас. Нека ни дава смелост никога да не треперим и да поддаваме под натиск. Нека той вдъхновява да вършим добро колкото е възможно по-анонимно, а не да „се стремим към почестите на хората“ (У. и З. 121:35). И нека Неговият несравним пример ни помага винаги да помним *коя* е „първата и най-голяма заповед“ (Матей 22:38). Когато другите очакват одобрение при неподчинение на Божиите заповеди, нека винаги да помним чии последователи сме и накъде гледаме, е моята молитва в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Ч. С. Луис, *The Screwtape Letters*, рев. изд. 1982 г., стр. 137–138.
2. Харолд Б. Лий, в *Mine Errand from the Lord: Selections from the Sermons and Writings of Boyd K. Packer*, 2008 г., с. 356.
3. Нийл А. Максвел, „Repentance“, *Ensign*, ноем. 1991 г., стр. 32.
4. Джефри Р. Холанд, „The Call to Be Christlike“, *Liahona*, юни 2014 г., с. 35.

От Шерил А. Есплин

Втора съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

Причастието – обновление за душата

Духът изцелява и обновява нашите души. Обещаната благословия от причастие е „да може винаги да има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)“.

Група млади жени веднъж ме попита: „Какво ви се иска да бяхте знаели, когато бяхте на наша възраст?“ Ако трябваше да отговоря сега на този въпрос, бих включила следната мисъл: „Иска ми се, когато бях на ваша възраст, да разбирах по-добре значението на причастие. Иска ми се да разбирах причастие по начина, по който старейшина Джефри Р. Холанд го описва. Той казва: „Една от присъщите покани в обряда на

причастие е то да бъде истинско духовно преживяване, свято общуване, обновление за душата“¹.

Как причастие може да бъде „истинско духовно преживяване, свято общуване, обновление за душата“ всяка седмица?

Причастие се превръща в истинско духовно преживяване, когато се вслушваме в причастните молитви и подновяваме нашите завети. За да правим това, ние трябва да имаме желанието да вземем

върху си името на Исус Христос². Говорейки относно това обещание, старейшина Хенри Б. Айринг учи: „Това означава, че трябва да гледаме на себе си като на Негови. Трябва да поставим Него на първо място в нашия живот. Ще желаем онова, което желае Той, вместо онова, което желаем ние или онова, което светът ни учи да желаем“³.

Когато взимаме от причастие, ние сключваме завет „да си спомн(яме) винаги“⁴ за Исус Христос. Вечерта преди да бъде разпнат, Христос събира Своите апостоли около Себе Си и раздава причастие. Той разчупва хляба, благославя го и казва: „Вземете, яжте; това е във възпоменание на Моето тяло, което давам като откуп за вас“⁵. След това Той взима чаша с вино, изказва благодарност, дава на апостолите си да пият и казва: „Това е във възпоменание на моята кръв ... , която се пролива за всички онези, които ще повярват в името Ми“⁶.

Сред нефитите и отново при Възстановяването на Неговата Църква в последните дни, Той повтаря, че ние трябва да взимаме от причастие в Негово възпоменание⁷.

Вземайки от причастие, ние засвидетелстваме на Бог, че винаги ще си спомняме за Него, а не само по време на този кратък обряд. Това означава, че непрестанно ще се обръщаме към примера на Спасителя и ученията Му, които ще ръководят нашите мисли, избори и постъпки⁸.

Молитвата за причастие също ни напомня, че трябва да „спазва(ме) Неговите заповеди“⁹.

Исус казва, „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“¹⁰. Причастие ни дава възможност да си правим самоанализ, както и възможността да обръщаме сърцата си към Бог. Подчинението на заповедите носи силата на Евангелието в живота ни, както и по-голям мир и духовност.

Причастие ни дава възможност за едно истинско духовно преживяване, размишлявайки върху изкупителната и укрепваща сила на Спасителя, давана чрез Неговото

Единение. Една ръководителка на Младите жени неотдавна научила за силата, която получаваме като се стремим да влагаме мисъл в причастието. Трудейки се по едно изискване от програмата за Личен напредък, тя си поставила за задача да обръща по-голямо внимание на думите в химните и молитвите по време на причастието.

Всяка седмица тя си правела самооценка по време на причастието. Сещала се за допуснатите от нея грешки и взимала решението да бъде по-добра през идващата седмица. Била благодарна, че можела да оправи нещата и да се пречисти. Връщайки се към това преживяване, тя казва: „Действах върху отнасящата се към покаянието част на Единението“.

Една неделя, след като си направила самооценка, започнала да се чувства мрачно и песимистично. Осъзнала, че допуска същите грешки отново и отново, седмица след седмица. Но тогава ѝ дошло ясното впечатление, че пренебрегва голяма част на Единението – упълномощаващата сила на Христос. Тя била забравила за всичките моменти, когато Спасителят ѝ бил помогнал да бъде това, което трябва, и да служи отвъд своите възможности.

Имайки това предвид, тя отново се замислила над изминалата седмица. Тя казва: „Чувство на радост си проправи път през моята меланхолия, осъзнавайки множеството възможности и способности, които Той ми беше дал. Осъзнах с благодарност моята способност да долавям нуждите на детето си, когато те не бяха явни. Дадох си сметка, че един ден, когато не можех да вмъкна нищо повече в задачите си, бях в състояние да отправя укрепващи слова към приятел. Бях проявила търпение в обстоятелство, което по принцип извлича обратната реакция от мен“.

Тя завършва: „Като благодарих на Бог за укрепващата Му сила в моя живот, погледнах много по-оптимистично на процеса на покаяние, за което полагах усилия,

и погледнах към идващата седмица с подновена надежда.“

Старейшина Мелвин Дж. Балард учи как причастието може да бъде едно изцеляващо и пречистващо преживяване. Той казва:

„Има ли някой сред нас, който не наранява духа си чрез думи, мисли или дела, от неделя до неделя? Вършим неща, за които съжаляваме, и желаем да ни бъде простено. ... Начинът да се сдобием с прошка е ... да се покаем от греховете си, да отидем при хората, спрямо които сме прегрешили, да получим тяхната прошка и да се завърнем при масата за причастие; ако искрено сме се покаяли и сме станали изрядни, то на нас ще ни бъде простено, а духовното изцеляване ще бъде дадено в душите ни. ...

„Свидетел съм – казва старейшина Балард – че има дух, съпътстващ раздаването на причастието, който стопля душата от стъпалата до главата; чувствате, че раните на духа заздравяват и товарът е вдигнат. Утеха и радост идват при достойната душа, която наистина желае да приема от тази духовна храна“¹¹.

Нашите накърнени души могат да бъдат изцелени и обновени не само от това, че хлябът и водата ни напомнят за жертвата на Спасителя на Неговата пълт и кръв, но и от това че символите ни напомнят че Той винаги ще бъде нашият „хляб на живота“¹² и „жива вода“¹³.

След като отслужва причастието сред нефитите, Исус казва:

„Този, който яде този хляб, яде от Моето тяло за душата си; и този, който пие от това вино, пие от Моята кръв за душата си; и душата му няма никога да гладува, нито да жадува, а ще бъде изпълнена.“

Сега, когато множеството яде и пи, ето, те бяха изпълнени с Духа“¹⁴.

С тези думи, Христос ни учи, че Духът изцелява и обновява нашите души. Обещаната благословия на причастието е, че винаги ще „има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)“¹⁵.

Когато взимам от причастието, понякога си представям една рисунка, на която възкръсналият Спасител е прострял широко ръце, готов да ни приеме в любящите Си обятия. Обичам тази рисунка. Когато си мисля за нея по време на раздаване на причастието, душата ми се възвишава и почти мога да чуя Спасителят да казва: „Ето, Моята ръка на милост е протегната към вас и този, който дойде, него ще приема; и благословени са онези, които идват при Мене“¹⁶.

Носителите на свещеничеството на Аарон представляват Спасителя, когато подготвят, благославят и раздават причастието. Простирайки ръка към нас, поднасяйки ни свещените символи, носителят на свещеничеството наподобява Спасителя, като че ли Сам Той протяга Своята

милостива ръка, приканвайки всеки един от нас да вземе от ценните дарове на любовта, достъпни за нас посредством Неговата единствена жертва – дарове на покаяние, прошка, утеха и надежда¹⁷.

Колкото повече размишляваме върху значението на причастие, толкова повече то става свещено и съдържателно за нас. Ето какво казва един 96-годишен баща, когато синът му го попитал: „Тате, защо ходиш на църква? Не можеш да виждаш, не чуваш, трудно ти е да се придвижваш. Защо ходиш на църква?“ Бащата отвърнал: „Заради причастие. Ходя, за да взема от причастие“.

Нека всеки от нас да идва на събранието за причастие подготвен да се сдобие с „истинско духовно преживяване, свято общуване, обновление за душата“¹⁸.

Знам, че нашият Небесен Отец и нашият Спасител живеят. Благодарна съм за възможността, която причастие ми дава да чувствам Тяхната любов и да получавам от Духа. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джефри Р. Холанд, *Christ and the New Covenant: The Messianic Message of the Book of Mormon* 1997 г., стр. 283.
2. Вж. Учение и Завети 20:77.
3. Хенри Б. Айринг, „That We May Be One“, *Ensign*, май 1998 г., стр. 67.
4. Учение и Завети 20:77, 79.
5. Превод на Джозеф Смит, Матей 26:22 (в П. Дж. С. Матей 26:26, в Ръководство към Писанията).
6. Превод на Джозеф Смит, Матей 26:24 (в Ръководство към Писанията); вж. също Матей 26:26–28; Марка 14:22–24; Лука 22:15–20.
7. Вж. 3 Нефи 18:7, 11; Учение и Завети 20:75.
8. Вж. „How do I keep my covenant to always remember the Savior?“ *Come, Follow Me Sunday School curriculum*; lds.org/youth/learn/ss/ordinances-covenants/remember; *Предани ще сме на вратата: Евангелски справочник* 2004 г., стр. 56.
9. Учение и Завети 20:77.
10. Иоана 14:15.
11. Melvin J. Ballard, в Melvin R. Ballard, *Melvin J. Ballard: Crusader for Righteousness* 1966 г., стр. 132–133.
12. Иоана 6:48.
13. Иоана 4:10.
14. 3 Нефи 20:8–9.
15. Учение и Завети 20:77.
16. 3 Нефи 9:14.
17. Благодарна съм на Ан Мадсън за прозрението ѝ относно този принцип.
18. Джефри Р. Холанд, *Christ and the New Covenant*, стр. 283.

От старейшина Чи Хонг (Сам) Уонг
От Седемдесетте

Спасение чрез единство

За да можем да помагаме на Спасителя, ние трябва да се трудим заедно и в хармония. Всеки един човек, всяка една позиция и всяко едно призвание са важни.

Често чуваме президент Томас С. Монсън да казва: „да спасим изгубените“¹. Сещам се за една история от Новия завет. Тя е съвършена илюстрация за това как членовете и мисионерите могат да се трудят заедно в единство посредством съветите на района, за да спасяват изгубените. Историята се намира в Марка 2:1–5. Намирам преживяванията, които Исус използва, за да ни учи на определени учения и принципи, за много вдъхновяващи и лесни за разбиране.

Един от героите в тази история е човек с парализа, който не може да се движи без помощ. Този човек можел само да стои у дома

и да очаква своето спасение.

В наши дни това може да се случи по следния начин: Четирима изпълняват задача, дадена им от техния епископ – да направят домашно посещение на човек, болен от парализа. Мога да си представя как един от тези хора е сестра от Обществото за взаимопомощ, друг от Кворума на старейшините, един от Аароновото свещеничество и не на последно по важност място – един от тях е пълновременен мисионер. В последния съвет на района, след като се съветвали заедно относно нуждите в района, епископът разпределил „спасителни“ задачи. Тези четири задачи били поставени с цел

да се помогне на мъжа, страдащ от парализа. Те наистина искали той да може дойде на църква без помощ. Трябвало да отидат до неговия дом и да го посетят. Трябвало да го потърсят и така тръгнали. Мъжът бил доведен при Исус.

„Дохождат и донасят при Него един парализик, четирима го носеха“ (Марка 2:3).

Обаче, мястото било препълнено с хора. Не могли да минат през вратата. Сигурен съм, че направили всичко по силите си, но не могли да влязат. Нещата не се случвали гладко по план. В спасителната операция се натъкнали на усложнения. Но те не се отказали. Не изоставили парализика на вратата. Съветвали се какво следва да направят, за да донесат човека при Исус Христос за изцеление. Делото да помагат на Исус Христос при спасяването на души, поне за тях, никога не било прекалено ангажиращо. Изготвили план – не много лесен, но приложим.

„И като не можах да се приближат до Него, поради народа, разкриха покрива на къщата, гдето беше, пробиха го и пуснаха постелката, на която лежеше парализикът“ (Марка 2:4).

Качили го на покрива. Предполагайки, че не е имало външна стълба, по която да се изкачат, трябва да им е отнело доста време, за да се

изкачат всички на покрива. Мисля, че вероятно е станало по следния начин: младият мъж от района трябва да се изкачил пръв на покрива. Тъй като бил млад и пълен с енергия, не му коствало много да го направи. Колегата му за домашни посещения от Кворума на старейшините и високия и силен пълновременен мисионер сигурно са бутали отдолу. Сестрата от Обществото за взаимопомощ им е напомняла да бъдат внимателни и ги е насърчавала. След което мъжете са разкрили покрива, докато сестрата е продължавала да успокоява човека, очакващ своето изцеление – да може да се движи сам и да бъде свободен.

Тази спасителна задача изисквала всички да се трудят заедно. В критичния момент била нужна внимателна координация, за да бъде спуснат парализикът от покрива. Четиримата човека е трябвало да действат в единство и хармония. Не можели да си позволят каквото и да е недоразумение помежду си. Трябвало да снишат парализика по едно и също време. Ако някой отпуснел въжето твърде бързо преди другите трима, то човекът можел да изпадне от леглото си. Той не можел да се придържа сам поради отслабналото си състояние.

За да можем да помагаме на Спасителя, ние трябва да се трудим

заедно и в хармония. Всеки един човек, всяка една позиция и всяко едно призвание са важни. Трябва да сме обединени в нашия Господ Исус Христос.

И накрая болният, парализиран човек бива поставен пред Исус. „А Исус, като видя вратата им, каза на парализика: Синко, прощават ти се греховете“ (Марка 2:5). Исус показва милост към него и го изцелява – не само физически, но и духовно: „Синко, прощават ти се греховете“. Не е ли прекрасно това? Не бихме ли желали това да се случи и на всички нас? Аз със сигурност бих искал.

Ние познаваме ли някой в живота си, който бива терзан от духовна парализа, някой, който просто не може да се завърне сам? Той или тя може да е едно от децата ни, един от нашите родители, съпруг или съпруга, или приятел.

С толкова многото пълновременни мисионери вече на разположение в църковните единици, би било мъдро от страна на епископи и президенти на клон да използват по-пълноценно районите и клоновете си съвети. Епископът може да покани всеки член на съвета в района да направи списък на хората, които се нуждаят от помощ. Заедно, членовете на съвета в района ще се съветват внимателно как най-добре могат да помогнат. Епископите ще

слушат внимателно идеите и ще съставят задачи.

Пълновременните мисионери са страхотни източници в районите относно тези спасителни усилия. Те са млади и пълни с енергия. Обичат да разполагат с конкретни имена на хора, с които да работят. Обичат да работят заедно с членовете на района. Знаят, че това са големи възможности за откриване на хора, на които да преподават. Те са отдадени на изграждането на Господното царство. Имат силно свидетелство, че ще станат по-подобни на Христос, участвайки в тези спасителни усилия.

В заключение, нека споделя с вас още едно скрито богатство, намиращо се в същата тази история. То се намира в стих 5: „А Исус, като видя вратата *им*“ (курсив добавен). Не бях забелязал това преди – вратата *им*. Нашата обединена вяра ще влияе на благосъстоянието на нашите близки.

Кои са онези хора, които споменава Христос? Те може да включват четиримата, които са носили парализация; самият парализик; хората, които са се молили за него и всички онези, които са присъствали, за да слушат Исус да проповядва и да се възрадва тихичко в сърцата си за чудото, което предстои да се случи скоро. Те може да включват също и съпруг или съпруга, родител, син или дъщеря, мисионер, президент на кворум, президентка на Обществото за взаимопомощ, епископ и далечен приятел. Ние всички можем да си помагаме взаимно. Трябва винаги да сме заети неуморно в стремежа си да спасяваме нуждаещите се.

Свидетелствам, че Исус Христос е Бог на чудеса. Исус Христос обича всички нас и притежава силата да спасява и изцелява, както физически, така и духовно. Когато Му съдействаме в Неговата мисия да спасява души, ние също междуременно ще бъдем спасени. Свидетелствам за това в Неговото свято име, тъкмо Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. например Томас С. Монсън, „Отговорността ни да спасяваме“, *Лиахона*, окт. 2013 г., стр. 5.

От старейшина Д. Тод Кристоферсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Завинаги свободни да действат сами за себе си

*Божията воля е да сме свободни мъже и жени,
за да можем да достигнем целия си потенциал
и материално и духовно.*

Пиесата на Шекспир *Хенри V* включва една нощна сцена в лагера на английските войници в Азенкур, непосредствено преди битката им с френската армия. Крал Хенри, частично дегизиран, се скита сред войниците си, без да го разпознават в сумрака. Той говори с тях, опитвайки се да прецени мотивацията на много по-малобройната си войска и тъй като не го разпознават, те са искрени в коментарите си. В един разговор те философстват относно кой носи отговорност за това какво се случва на хората в битка – царят или всеки отделен войник.

В един момент крал Хенри заявява: „Но мене ако питаш, аз не бих могъл да умра никъде другаде така доволен, както в сражение за своя крал, тъй като делото му е справедливо и исканията му – честни“.

Майкъл Уилямс отговаря: „Туй е отвъд онова, което можем да знаем“.

Спътникът му се съгласява: „И отвъд онова, което трябва да

обсъждаме. За нас е достатъчно да знаем, че сме кралски поданици: ако делото на краля ни е несправедливо, дългът ни към краля измива от нас всяка вина“.

Уилямс допълва: „Но ако делото му не е добро, той самият ще има да изплаща тежка сметка“.

Не е изненадващо, че крал Хенри не се съгласява: „Дългът на войника принадлежи на краля му, но душата му си е негова собствена“¹.

Шекспир не се опитва да разреши този дебат в пиесата и по една или друга форма това е дебат, който продължава и в наше време – кой носи отговорност за това, което се случва в живота ни?

Когато нещата станат зле, съществува тенденцията да обвиняваме другите или дори Бог. Понякога се появява чувството за получаване на нещо по право и някои хора се опитват да прехвърлят отговорността за благосъстоянието си върху други хора или правителства.

По отношение на духовните неща някои считат, че няма нужда да се стремим към лична праведност, защото Бог ни обича, Той ни приема „такива, каквито сме“.

Но Бог желае децата Му да действат според моралната свобода на избор, която Той им е дал, „та да може всеки човек да бъде отговорен за собствените си грехове в съдния ден“². Неговият план и воля е да имаме главната роля при вземане на решенията в живота си. Бог няма да живее живота ни, нито ще ни направи свои марионетки, както веднъж Луцифер предложил. Нито пък пророците Му ще приемат ролята на кукловод на мястото на Бог. Бригъм Йънг казва: „Не желая никой светия от последните дни на този свят, нито в небесата, да бъде доволен от това, което правя, освен ако Духът на Господ Исус Христос, духът на откровението, не им покаже истината. Желая те да знаят сами за себе си и да разбират сами за себе си“³.

Бог не ни спасява „такива, каквито сме“, просто защото като „такива, каквито сме“, ние сме нечисти и „нищо нечисто не може да пребивава ... в присъствието Му; защото на езика на Адам Неговото име е Свят човек, а името на Неговия Единороден е Синът Човешки“⁴. И второ, Бог няма да действа, за да ни превърне в нещо, което не сме избрали чрез действие да станем. Той наистина ни обича и защото ни обича, няма нито да ни принуди, нито да ни изостави. По-скоро Той ни помага и ръководи. Наистина, истинската проява на Божията обич са Неговите заповеди.

Ние трябва да се радваме на постановления от Бог план, който ни позволява да правим избори да действаме сами за себе си и да преживяваме последиците, или както е казано в Писанията, да „опитва(ме) горчивото, за да можем да зна(ем) цената на доброто“⁵. Ние сме завинали благодарни, че Единението на Спасителя преодоля първоначалния грях, за да може да се родим на този свят, но да не бъдем наказани за прегрешението на Адам⁶. Бидейки

така изкупени от Падението, ние започваме невинен живот пред Бог и „с(ме) станали свободни навеки, различавайки доброто от злото, за да действа(ме) сами за себе си, а не да (ни) се въздейства“⁷. Можем да изберем да станем такъв човек, какъвто желаем и, с Божията помощ, можем да станем дори като Него⁸.

Евангелието на Исус Христос ни поставя на пътеката към това, което можем да станем. Чрез Единението на Исус Христос и Неговата благодат, нашите пропуски да живеем съвършено и постоянно според селестиялния закон в земния живот могат да бъдат компенсирани и да ни се даде способността да развиваме Христов характер. Справедливостта изисква обаче това да се случи чрез доброволното ни съгласие и участие. Винаги е било така. Самото ни присъствие на земята като физически същества е следствие на един избор, който всеки от нас е направил – да участва в плана на Отца ни⁹. Затова спасението определено не е резултат на божествена

прищявка, нито се случва само въз основа на божествена воля¹⁰.

Правосъдието е важно качество на Бог. Можем да имаме вяра в Бог, защото той е съвършено надежден. Писанията ни учат, че „Бог не ходи в криви пътеки, нито се обръща Той надясно или наляво, нито се отклонява от това, което е казал, ето защо, пътеките Му са прави и ходът Му е един вечен кръг“¹¹ и че „Бог не гледа на лице; но във всеки народ оня, който Му се бои и върши правото, угоден Му е“¹². Разчитаме на божественото качество правосъдие, за да имаме вяра, увереност и надежда.

Но в следствие на това, че е съвършено справедлив, има някои неща, които Бог не може да направи. Той не може да си избира кого да спасява и кого да осъжда. Той „не мо(же) да гледа на греха и с най-малка степен на позволение“¹³. Той не може да позволи на милостта да ограби правосъдието¹⁴.

Има едно явено доказателство за Неговото правосъдие: Бог е осигурил съпътстващия принцип

на милостта. Поради това, че е справедлив, Той е осигурил начин милостта да изиграе необходимата си роля във вечната ни съдба. Затова сега „правосъдието изпълнява всичките си изисквания, както и милостта има право над всичко, което ѝ принадлежи“¹⁵.

Знаем, че „страданията и смъртта на Оногова, Който не извърши грях, в Когото беше благоволение(то на Отца) ... кръвта на (Неговия) Син, която беше пролята“¹⁶ задоволяват изискванията на правосъдието, осигуряват милост и ни изкупват¹⁷. Въпреки това, „според правосъдието, планът на изкуплението би могъл да се осъществи *единствено при условие на покаяние*“¹⁸. Изискването и възможността за покаяние позволява на милостта да извърши делата си без да потъпче правосъдието.

Христос умря, не за да спасява на сляпо, а за да ни предложи покаяние. В процеса на покаяние, ние се ослабяме „изцяло на заслугите на Този, Който е могъщ да спасява“¹⁹, но покаянието е самоволна промяна. Затова, като прави покаянието изискване за получаване на дара на благодатта, Бог ни дава способността да запазим собствената си отговорност. Покаянието уважава и подкрепя свободата ни на избор: „И тъй, милостта може да удовлетвори изискванията на правосъдието и да обгърне човечите в ръцете на безопасността, докато този, който

не упражнява вяра за покаяние, ще бъде подложен на целия закон и на изискванията на правосъдието; затова великият и вечен план за изкуплението се осъществява само за този, който има вяра за покаяние“²⁰.

Неразбирането на Божието правосъдие и милост е едно; отричането на Божието съществуване или върховенство е друго, но и двете водят до занижени постижения от наша страна – понякога много по-малки от нашия пълен божествен потенциал. Бог, който няма изисквания, на практика е еквивалент на Бог, който не съществува. Свет без Бог, жив Бог, Който дава морални закони с цел ръководството и усъвършенстване на Неговите деца, е също свят без истина и справедливост. Това е свят, в който царува моралната относителност.

Относителност означава, че всеки човек е най-висшият си ръководител. Разбира се, не само хората, които отричат Бог, вярват в тази философия. Някои, които вярват в Бог, вярват и че те сами решават кое е правилно и грешно. Един млад човек го казва така: „Не мисля, че хиндуизмът е грешен или че католицизмът е грешен или че Англиканската църква е грешна – мисля, че зависи от това в какво вярвате. ... Не мисля, че има правилно или грешно“²¹. Друг, запитан за основата на религиозните му вярвания, отговаря: „Вярвам в

себе си – наистина това е важното. Имам предвид, как може някой да ръководи в какво да вярваш?“²²

За онези, които вярват, че всичко може да е истина, заявяването на фиксирана цел и универсална истина е като принуда – „Не трябва да бъда принуждаван да вярвам, че нещо, което не харесвам, е истина“. Но това не променя реалността. Нехаресването на закона за гравитацията няма да предпази човек от падане, ако се подхлъзне от стръмна скала. Същото е валидно за вечния закон и правосъдието. Свободата произлиза не от отхвърлянето му, а от прилагането му. Това е основно за Божията сила. Ако не съществуваха фиксирани и неотменими истини, дарът на свободата на избор щеше да е безсмислен, тъй като никога нямаше да можем да предвидим и определим последствията на действията си. Както казва Лехий: „И ако кажете, че няма закон, трябва също да кажете, че няма грях. А ако кажете, че няма закон, трябва също да кажете, че няма и праведност. И ако няма праведност, няма и щастие. И ако няма нито праведност, нито щастие, няма и наказание, и окаяност. И ако тези неща ги няма, няма и Бог. И ако няма Бог, нас също ни няма, нито пък земята; защото не би могло да има сътворение на неща, които нито действат, нито им се въздейства. Ето защо, всичките тези неща щяха да изчезнат“²³.

И при материалните и духовните неща възможността да поемем лична отговорност е дар от Бог, без който не можем да осъществим целия си потенциал като дъщери и синове Божии. Личната отговорност става и право и задължение, което трябва непрестанно да защитаваме; тя е застрашавана от времето на Сътворението. Трябва да защитаваме отговорността от хора и програми, които (понякога с най-добри намерения) ни правят зависими. Трябва и да я защитаваме от собствената си склонност да избягваме работата, необходима за култивирането на таланти, способности и характер, подобен на Христовия.

Има една приказка за мъж, който просто не искал да работи. Той искал да се грижат за него във всичко. Според него Църквата или правителството или и двете заедно били длъжни да се грижат за него, защото той плащал данъците и десетъка си. Той нямал нищо за ядене, но отказвал да работи и да се грижи за себе си. Поради отчаяние и отвращение, онези, които се опитвали да му помогнат, тъй като той не желал да помръдне пръста си да се грижи

за себе си, решили да го занесат на гробището и да го оставят да умре. По пътя към гробището, един човек казал: „Не може да правим това. Имам малко царевица, която ще му дам“.

Те обяснили това на мъжа и той попитал: „Обелена ли е от шумата?“

Отговорили му: „Не“.

„Ами тогава, казал той, отнасяйте ме“.

Божията воля е да сме свободни мъже и жени, за да можем да достигнем целия си потенциал и материално и духовно, за да сме свободни от унизителните ограничения на бедността и пленничеството на греха, за да се радваме на самоуважение и независимост, за да сме подготвени във всичко, за да отидем при Него в селестиялното Му царство.

Не си правя илюзии, че това може да бъде постигнато само чрез собствените ни усилия, без Неговата неотменна и непрекъсната помощ. „Знаем, че чрез благодат сме спасени, след всичко, което можем да сторим“²⁴. Не е необходимо да постигнем някакво минимално ниво на способност или добрина, преди

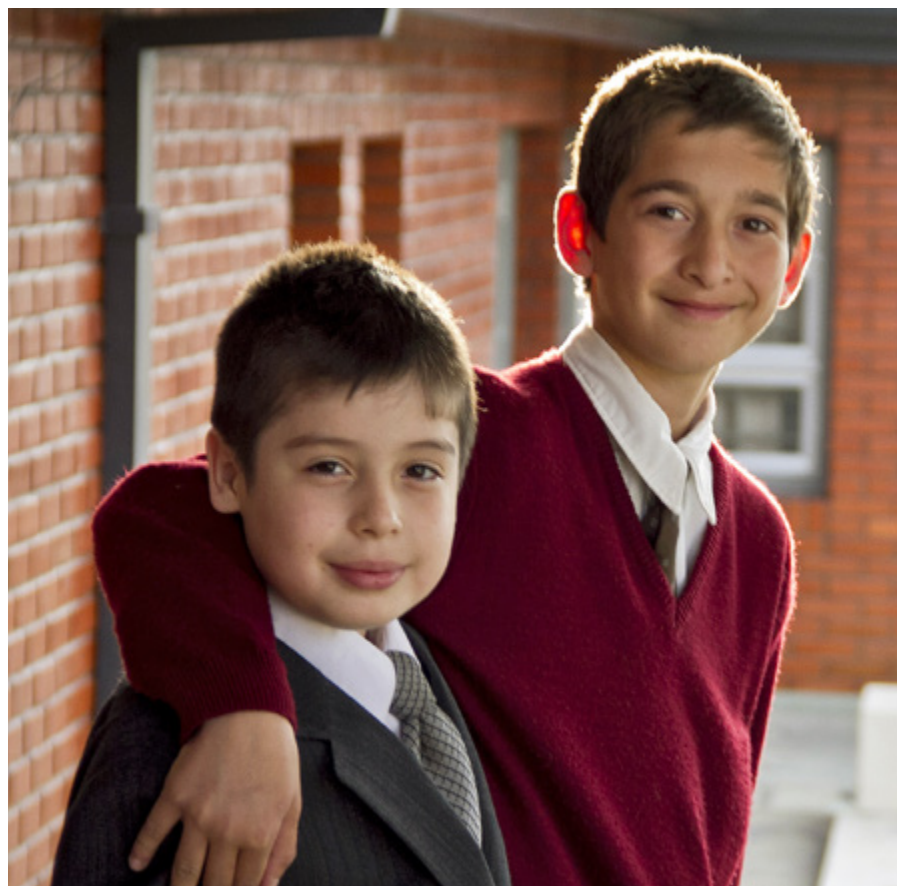
Бог да ни помогне – Божията помощ може да ни се дава всеки час на всеки ден, независимо къде се намираме по пътя на подчинението. Но знам, че освен да желаем помощта Му, ние трябва да полагаме усилия, да се покаяваме и избираме Бог, за да може Той да действа в живота ни, в съгласие със справедливостта и свободата на избор. Молбата ми е да поемем отговорност и да се заловим за работа, за да има нещо, за което Бог да ни помогне.

Свидетелствам, че Бог Отец е жив и че Неговият Син Исус Христос е наш Изкупител и че Светият Дух е сред нас. Желанието им да ни помогнат е несъмнено, а способността им да правят това е безкрайна. Нека се събудим и изправим от прахта, „та заветите, които Вечният Отец направи с (нас) да бъдат изпълнени“²⁵. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Уилям Шекспир, *Събрани съчинения в осем тома, Хенри V*, действие 4, сцена 1, превод на Валери Петров, 1980 г., редактор на изданието: Боряна Петрова, издателство „Захарий Стоянов“, София, 1999 г.
2. Учение и Завети 101:78.
3. Brigham Young, “Sermon,” *Deseret News*, 31 окт. 1855 г., с. 267; цитирано в Terry Givens and Fiona Givens, *The Crucible of Doubt: Reflections on the Quest for Faith* 2014 г., с. 63.
4. Моисей 6:57.
5. Моисей 6:55.
6. Вж. Символът на вярата 1:2; вж. и 2 Нефи 2:25; Моисей 6:53–56.
7. 2 Нефи 2:26; вж. също Учение и Завети 93:38.
8. Вж. 3 Нефи 12:48; 27:27; вж. също Римляните 8:16–17; Учение и Завети 84:37–38.
9. Вж. Откровението 12:7–9; Учение и Завети 29:36–38; Моисей 4:3–4.
10. Вж. Учение и Завети 93:29–31.
11. Учение и Завети 3:2.
12. Деянията 10:34.
13. Учение и Завети 1:31.
14. Вж. Алма 42:25.
15. Алма 42:24.
16. Учение и Завети 45:4.
17. Вж. Мосия 15:9.
18. Алма 42:13; курсив добавен.
19. 2 Нефи 31:19.
20. Алма 34:16.
21. В Christian Smith, *Souls in Transition: The Religious and Spiritual Lives of Emerging Adults*, 2009 г., с. 156.
22. В Smith, *Souls in Transition*, с. 156.
23. 2 Нефи 2:13.
24. 2 Нефи 25:23.
25. Мороний 10:31.

Барилош, Аржентина

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Получаване на свидетелство за светлина и истина

Личното ви свидетелство за светлината и истината не само ще благослови вас и наследниците ви в смъртния живот, но ще ви придружава и през цялата вечност.

Като пилот на авиолиния ми се случваше да летя много часове през нощта при полети между континенти и над океани. Гледайки нощното небе през прозореца на кабината, особено Млечния път, често си мислех за необятността

на творенията Божии – това, което Писанията описват като „безброй светове“¹.

Само преди по-малко от век повечето астрономи приемаха, че Млечният път, нашата галактика, е единствената галактика във вселената². Те предполагаха, че всичко което се намира отвъд нашата галактика е едно огромно нищо, една огромна пустота – празна, студена и лишена от звезди, светлина и живот.

Телескопите станаха по-усъвършенствани – включително тези, които могат да бъдат изпратени в космоса – и астрономите започнаха да проумяват грандиозната, почти непонятна истина: вселената е главозамайващо по-голяма от това, което някой е можел да си представи преди това, и небесата са изпълнени с безброй галактики, неимоверно далеч от нас, като всяка от тях съдържа стотици милиарди звезди³.

За много кратък период от време

нашето разбиране за вселената се промени завинаги.

Днес можем да видим някои от тези далечни галактики⁴.

Знаем, че съществуват.

Те съществуват от много дълго време.

Но преди човечеството да изобрети достатъчно мощни инструменти, които да събират светлината от звездите правейки тези галактики видими, ние не вярвахме, че това е възможно.

Големината на вселената не се е променила изведнъж – драматичната промяна е в нашата способност да виждаме и разбираме тази истина. Имайки вече повече знания, човечеството се запозна с великолепни космически пейзажи, които не сме си и представяли преди това.

За нас е трудно да вярваме в неща, които не виждаме

Да допуснем, че можем да пътуваме назад във времето и да говорим с хора, живели преди хиляди или дори само преди сто години. Представете си, че се опитвате да им опишете някои от съвременните технологии, които вие и аз приемаме за даденост. Например, какво биха си помислили за нас, ако им разкажем истории за самолети, микровълнови печки, събиращи се в една ръка устройства, които съдържат огромни библиотеки и клипове на наши внуци, които мигновено споделяме с милиони хора по света?

Някои може да ни повярват. Повечето ще ни се присмиват или дори може да се опитат да ни запущат устите и да ни навредят. Някои може да се опитат чрез логични разсъждения и факти, с които разполагат, да ни покажат, че сме заблудени, глупави или дори опасни. Могат да ни укорят, че се опитваме да мамим хората.

Но, разбира се, тези хора напълно биха грешали. Те може да са добронамерени и искрени. Може да са напълно сигурни в тяхното мнение. Но те просто не биха могли да гледат ясно защото не са получили по-пълната светлина на истината.

Гледайки нощното небе, често си мислех за необятността на творенията Божии.

Обещанието за светлина

Изглежда, че е характерна човешка черта да допускаме, че сме прави, дори когато грешим. И ако това е така, каква надежда има за всеки един от нас? Предопределено ли ни е да се носим безцелно в един океан от противоречива информация, изоставени на сал, който нескопосано сме сглобили от своите предубеждения?

Възможно ли е да намерим истина?

Целта на моите коментари е да провъзглася радостното послание, че Самия Бог – Господ на Силите, който знае цялата истина – е дал на своите чедата обещание, че могат сами да узнаят истината.

Моля, обмислете значението на следното обещание:

Вечният и всемогъщ Бог, Създателят на тази огромна вселена, ще говори на тези, които се обърнат към Него с искрено сърце и истинско намерение.

Той ще им говори чрез сънища, видения, мисли и чувства.

Той ще говори по начин, който не може да бъде сгрешен и който надхвърля човешките разбирания. Той ще им даде божествени напътствия и отговори за личния им живот.

Разбира се, ще има такива, които ще се присмиват и ще казват, че такова нещо не е възможно, че ако има Бог, Той има по-важни дела от това да слуша и отговаря на молитвата на всеки човек.

Но аз ви казвам това: Бог е загрижен за вас. Той ще чуе и ще отговори на личните ви въпроси. Отговорите на вашите молитви обаче ще дойдат по Негов начин и в момент, който Той реши, затова е необходимо да се научите да чувате гласа Му. Бог иска вие да намерите своя път към Него, а начина е чрез Спасителя⁵. Той иска да научите за Неговия Син Исус Христос и да изпитате дълбоко чувство на мир и радост, идващо от следване пътя на божественото учение.

Мои скъпи приятели, ето един достатъчно ясен експеримент с гаранция от Бог, намиращ се в книга с древни Писания и на разположение на всеки мъж, жена и дете, които искат да го проверят:

Първо, трябва да търсите Божието слово. Това означава да четете Писанията и да изучавате словата както на древните, така и на съвременните пророци по отношение на възстановеното Евангелие на Исус Христос – не с намерението да се съмнявате или критикувате, а с искрено желание да откриете истината. Размишлявайте над нещата, които чувствате, и подгответе умовете си да приемат истината⁶. „Дори ако нямате нищо повече от желание да повярвате ... (ще) дадете място на (словото Божие)“⁷.

Второ, трябва да осъзнаете, обмислите, без страх да положите усилие да повярвате⁸ и да сте благодарни за това колко милостив е Господ към чедата Си от времето на Адам до наши дни, като ни дава

пророци, гледачи и откровители, които да водят Църквата Му и да ни помагат да намерим пътя обратно към Него.

Трето, трябва да помолите вашия Небесен Отец, в името на Неговия Син Исус Христос, да ви изяви истината относно Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Попитайте с искрено сърце и истинско намерение, имайки вяра в Христа⁹.

Има също и *четвърта* стъпка, дадена ни от Спасителя: „Ако иска някой да върши (Божията) воля, ще познае дали учението е от Бога, или аз от себе си говоря“¹⁰. С други думи, когато се опитвате да проверите истинността на Евангелските принципи, вие първо трябва да живеете според тях. Подложете Евангелската доктрина и Църковните учения на проверка във вашия живот. Направете го с истинско намерение и постоянна вяра в Бог.

Ако направите тези неща, вие имате обещание от Бог – Който е обвързан чрез Своите слова¹¹ – че Той ще изяви на вас истината чрез силата на Светия Дух. Той ще ви дари по-голяма светлина, която ще ви позволи да погледнете през тъмнината и да станете свидетел на великолепни пейзажи, непонятни за смъртната душа.

Някои може да кажат, че стъпките са твърде трудни или че не си

струват труда. Но аз ви казвам, че това лично свидетелство за Евангелието и Църквата е най-важното нещо, което може да научите в този живот. То не само ще ви благослavia и напътства през този живот, но и ще има пряко влияние върху живота ви във вечността.

Нещата, отнасящи се до Духа, могат да бъдат разбрани само чрез Духа

Учените се затрудняваха да установят размера на вселената и да придобият по-пълна истина, докато не се появили инструменти, достатъчно добри да събират повече светлина.

Апостол Павел учи на подобен принцип по отношение на духовното познание. „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух“, пише той на Коринтяните, „защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“¹².

С други думи, ако искате да разпознаете духовна истина, трябва да използвате подходящи инструменти. Не може да получите разбиране за духовната истина с инструменти, които не могат да я открият.

Спасителят ни казва в наши дни: „Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянства в Бога, приема повече светлина; и тази светлина

става все по-ярка и по-ярка до съвършения ден“¹³.

Колкото повече скланяме сърцата си към Бог, толкова повече небесна светлина попада в нашите души. И всеки път когато с желание и намерение търсим тази светлина, ние показваме на Бог нашата готовност да получим повече светлина. Постепенно, нещата, които изглеждат неясни, тъмни и далечни, стават ясни, светли и познати за нас.

По подобен начин ако се отдръпнем от светлината на Евангелието, нашата собствена светлина започва да отслабва – не за ден или седмица, но постепенно с времето – докато един ден погледнем назад и не разбираме защо някога сме вярвали, че Евангелието е истинно. Нашето предишно знание може дори да ни изглежда глупаво, защото това, което някога е било ясно, отново е станало замъглено, мътно и далечно.

Ето защо Павел е толкова настоятелен, че посланието на Евангелието е безумство за ония, които гинат, „а за нас, които се спасяваме, то е Божия сила“¹⁴.

Не съществува лакмусова проба

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни е място за хора с всякакви видове свидетелства. Има членове на Църквата, чиито свидетелство е сигурно и гори ярко в тях. Има други, които все още се стремят да узнаят за себе си. Църквата е дом, в който всички се събираме, независимо от дълбочината или височината на свидетелството ни. Не знам да има табела върху вратите на сградите ни за събрания, която да гласи „вашето свидетелство трябва да е толкова високо, за да влезете“.

Църквата не е само за съвършени хора, а за всички, за „да дойдат в Христа и да станат съвършени в Него“¹⁵. Църквата е за хора като мен и вас. Църквата е място за добри срещи и за подпомагане, а не за изолиране и критикуване. Тя е място, където ние протягаме ръка с насърчение и подкрепа, помагаме си, докато следваме своето лично търсене на божествена истина.

Все пак, ние всички сме страници, стремящи се към Божията светлина, вървящи по пътя на ученичеството. Ние не укоряваме другите за количеството светлина, която те може да имат или да нямат; вместо това ние подхранваме и насърчаваме всяка светлина докато стане ярка, ясна и истинна.

Обещание за всички

Нека приемем, че получаването на свидетелство не става за минута, час или ден. Не е нещо което се извършва веднъж завинаги. Процесът на получаване на духовна светлина е предмет на търсене за цял живот.

Вашето свидетелство за живия Син Божий и Неговата възстановена Църква, Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, може да не дойде толкова бързо, колкото искате, но ви обещавам следното: ако изпълните своята част, то ще дойде.

И ще бъде славно.

Давам ви личното си свидетелство, че духовната истина ще изпълни сърцето ви и ще донесе светлина на духа ви. Тя ще ви разкрие чист разум с чудна радост и небесен мир. Лично съм изпитал това чрез силата на Светия Дух.

Както древните Писания обещават, неизразимото присъствие на Духа Божий ще ви накара да пеете песента на изкупващата любов¹⁶, ще повдигне очите ви към небесата и ще издигне гласа ви в прослава на Всевишния Бог, вашето Убежище, вашата Надежда, вашия Защитник, вашия Отец. Спасителят обещава, че ако търсите, ще намерите¹⁷.

Свидетелствам, че това е истина. Ако търсите Божията истина, която сега може да изглежда бледа, неясна и далечна, постепенно ще ви бъде разкрита и изяснена и ще стане близка на сърцата ви чрез светлината на Божията благодат. Великолепни духовни пейзажи, невъобразими за човешко око, ще ви бъдат разкрити.

Свидетелствам, че тази духовна светлина е достъпна за всяко Божие чедо. Тя ще освети ума ви и ще

донесе изцеление на сърцето ви и радост във вашите дни. Мои скъпи приятели, моля не отлагайте момента да потърсите и подсилите лично си свидетелство за прекрасното Божие дело, делото на светлината и истината.

Личното ви свидетелство за светлината и истината не само ще благослови вас и наследниците ви в смъртния живот, но ще ви придружава и през цялата вечност, сред светове безкрай. За това свидетелствам и ви давам своята благословия в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Моисей 1:33.
2. Вж. Marcia Bartusiak, *The Day We Found the Universe*, 2009 г., стр. xii. Винаги са ме изненаждали случаите, когато хората можем да сме толкова убедени в заключенията си. Понякога нашата увереност е толкова голяма, че си мислим че притежаваме цялата истина, която съществува. Конкретен случай: Саймън Ньюкоум, водещ учен по астрономия в Америка в края на 19 век, в речта си при откриване на една обсерватория през 1887 год. заявява

- „що се отнася до астрономията ... изглежда бързо достигаме границите на нашето познание. ... Като резултат от това работата, която занимава вниманието на един астроном е по-малко откриване на нови неща и повече доуточняване на вече известните“ (Bartusiak, xv).
3. Интересно е да се помисли върху Моисей 1:33, 35 от гледна точка на това „скорошно“ откритие. Книгата на Моисей в Скъпоценен Бисер е открита на пророка Джозеф Смит през юни 1830 г., почти век преди Едуин Хъбъл да обяви откритието си на далечни галактики.
 4. Вж. например, the Hubble Heritage Image Gallery в heritage.stsci.edu/gallery/gallery.html.
 5. Вж. Иоана 14:6.
 6. Вж. 3 Нефи 17:3.
 7. Алама 32:27.
 8. Вж. Учение и Завети 67:3.
 9. Вж. Мороний 10:3–5.
 10. Иоана 7:17; вж. също Псалми 25:14; Иоана 3:21.
 11. Вж. Учение и Завети 82:10.
 12. 1 Коринтяните 2:14.
 13. Учение и Завети 50:24.
 14. 1 1 Коринтяните 1:18.
 15. Мороний 10:32; вж. също Учение и Завети 20:59.
 16. Вж. Алама 5:26.
 17. Вж. Учение и Завети 88:63.

Представен от президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Вотът на подкрепа за църковните служители

Предложено е да подкрепим Томас Спенсър Монсън като пророк, гледач и откровител и президент на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни; Хенри Бениън Айринг като първи съветник в Първото Президентство; и Дитер Фридрих Ухтдорф като втори съветник в Първото Президентство.

Онези, които сте „за“, моля покажете го.

Които са против, ако има такива, могат да го покажат.

Предложено е да подкрепим Бойд Кенет Пакър като президент на Кворума на дванадесетте апостоли и следните като членове на този кворум: Бойд К. Пакър, Л. Том Пери, Ръсел М. Нелсън, Далин Х. Оукс, М. Ръсел Балард, Ричард Г. Скот, Робърт Д. Хейлз, Джефри Р. Холанд, Дейвид А. Беднар, Куентин Л. Кук, Д. Тод Кристоферсън и Нийл Л. Андерсън.

Онези, които сте „за“, моля покажете го.

Който е „против“, може да

направи същото.

Предложено е да подкрепим съветниците в Първото Президентство и дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители.

Всички „за“, моля покажете го.

Ако има някой „против“, да даде същия знак.

Предложено е да освободим с благодарност за тяхната отлична служба старейшини Карлос Х. Амадо и Уилям Р. Уокър като членове на Първия кворум на Седемдесетте и да ги обявим за почетни висши ръководители.

Всички, които желаят да се присъединят към нас в израз на благодарност за тяхната отдадена служба, моля покажете го.

Старейшини Араик В. Минасян и Гвидо Сенканс се освобождават като областни седемдесетници. Предложено е да дадем вот на благодарност за тяхната служба.

Всички „за“ моля да го покажат.

Предложено е да подкрепим останалите висши ръководители, областните седемдесетници и общите президентства на помощните организации в сегашния им състав.

Онези, които сте „за“, моля покажете го.

Ако има „против“, могат да го покажат.

Благодаря ви, братя и сестри, за вашата вяра и молитви за нас. ■

От старейшина Далин Х. Оукс
От Кворума на дванадесетте апостоли

Да обичаш околните и да живееш с различията

Като последователи на Христос, ние трябва да се научим да живеем мирно с хората, които не споделят нашите ценности или не приемат ученията, на които те са основани.

I.

В последните дни на земното си служение, Исус дава на учениците си една „нова заповед“ (Иоана 13:34). Повторена три пъти, тази заповед била проста, но трудна: „Да се любите един другото, както Аз ви възлюбих“ (Иоана 15:12; също стих 17). Учението да се обичаме един другото заема централно място в служението на Спасителя. Втората голяма заповед е „да възлюбиш ближния си, както себе си“ (Матей 22:39). Исус дори учи: „обичайте неприятелите си“ (Матей 5:44). Но заповедта да *обичаме другите така, както Той обича стадото Си* била трудна за учениците Му – трудна е и за нас – едно уникално предизвикателство. „В действителност“, ни учи президент Томас С. Монсън миналия април, „любовта е самата същност на Евангелието и Исус Христос е нашият пример. Неговият живот е едно наследство на обич“¹.

Защо е толкова трудно да изпитваме Христова любов един към друг? Трудно е, защото трябва да живеем сред хора, които не споделят нашите вярвания, ценности и заветни задължения. Във великата Си застъпническа молитва, изречена непосредствено преди разпъването Му на кръст, Исус се моли за последователите Си: „Аз им предадох Твоето слово; и светът ги намрази,

защото те не са от света, както и Аз не съм от него“ (Иоана 17:14). Тогава Той се моли на Отца: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия“ (стих 15).

Ние трябва да живеем *в* света, но да не бъдем *от* света. Ние трябва да живеем в света, защото, както учи Исус в една притча, Неговото царство „прилича на квас“, чиято функция е да повдигне тестото чрез влиянието си (вж. Лука 13:21; Матей 13:33; вж. също 1 Коринтяните 5:6–8). Последователите Му не могат да направят това, ако общуват само с хора, които споделят техните вярвания и практики. Но Спасителят ни учи също, че ако Го обичаме, ще спазваме заповедите Му (вж. Иоана 14:15).

II.

В Евангелието има много учения за спазването на заповедите, докато живеем сред хора с различни вярвания и практики. Ученията за раздора са много важни. Когато възкресеният Христос намира нефитите да спорят относно начина на кръщение, Той им дава ясни указания как да се извършва този обред. Тогава той преподава следния велик принцип:

„И няма да има повече никакви спорове между вас, както е имало досега; нито пък ще има повече спорове между вас относно точките на Моето учение, както е имало досега.

Защото истина, истина ви казвам, *този, който има духа на раздора, не е от Мене, но е от дявола, който е бащата на раздора и който подтиква сърцата на човеците да спорят гневно едни с други.*

А Моето учение е ... че такива неща трябва да бъдат премахнати“ (3 Нефи 11:28–30; курсив добавен).

Спасителят не ограничава предупреждението за раздора само до онези, които не спазват заповедта за кръщението. Той забранява на всички да спорят. Дори онези, които спазват заповедите, не трябва да подтикват сърцата на другите да спорят гневно едни с други. „Бащата на раздора“ е дяволът, Спасителят е Князът на мира.

Библията също ни учи, че „мъдрите усмиряват гнева“ (Притчи 29:8). Ранните апостоли учат, че трябва да „търсим това, което служи за мир“ (Римляни 14:19) и да „(говорим) истинно в любов“ (Ефесяните 4:15), „защото човешкият гняв не върши Божията правда“ (Яковово 1:20). В съвременни откровения Господ заповядва добрата вест за възстановеното Евангелие да бъде прогласена от „всеки човек към ближния му, с благост и кротост“ (У. и З. 38:41), „с пълно смирение, ... без да хули(м) хулителите“ (У. и З. 19:30).

III.

Дори като се стремим да сме смирени и да избягваме раздора, не трябва да правим компромис

с истините, които разбираме, нито да намаляваме отдадеността ни към тях. Не трябва да се отказваме от позициите си или ценностите си. Евангелието на Исус Христос и заветите, които сме склучили, неизменно ни хвърлят във вечното съревнование между истината и заблудата. Няма средно положение в това съревнование.

Спасителят ни показва какво да правим, когато Неговите противници се изправят пред Него с жената, която е „уловена в самото дело на прелюбодейство“ (Иоана 8:4). Засрамени от лицемерието си, обвинителите се оттеглят и оставят Исус насаме с жената. Той се отнася мило с нея, като отказва в този момент да я заклея. Но твърдо ѝ казва: „не съгрешавай вече“ (Иоана 8:11). Любящата доброта е задължителна, но последователят на Христос, също като Учителя, трябва да е непоклатим в истината.

IV.

Подобно на Спасителя, Неговите последователи понякога биват изправени пред греховно поведение и днес понякога ги наричат „тесногръди“ или „фанатици“, когато държат на правилното, според

разбиранията си. Много светски ценности и практики представят такива предизвикателства пред светиите от последните дни. Сред тях се откроява силната тенденция за легализирането на еднopolовите бракове в много щати в САЩ и Канада много други страни по света. Също така живеем сред хора, които изобщо не вярват в брака. Някои не вярват в раждането на деца. Някои са против всякакви ограничения на порнографията или наркотиците. Друг пример, познат за повечето вярващи, е предизвикателството да живееш с невярващ брачен партньор или член на семейството или да общуваш с невярващи колеги.

В осветените места, като например храмовете, домовете за богослужение и в домовете ни, трябва да преподаваме истината и заповедите просто и цялостно, както ги разбираме в рамките на плана на спасение, даден чрез откровение във възстановеното Евангелие. Правото ни да вършим това е защитено от конституционни гаранции за свобода на словото и религията, а също и от правото на личен живот, което се почита дори в страни без официални конституционни гаранции.

На обществени места казаното

и извършеното от религиозни лица включва и други съображения. Свободното упражняване на религия включва повечето публични действия, но подлежи на мерки, необходими за съобразяването с вярванията и практиките на другите. Законите може да забранят поведение, което принципно се приема за грешно или неприемливо, например сексуална експлоатация, насилие или терористично поведение, дори когато е извършвано от екстремисти в името на религия. По-приемливи поведения, макар и неприемливи за някои вярващи, може просто да трябва да се изтърпят, ако са узаконени от това, което един от пророците в Книгата на Мормон нарича „гласът на народа“ (Мосия 29:26).

Относно публичния диалог, всички следва да действат според евангелските учения да обичаме ближните си и да избягваме раздора. Последователите на Христос трябва да бъдат пример за учтивост. Трябва да обичаме всички хора, да сме добри слушатели и да показваме загриженост към искрените им вярвания. Макар и да не сме съгласни, не трябва да сме неприветливи. Позициите и разговорите ни по противоречиви теми не трябва да са закъдни. Трябва да проявяваме разум, докато обясняваме и следваме позициите си и упражняваме влиянието си. Като правим това, ние молим другите да не се обиждат

от искрените ни религиозни вярвания и свободното упражняване на религията ни. Насърчаваме всички да практикуват златното правило на Спасителя: „Всяко нещо, което желаете човеците да правят на вас, така и вие правете на тях“ (Матей 7:12).

Когато позициите ни не надделят, трябва да приемем с разбиране да неблагоприятния резултат и да сме учтиви с противниците си. Във всички случаи, ние трябва да сме добронамерени към всички, да сме против преследванията, включително въз основа на раса, етнос, религиозни вярвания или невярвания, или различия в сексуалната ориентация.

V.

Говорих за общите принципи. Сега ще говоря за това как тези принципи трябва да се прилагат в различни познати обстоятелства, в които ученията на Спасителя трябва да се следват с повече вяра.

Започвам с това, което малките ни деца учат в игрите си. Твърде често нечленовете тук в Юта биват обиждани и изолирани от някои от нашите членове, които не позволяват децата им да са приятели с деца от други вероизповедания. Определено можем да учим децата ни на ценности и стандарти на поведение, без да ги караме да се отдръпват от или да показват неуважение към хората, които са различни.

Много учители в Църквата и в

училище са наскърбени от начина, по който някои младежи, светии от последните дни, се отнасят един с друг. Заповедта да се обичаме един друг определено включва любов и уважение между религиозните, расовите, културните и икономическите различия. Увещаваме всички младежи да спрат насилието, езика и практиките, които умишлено причиняват болка на другите. Всички те нарушават заповедта на Спасителя да се обичаме едни други.

Спасителят ни учи, че раздорите са инструмент на дявола. Това определено би трябвало да ни накара да страним от част от съвременния език и някои практики сред политиките. В политиката е важно живеенето с политически различия, тя не трябва да включва лични атаки, които отравят процеса на управление и наказват участниците. Всички трябва да забраним зловните разговори и да проявяваме уважение към различните мнения.

Най-важната среда за изоставянето на раздора и упражняването на уважение към различията са нашите домове и в семейните ни взаимоотношения. Различията са неизбежни – някои дребни, а някои големи. Що се отнася до големите различия, представете си, че ваш роднина живее на семейни начала. Това води до сблъсък на две важни ценности – любовта ни към този роднина и отдадеността ни на заповедите. Като следваме примера на Спасителя, можем да покажем любяща доброта и пак да държим на истината, като се въздържаме от действия, които улесняват или изглежда приемат това, което знаем, че е грешно.

Накрая ще споделя още един пример за семейни взаимоотношения. На една колова конференция в Средния запад, преди около 10 години, се срещнах с една сестра, която ми каза, че съпругът ѝ, който не е член, идва с нея на църква от 12 години, но не се е присъединил към Църквата. Тя ме попита какво да направя. Посъветвах я да продължи да върши правилните неща и да е търпелива и мила със съпруга си.

Около месец по-късно, тя ми написа следното: „Мислех си, че 12 години е добър израз на търпение, но май не съм била достатъчно мила по този въпрос. Затова повече от месец полагах много усилия и той се кръсти“.

Да си мил дава осезаем резултат, особено в семейството. Писмото ѝ продължава: „Опитвам се да съм още по-мила сега, защото сме си поставили за цел да се запечатаме в храма тази година!“

Шест години по-късно, тя ми написа още едно писмо: „Съпругът ми (наскоро) бе призван и отделен за епископ (в нашия район)“².

VI.

В толкова много взаимоотношения и обстоятелства в живота трябва да живеем с различията. И е наистина важно да не отричаме или изоставяме нашата страна в тези различия; като последователи на Христос, ние трябва да се научим да живеем мирно с хората, които не споделят нашите ценности или не приемат ученията, на които те са основани. Планът на Отца за спасение, който познаваме чрез пророческо откровение, ни е поставил в такива земни обстоятелства, в които да спазваме Неговите заповеди. Това включва да обичаме ближните си от различни култури и вероизповедания, както Той е възлюбил нас. Както учи един от пророците в Книгата на Мормон, ние трябва да бързаме напред, имайки „любов към Бога и към всички човеци“ (2 Нефи 31:20).

Колкото и да е трудно да живеем в днешните смутни времена, заповедта на нашия Спасител да се обичаме един друг както Той ни обича, е вероятно най-голямото ни предизвикателство. Моля се да разберем това и да се стремим да живеем според него във всичките ни взаимоотношения и дейности, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Любовта – същността на Евангелието“, *Лиакхона*, май 2014 г., с. 91.
2. Писма до старейшина Далин Х. Оукс 23 яну. 2006 г. и 30 окт. 2012 г.

От старейшина Нийл Л. Андерсън
От Кворума на дванадесетте апостоли

Джозеф Смит

Исус Христос избра един свят мъж, един праведен мъж, който да поведе Възстановяването на пълнотата на Неговото Евангелие. Той избра Джозеф Смит.

По време на първото посещение при пророка Джозеф Смит, когато е на 17 г., един ангел се обръща към Джозеф по име и му казва, че той, Мороний, е изпратен от присъствието Божие пратеник че Бог има за него работа. Представете си какво може да си е помислил Джозеф, когато ангелът му казва, че името му „щяло да бъде познато измежду всички нации, племена и езици за добро и за зло“¹. Вероятно шокът в очите на Джозеф принуждава Мороний да повтори отново, че за него ще се говори и за добро и за зло сред всички народи².

Доброто, което щяло да се говори за Джозеф Смит, дошло бавно; злото започнало веднага. Джозеф пише: „Колко странно бе това, че едно неизвестно момче ... бе сметено за личност с достатъчна значимост, за да привлече ... най-жестоко преследване и охулване“³.

С нарастването на любовта към Джозеф, нараснала и враждебността. На 38-годишна възраст той бил убит от тълпа от 150 мъже с боядисани лица⁴. Макар и животът на пророка да бил внезапно прекъснат, доброто и злото, говорено за Джозеф, било в самото си начало.

Да се изненадваме ли от злото,

изречено против него? Апостол Павел е наречен луд⁵. Нашият възлюбен Спасител, Синът Божий, е наречен лаком, винопиец и хванат от бяс⁶.

Господ казал на Джозеф за неговата съдба:

„Крайщата на земята ще разпитват за името ти и безумци ще ти се присмиват, и пъкълът ще се бори против теб,

докато чистите по сърце, ... мъдрите, ... и добродетелните ще търсят постоянно ... благословии от ръцете ти“⁷.

Защо Господ позволява зловещенето по адрес на добрите хора? Една от причините е следната: противопоставянето срещу Божиите неща кара търсещите истина хора да паднат на колена за отговори⁸.

Джозеф Смит е пророкът на Възстановяването. Духовното му дело започва с явяването на Отца и Сина, което е последвано от многобройни небесни посещения. Той е инструмент в Божиите ръце при изваждането наяве на свети писания, на изгубени учения и възстановяването на свещеничеството. Важността на делото на Джозеф изисква не само интелектуално размишление; изисква ние, подобно на Джозеф да „иска(ме)

от Бога⁹. Духовните въпроси налагат духовни отговори от Бог.

Мнозина от тези, които отхвърлят делото на Възстановяването, просто не вярват, че небесни същества говорят на хора на земята. Невъзможно е, казват те, златните плочи да са предадени от един ангел и да са преведени чрез силата Божия. Поради това неверие, те бързо отхвърлят свидетелството на Джозеф и неколцина за съжаление падат до там да дискредитират живота на пророка и да петнят характера му.

Особено сме натъжени, когато някой, който е почитал Джозеф Смит, се отвърне от убеждението си и после петни пророка¹⁰.

„Изучаването на Църквата ... през очите на нейните дезертъори, – каза веднъж старейшина Нийл А. Максвел, – е като да питаш Юда, за да разбереш Исус. Дезертъорите винаги ни казват повече за себе си, отколкото за това, от което са си тръгнали“¹¹.

Исус казва: „Обичайте неприятелите си и молете се за тях, които ви гонят“¹². Нека предложим доброта на онези, които критикуват Джозеф Смит, като знаем в сърцето си, че той е Божий пророк и намираме утеха в това, че всичко това е било предречено от Мороний.

Как да отговаряме на искрено търсещите истината, загрижени за негативните коментари, които са чули или прочели за пророка Джозеф Смит? Разбира се, честните и искрени въпроси са винаги добре дошли.

На въпросите за характера на Джозеф можем да споделим словата на хилядите, които са го познавали лично и които са отдали живота си за делото, което той е спомогнал да се установи. Джон Тейлър, прострелян четири пъти от тълпата, която убива Джозеф, по-късно казва: „Свидетелствам пред Бог, ангели и хора, че (Джозеф) бе добър, достоен (и) добродетелен мъж – ... (и) неговият личен характер и този пред публика бе безупречен – и че той живя и умря като Божий човек“¹³.

Трябва дапомним на искрено търсещите, че информацията в Интернет не разполага с „филтър за истинност“. Част от информацията, независимо колко е убедителна, просто не е вярна.

Преди години прочетох една статия в списание *Time*, в която се казваше, че е намерено писмо, за което се твърди, че е написано от Мартин Харис, което противоречи на историята на Джозеф Смит за намирането на плочите на Книгата на Мормон¹⁴.

Няколко члена напуснаха Църквата заради документа¹⁵.

За съжаление, те напуснаха твърде бързо. Месеци по-късно, експерти установиха (а и измамникът си призна), че писмото е пълна измама¹⁶. Съвсем в реда на нещата е да се замислите за това, което чуете по новините, но никога не трябва да се съмнявате в свидетелството на Божиите пророци.

Може дапомним на търсещите, че част от информацията за Джозеф, макар и да е вярна, може да е представена съвсем извън контекста на времето и ситуацията си.

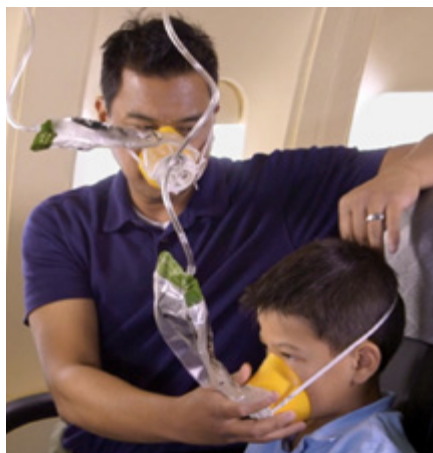
Старейшина Ръсел М. Нелсън илюстрира това. Той казва: „Служех като консултант към правителството на Съединените щати в Националния център за контрол на болестите в Атланта, щата Джорджия. Веднъж, докато чаках таксито да ме закара до летището и след като бяха приключили събранията ни, аз се опънах на поляната, за да се насладя малко на слънцето, преди да се завърна при зимното време в Юта. ... По-късно ми изпратиха по пощата снимка, направена от фотограф с мощен обектив, която бе заснела момента ми на почивка на поляната. Под снимката имаше надпис: „Правителствен консултант към Националния център“. Снимката беше истинска, надписът бе верен, но истината бе използвана, за да се създаде погрешно впечатление“¹⁷. Не отхвърляме нещо, което знаем, заради нещо, което още не разбираме.

Може дапомним на търсещия, че Джозеф не е бил сам по време на ангелските посещения.

Свидетелите за Книгата на Мормон са написали: „Ние заявяваме със слова трезви, че един Божий ангел слезе от небесата и ... поглед(нахме) и видях(ме) (плочите)“¹⁸. Можем да цитираме и мнозина други¹⁹.

Искрено търсещият трябва да види разпространяването на възстановеното Евангелие като плод на Господното дело чрез пророка.

В момента има над 29 000 конгрегации и 88 000 мисионери, които

Нагласете вашата духовна кислородна маска, за да сте подготвени да помагате на хората около вас, които търсят истината.

проповядват Евангелието по целия свят. Милиони светии от последните дни се опитват да следват Исус Христос, да живеят достоен живот, да се грижат за бедните и да отдават от времето и талантите си в помощ на другите.

Исус казва:

„Не може добро дърво да дава лоши плодове; или лошо дърво да дава добри плодове. ...

От плодовете им ще ги познаете“²⁰.

Тези обяснения са убедителни, но искрено търсеция истината няма да разчита само на тях, за да приключи търсенето си.

Всеки вярващ се нуждае от духовно потвърждение на божествената мисия и характер на пророка Джозеф Смит. Това е валидно за всяко поколение. Духовните въпроси заслужават духовни отговори от Бог.

Наскоро бях на Източния бряг на САЩ, и един завърнал се мисионер ми разказа за приятел, който бил объркан от информацията, която получил за пророка Джозеф Смит. Те говорили няколко пъти и завърналият се мисионер започнал да има съмнения в резултат на обсъжданията.

Въпреки че се надявах да може да укрепи приятеля си, аз се притесних за неговото свидетелство. Братя и сестри, нека ви предупредя: няма да помогнете много на другите, ако

вашата собствена вяра не е съвсем на място.

Преди няколко седмици се качих на един самолет за Южна Америка. Стюардесата насочи вниманието ни към филмче за безопасност. „Малко е вероятно, ни предупредиха, но ако налягането в кабината се промени, плоскостите над седалката ви ще се отворят и ще се видят кислородните маски. Ако това се случи, протегнете ръка и придърпайте една маска към себе си. Поставете маската върху носа и устата ви. Поставете ластичната лента зад главата си и нагласете маската, ако е необходимо“. И после предупредиха: „Нагласете първо вашата маска, преди да помогнете на другите“.

Негативните коментари за пророка Джозеф Смит ще се увеличават с приближаването на Второто пришествие на Спасителя. Полуистините и деликатните измами няма да намалеят. Някои членове на семейството ви и ваши приятели ще се нуждаят от помощта ви. Сега е времето да нагласите вашата духовна кислородна маска, за да сте подготвени да помагате на хората около вас, които търсят истината²¹.

Свидетелството за пророка Джозеф Смит може да дойде по различен начин при всеки от нас. Може да дойде, докато коленичите в молитва, молейки Бог да потвърди, че той е бил истински пророк. Може да дойде, докато четете

разказа на пророка за Първото видение. Свидетелството ви може да се разстели върху душата ви, докато препрочитате Книгата на Мормон. Може да дойде, докато казвате вашето свидетелство за пророка или докато сте в храма и осъзнаете, че чрез Джозеф Смит е възстановена на земята святата запечатваща сила²². С вяра и истинско намерение, вашето свидетелство за пророка Джозеф Смит ще се усили. Постоянните струи вода от зяпащите може и да ви намокрят, но те никога, никога не трябва да угасват горящия огън на вашата вяра.

На младежите, които слушат днес или четат тези слова в идните дни, аз отправям конкретно предизвикателство: Придобийте лично свидетелство за Пророка Джозеф Смит. Нека гласът ви да може да изпълни пророческите слова на Мороний да се говори добро за пророка. Давам ви две идеи: Първо, намерете стихове в Книгата на Мормон, за които чувствате и знаете, че са абсолютно истинни. След това ги споделете със семейството и приятелите си на семейна домашна вечер, Семинара и във вашите занятия на Младите мъже и Младите жени, като обявите, че Джозеф е бил инструмент в Божиите ръце. После прочетете свидетелството на пророка Джозеф Смит в Скъпоценен Бисер или в тази брошура, която вече е публикувана на 158 езика. Може да я намерите

Свидетелството на пророка Джозеф Смит вече е налично на 158 езика.

онлайн в LDS.org или при мисионерите. Това е свидетелството на Джозеф за това какво всъщност се случило. Четете го често. Може да запишете свидетелството на Джозеф Смит с вашия глас, да го слушате често и да го споделяте с приятели. Слушането на свидетелството на пророка, казано с вашия глас, ще ви даде свидетелството, което търсите.

Предстоят велики и прекрасни дни. Президент Томас С. Монсън казва: „Тази велика кауза ... ще продължава да върви напред, като в хода на това променя и благославя живота на хората. ... Някоя сила по света не може да спре Божието дело. Независимо какво се случва, тази велика кауза ще върви напред“²³.

Свидетелствам ви, че Исус е Христос, нашият Спасител и Изкупител. Той избра един свят мъж, един праведен мъж, който да поведе Възстановяването на пълнотата на Евангелието Му. Той избра Джозеф Смит.

Свидетелствам, че Джозеф Смит бе честен и добродетелен мъж, ученик на Господ Исус Христос. Бог Отец и Неговият Син, Исус Христос, наистина му се явили. Той наистина превел Книгата на Мормон чрез дара и силата на Бог.

В това, което ще се случи отвъд завесата на смъртта, ясно ще разберем священото призвание и божествената мисия на пророка Джозеф Смит. В този не толкова далечен ден, вие и аз и още „милиони ще опознаят брат Джозеф“²⁴. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Джозеф Смит – История 1:33.
2. Вж. Джозеф Смит – История 1:29–46.
3. Джозеф Смит – История 1:23.
4. Вж. Учение и Завети 135:1.
5. Вж. Деяния 26:24.
6. Вж. Матей 11:19; Иоана 10:20.
7. Учение и Завети 122:1–2.
8. Президент Дитер Ф. Ухторф казва: „Първо поставете съмненията си под съмнение, преди да поставите вярата си под съмнение. Не трябва никога да позволяваме на съмненията да ни държат като затворници и да ни лишават от божествената любов, мир и скъпоценни дарове, които идват чрез вяра в Господ Исус Христос („Елате и се присъединете към нас“, *Лиахона*, ноем. 2013 г., с. 23). Старейшина Джефри Р. Холанд казва:

„Това божествено дело е в разгара си и благословиите му се виждат навсякъде, така че не се безпокойте излишно, ако от време на време се появяват въпроси, които трябва да проучите, разберете и разрешите. Те се появяват и ще продължават да се появяват. *В тази Църква това, което знаем, винаги ще надделява над това, което не знаем*“ („Вярвам, Господи“, *Лиахона*, май 2013 г., с. 94).

9. Яковово 1:5; вж. и Джозеф Смит – История 1:11–13.
10. Дениъл Тейлър си спомня: „Брат Айзък Бехунин и аз (посетихме Пророка) в неговото жилище. Тема за разговор бяха гоненията срещу него. Той повтори множество лъжливи, нелогични и противоречиви заявления, направени от отстъпници. ... Каза ни също как повечето от овластените лица, които с удоволствие биха отнели живота му, когато бил арестуван, се обърнали на негова страна, (след като го опознали). ...
... Брат Бехунин отбеляза: „Ако някога напусна тази Църква, не бих постъпил като тези мъже: бих отишъл в някое усамотено място, където за мормонството никога не е чувано, бих се заселил и никога никога не би научил, че зная за него“.
(Джозеф) незабавно отвърна: „Братко Бехунин, ти не знаеш какво би направил. Несъмнено тези мъже някога са мислели като тебе. Преди да се присъединиш към тази Църква, си бил на неутрална земя. ... Когато си се присъединил към тази Църква, ти си постъпил в служба на Бог. Като си сторил това, си напуснал неутралната земя и повече не можеш да се върнеш обратно на нея. Ако изоставиш Господаря, при Когото си постъпил да служиш, това ще бъде по подстрекателство на Злия и ще следваш неговите указания, и ще бъдеш негов слуга“ (в *Учения на президента на Църквата: Джозеф Смит*, 2007 г., стр. 346).
11. Нийл А. Максвел, „All Hell Is Moved“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 8 ноем. 1977 г.), с. 3; speeches.byu.edu.
12. Матей 5:44.
13. *Teachings of Presidents of the Church: John Taylor*, 2001 г., с. 83; вж. също Учение и Завети 135:3.
14. Вж. Richard N. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots,” *Time*, 20 май 1985 г., с. 44.
15. вж. Ostling, „Challenging Mormonism’s Roots,” с. 44; вж. също Гордън Б. Хинкли, „Lord, Increase Our Faith,” *Ensign*, ноем. 1987 г., с. 52; Нийл А. Андерсън „Изпитание на вярата ви“, *Лиахона*, ноем. 2012 г., с. 41.
16. Вж. Richard E. Turley Jr., *Victims: The LDS Church and the Mark Hofmann Case* 1992 г.
17. Ръсел М. Нелсън, „Truth – and More” *Ensign*, ян. 1986 г., с. 71.
18. „Свидетелството на тримата очевидци“, Книгата на Мормон.
19. Вж. Джозеф Смит – История 1:71, бележка; вж. също Учение и Завети 76:23.

20. Матей 7:18, 20.
21. Президент Хенри Б. Айринг казва относно хората със съмнения: „Поради обичая ви към тях, вие се опитвате да им дадете това, което искат. Може да бъдете изкушени да преминете с тях през съмненията им, с надеждата, че можете да намерите доказателство или обяснение, с което да разсеете съмненията им. Хората със съмнения често искат да говорят за това, което според тях е причинило съмненията им и за това колко боли. ...
По-добре ще е ако не се задържим дълго на това, което учениците ни намират за източник на съмненията им. ... Проблемът им не е в това, което мислят, че виждат, той е в това, което още не могат да видят. ... най-добре ще е да обърнем посоката на разговора към нещата на сърцето, промените в сърцето, които отварят духовните ни очи“ („And Thus We See”: Helping a Student in a Moment of Doubt“ (реч към преподаватели в Образователната Система на Църквата, 5 фев. 1993 г., с. 34; si.lds.org).
22. Президент Гордън Б. Хинкли казва: „Преди много години, когато бях на 12, аз бях ръкоположен в сан учител и баща ми, който бе президент на нашия кол, ме заведе на първото ми свещеническо събрание на кола. ... (Откриващият химн бе „Славим пророка, той с Бога говори.“) Те пееха за пророка Джозеф Смит и тогава в сърцето ми изпитах силен прилив на любов към и вяра във великия пророк на тази диспенсация. ... Тогава узнах, чрез силата на Светия Дух, че Джозеф Смит наистина бе пророк Божий“ („Praise to the Man”, *Tambuli*, ян. 1984 г., с. 12).
23. Томас С. Монсън, „Като се събираме отново заедно“, *Лиахона*, май 2012 г., стр. 4.
24. „Славим пророка, той с Бога говори“, *Химни*, № 20.

Тад Р. Калистър
Общ президент на Неделното училище

Родителите: основните учители на Евангелието за своите деца

Домът е безспорно идеалното място за преподаване на Евангелието на Исус Христос.

Бен Карсън казва за себе си: „Аз бях най-лошият ученик в пети клас“. Един ден Бен решава тест с 30 задачи. Ученикът зад него поправя теста и го връща. Учителката, г-жа Уилямсън, започва да извиква името на всеки ученик и да го пита за резултата. Накрая стига до Бен. От срам той едва промърморва резултата. Г-жа Уилямсън, мисли, че той е казал 9, и отговаря, че за него да познае 9 от 30 задачи е чудесен напредък. Ученикът зад Бен се провиква: „Не девет! ... Той не е познал нито един“. Бен казва, че му се приискало да потъне в земята.

В същото време майката на Бен, Соня, също изпитва сериозни трудности. Тя е едно от 24 деца, учила е само до 3-ти клас и не може да чете. Омъжва се на 13 години, развежда се, има двама сина и ги отглежда в гетото на Детройт. Въпреки това тя разчита единствено на себе си

и твърдо вярва, че Бог ще помогне на нея и децата ѝ, ако те свършат своята част.

Един ден в живота ѝ и този на синовете ѝ настъпва поврат. Тя осъзнава, че успешите хора, чиито къщи чисти, имат библиотеки – те четат. След работа тя се прибира у дома и изключва телевизора, който Бен и брат му гледат. По същество тя казва: Вие, момчета, гледате прекалено много телевизия. От сега нататък можете да гледате по три

предавания на седмица. В свободното си време ще ходите в библиотеката, ще прочитате по две книги на седмица и ще ми давате отчет.

Момчетата са шокирани. Бен казва, че никога през живота си не е чел книга, освен когато са го изисквали в училище. Те протестират, оплакват се, спорят, но напразно. Тогава Бен си помисли: „Тя ясно каза какво иска. Не ми харесваше правилото, но нейната решителност да ни види да се усъвършенстваме промени посоката на живота ми“.

И каква промяна само. В седми клас той вече е отличник. Заминава да учи в Йейл със стипендия, след това в медицинския университет Джонс Хопкинс, където на 33 години оглавява катедрата по детска невро-хирургия и е световно признат хирург. Как е възможно това? Най-вече заради майка му, която, без да има много от предимствата в живота, увеличава своето призвание на родител¹.

Писанията говорят за ролята на родителите, че е техен дълг да научат децата си за „учението за покаянието, за вярата в Христа, Синът на живия Бог, за кръщението и дара на Светия Дух“ (У. и З. 68:25).

Като родители ние трябва да сме основните учители на Евангелието и пример за децата ни. Тази роля не е за епископа, Неделното училище, организациите на Младите жени или Младите мъже, а за родителите. Като техни първи учители, ние можем да ги научим за силата и реалността на Единението – за тяхната същност и божествена съдба, и, като направим това, да им дадем солидна основа, на която да градят. Домът е безспорно идеалното място

за преподаване на Евангелието на Исус Христос.

Преди една година пътувах по назначение в Бейрут, Либия. Докато бях там, научих за едно 12-годишно момиче – Сара. Нейните родители и двете ѝ по-големи сестри се обърнали в църквата в Румъния, но после се наложило да се върнат в родината си, когато Сара била на седем години. В родината им Църквата не е организирана, няма Неделно училище, няма програма за млади жени. След пет години това семейство научава, че има клон в Бейрут и точно преди моето пристигане, изпраща 12-годишната Сара и сестрите ѝ да бъдат кръстени. Докато бях там, аз произнесох кратко духовно послание за плана на спасение. Често Сара вдигаше ръка и отговаряше на въпросите.

След срещата, като знаех, че тя почти не познава Църквата, аз се приближих към нея и я попитах: „Сара, откъде знаеш отговорите на тези въпроси?“ Тя веднага отговори: „Мама ме научи“. Те не са имали Църквата в своята общност, но са имали Евангелието в дома си. Нейната майка е била нейният първи учител на Евангелието.

Енос казва: „слова, които бях чувал често да говори баща ми за вечния живот и за радостта на светиите, проникнаха дълбоко в сърцето ми“ (Енос 1:3). Няма съмнение кой е бил първият евангелски учител на Енос.

Помня как баща ми се разполагаше пред камината и четеше Писанията или други подходящи книги, а аз се настанявах до него. Помня картончетата с цитати от Писанията и от Шекспир, които той държеше в джоба на ризата си, както и с нови думи, които учеше и запомняше. Помня въпросите и обсъжданията по евангелски теми по време на вечеря. Помня, че баща ми често ме водеше при възрастни хора – как спира да купи сладолед за някого или вечеря с пилешко за друг, и даването на пари при ръкостискането на тръгване. Помня хубавото усещане и желание-то да бъде като него.

Помня майка ми, вече на около 90 години, как готви в нейната кухня и излиза с поднос с храна. Попитах я къде отива. Тя отговори: „О, ще занеса малко храна на едни възрастни хора“. Мислех си: „Мамо, и ти си възрастна“. Нямам думи да изразя своята благодарност към родителите ми, които са моите първи евангелски учители.

Едно от най-значимите неща, които можем да направим като родители, е да научим децата си на силата на молитвата, не само на рутината на молитвата. Когато бях на около 17 години, коленичих до леглото си и казвах моята вечерна молитва. Без да знам, майка ми бе застанала на вратата. Когато свърших, тя каза: „Тад, молиш ли Бог да ти помогне да си намериш добра съпруга?“

Въпросът ѝ ме свари неподготвен. Това беше много далеч от ума ми. Мислех за баскетбол и училище. Затова отговорих: „Не“, а тя отвърна: „А трябва, сине; това ще е най-важното решение, което ще вземеш през живота си“. Тези думи се запечатаха дълбоко в сърцето ми и затова през следващите 6 години аз се молах на Бог да ми помогне да открия добра съпруга. И Той

наистина отговори на тази молитва.

Като родители, ние учим децата си да се молят за неща с вечни последствия – да се молят за сила да бъдат морално чисти в този труден свят, да бъдат покорни и да имат смелостта да отстояват правдата.

Без съмнение повечето младежи казват своята вечерна молитва, но може би мнозина от тях се затрудняват с навика за лична сутрешна молитва. Като родители, като техни основни евангелски учители, ние можем да поправим това. Кой родител от времето на Книгата на Мормон би допуснал синовете му да влязат в битка без броня, щит и меч, които да ги пазят от смъртоносните удари от противника? Но колко от нас пускат децата си да излязат през входната врата всяка сутрин на най-опасното бойно поле, да се изправят срещу Сатана и неговите многобройни изкушения, без техните духовни брони, щитове и мечове, които се дават чрез защитната сила на молитвата? Бог казва: „Моли се винаги ... за да може да победиш Сатана“ (У. и З. 10:5). Като родители ние можем да помогнем децата си да създадат навик на сутрешната молитва и да черпят сила от него.

Ние също можем да научим децата си да използват времето си разумно. Понякога, както при Соня Карсън, ние трябва да твърдо, но с обич да ограничаваме времето, което децата прекарват пред телевизора и с други устройства, които в повечето случаи превземат живота им. Вместо това ние трябва да организираме времето им към по-продуктивни, свързани с Евангелието, усилия. Възможно е да има първоначална съпротива, малко оплакване, но както Соня Карсън, и ние трябва да имаме визия за бъдещето и да се придържаме към нея. Един ден нашите деца ще разберат и оценят какво сме направили. Ако ние не направим това, кой ще го направи?

Можем да се запитаме: получават ли децата ни нашите най-добри духовни, интелектуални и съзидателни усилия или получават нашите остатъци от време и таланти, след като сме дали всичко на нашите църковни призвания и професионални стремежи? В следващия живот не знам дали титли като епископ и президент на Обществото за взаимопомощ ще оцелеят, но знам, че титлите съпруг и съпруга, баща и майка, ще ги има и ще бъдат почитани, няма да изчезнат. Това е една от причините, заради които е важно да почитаме нашите отговорности на родители тук, на земята, за да можем да се подготвим за онези, по-велики, но подобни отговорности в идния живот.

Като родители, ние можем да вървим напред убедени, че Бог никога няма да ни изостави. Бог никога не ни дава отговорности без да предложи божествена помощ, свидетелствам за това. Нека ние, в нашата божествена роля на родители, в партньорство с Бог, да станем основните евангелски учители и пример за нашите деца. Моля се за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКА

1. Вж. Benjamin S. Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story*, 1990 г.

От старейшина Йорг Клебингат
От Седемдесетте

Да се доближите към Божия престол с увереност

Чрез приложение на Единението на Исус Христос, вие можете да започнете да увеличавате своята духовна увереност още днес, само с желание да слушате и действате.

По десетобалната система, как бихте оценили своята увереност пред Бог? Имате ли лично свидетелство, че вашето настоящо приношение като светии от последните дни е достатъчно за вечен живот? Можете ли да кажете вътре в себе си, че Небесният Отец е доволен от вас? Какви мисли ви идват наум, ако си представите, че след една минута ще имате лично интервю с вашия Спасител? Дали грехове, съжаления и провали биха оформили вашата среща или просто щяхте да бъдете изгълнени с радостно очакване? Бихте ли Го погледнали в очите или бихте отвърнали поглед? Бихте ли се забавили пред вратата или с увереност бихте влезнали?

Винаги, когато противникът не може да убеди несъвършените, но все пак полагащи усилия светии като вас да изоставите вашата вяра в един любящ Бог, той започва една безпощадна кампания да наложи

възможно най-голямо разстояние между вас и Него. Противникът знае, че вярата в Христос – видът вяра, която създава нестихващ поток от нежни милости и дори велики чудеса – върви ръка за ръка с личната увереност, че се стремите да избирате правилното. Затова той ще търси достъп до сърцето ви с цел да ви казва лъжи – лъжи, че Небесният Отец е разочарован от вас, че Единението е недостъпно за вас, че няма смисъл дори да се опитвате, че всеки друг е по-добър от вас, че не сте достойни и още хиляди варианти на тази зловеща тема.

И ако позволявате на тези гласове да дълбаят душата ви, вие няма да можете да се доближите към Божия престол с увереност. Каквото и да правите, за каквото и да се молите, каквито и надежди за чудо да имате, винаги ще чувствате съмнение към вас самите, което ще накърнява вярата ви – не толкова вярата ви

в Бог, а също вашата увереност във вас самите. Да живеете Евангелието по този начин не е приятно, нито е особено полезно. Също така, това е напълно ненужно! Решението за промяна е ваше и само ваше.

Бих искал да споделя шест практични предложения, които, ако последвате, ще разсеят тези гласове на злото и ще възстановят във вас изгланената с мир увереност и духовно упование, които ви очакват само ако поискате. Независимо дали сте на 1 или 10 по тази десетобална система, чрез приложение на Единението на Исус Христос, вие можете да започнете да увеличавате своята духовна увереност още днес, само с желание да слушате и действате. Ще говоря откровено, като се надявам да изградя увереност във вас, а не да обиждам.

1. Поемете отговорност за собственото си духовно благосъстояние. Спрете да обвинявате други хора за вашите обстоятелства, спрете да се оправдавате и спрете да съчинявате извинения за това, че евентуално не се стремите към пълно подчинение. Приемете, че сте „свободни според плътта“ и „свободни да избир(ате) свобода и вечен живот“ (2 Нефи 2:27). Господ по един свършен начин познава

вашиите обстоятелства, но също така свършено добре знае дали просто избирате да не живеете напълно според Евангелието. Ако случаят е такъв, бъдете достатъчно честни да приемете това и се стремете да бъдете свършени в своите обстоятелства. *Духовната увереност се увеличава, когато поемете отговорност за вашето собствено духовно благосъстояние чрез всекидневно прилагане на Евангелието на Исус Христос.*

2. Поемете отговорност за собственото си физическо благосъстояние. Вашата душа се състои от тяло и дух (вж. У. и 3. 88:15). Храненето на духа и занемаряването на тялото, което е наш храм, обикновено води до духовна дисхармония и понижено самочувствие. Ако сте излязали от форма, ако се чувствате неудобно в собственото си тяло и можете да направите нещо по въпроса, просто го направете! Старейшина Ръсел М. Нелсън учи, че ние следва „да считаме тялото си за наш собствен храм“ и че трябва да „контролираме режима си на ядене и да се упражняваме, за да бъдем в добра физическа форма“ (“We Are Children of God”, *Liahona*, ян. 1999 г., стр. 103).

Президент Бойд К. Пакър учи, „Нашият дух и нашето тяло са така слети, че тялото ни става инструмент на ума ни и основа на характера ни“ (The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character, сателитно излъчване на ОСЦ, 2 фев. 2003 г., стр. 2; speeches.byu.edu). Затова, моля ви, бъдете мъдри в това какво и особено колко ядете и редовно давайте на своето тяло движението, от което то има нужда и което заслужава. Ако сте физически способни за това, решете днес да станете господар на своя дом и започнете редовна и дългосрочна програма с упражнения, съответстваща на вашите възможности, комбинирана със здравословен режим на ядене. *Духовната увереност расте, когато вашият дух, с помощта на Спасителя, напълно ръководи естествения човек във вас.*

3. Напълно приемете доброволното и цялостно подчинение в живота си. Осъзнайте, че не можете да обичате Бог без също да обичате Неговите заповеди. Стандартът на Спасителя е ясен и прост: „Ако Ме любите, ще пазите Моите заповеди“ (Йоана 14:15). Избирателното подчинение осигурява избирателни благословии и избирането на нещо лошо пред нещо по-лошо е

също така лош избор. Не можете да гледате лош филм и да се чувствате добродетелни, защото не сте гледали *наистина* лош филм. Вярното подчинение на някои заповеди не оправдава пренебрегването на други. Ейбрахам Линкълн съвсем правилно казва: „Когато върша добро, се чувствам добре. Когато върша зло, се чувствам зле“ (цитирано в William H. Herndon и Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 тома, 1889 г., 3:439).

Също така, вършете правилните неща с правилни мотиви. Господ, Който изисква „сърцето и драговолен ум“ (У. и З. 64:34) и Който „съзира помислите и намеренията на сърцето“ (У. и З. 33:1), знае защо ходите на църква и дали присъствате само телесно или *наистина* Му се покланяте. Не може в неделя да пее, „Сбогом Вавилон“ и минути по късно да потърсите или толерирате неговата компания („Старейшини на Израил“ *Химни*, №9. 195). Помнете, че духовната небрежност никога не

е водила до щастие. Направете Църквата и възстановеното Евангелие целия си живот, а не просто част от вашия външен, социален живот. Избирането кому да служите през този ден е само пожелание до момента, в който вие всъщност започнете да живеете според това (вж. Исус Навиев 24:15). *Духовната увереност нараства, когато наистина полагате усилия, с правилните мотиви, да живеете посветен живот, въпреки своите несъвършенства!*

4. Станете наистина, наистина добри в задълбоченото и бързо покаяние. Тъй като Единението на Исус Христос е нещо така практично, вие следва да го прилагате 24 часа 7 дни в седмицата, защото то е безпределно. Приемете напълно Единението на Исус Христос и покаянието като нещо желано и прилагано всеки ден, според заповедите на Великия Лечител. Установете навик на продължаващо, щастливо и радостно покаяние, като го превърнете в предпочитан начин на живот. Като правите това

се пазете от изкушението да отлагате и не очаквайте светът да ви възхвалява. Отправете поглед към Спасителя, мислете повече какво е Неговото мнение за вас, след което нещата ще се наредят. *Духовната увереност нараства, когато доброволно и радостно се покаявате за малки и големи грехове, когато му е времето, и прилагате Единението на Исус Христос.*

5. Станете наистина, наистина добри в прощаването. „Аз, Господ, ще простя на когото искам да простя, но от вас се изисква да прощавате на всички човеци“ (У. и З. 64:10). Прощавайте на всички, за всичко, по всяко време или поне полагайте усилие да правите това, като така опрощението ще навлезе в живота ви. Не помнете злото, не се обиждайте лесно, прощавайте и забравяйте бързо и никога не си и помисляйте, че сте освободени от тези задължения. *Духовната увереност нараства, когато знаете, че Господ знае, че не таите лоши чувства към друга душа.*

6. Приемайте изпитанията, пречките и изненадите като част от вашия земен опит. Помнете, че вие сте тук, за да бъдете изпитани, за да се види „дали ще върш(ите) всички неща, които Господ, (вашия) Бог, ще (ви) запояда“ (Авраам 3:25) – и нека само добавя: при всички обстоятелства. Милиони ваши братя и сестри са били така изпитани и защо вие да бъдете освободени от това? Някои изпитания са резултат от вашето собствено неподчинение или нехайност. Други от нехайността на други хора или просто защото това е един паднал свят. Когато тези изпитания дойдат, слугите на противника започват да твърдят, че сте направили нещо нередно, че това е наказание, признак, че Небесният Отец не ви обича. Не им обръщайте внимание! Вместо това, ако ще и насила, се усмихнете, погледнете небесата и кажете: „Разбирам, Господи. Знаем какво е това. Време да докажа себе си, нали?“ След това с Него устояйте до края. Духовната увереност

нараства, когато приемете, че „често на изпитанията и трудностите им се позволява да навлязат в живота ви, именно защото вършите правилното нещо“ (Glenn L. Pace, „Crying with the Saints“ (духовно послание в Университета Бригъм Йънг, 13 дек. 1987 г., с. 2; speeches.byu.edu).

Докато ръководех мисия Киев Украйна, веднъж попитах една от моите най-верни сестри защо винаги изискваше толкова много от себе си и защо така се упрекуваше и за най-малките неща. Отговорът бе класически пример за човек, който не слуша правилния глас: „За да мога първа да успея“.

Братя и сестри, съветът ми към тази сестра мисионерка е моят съвет към вас: осъзнайте своите слабости, но не се парализирайте от тях, защото някои от тях ще бъдат с вас през целия ви земен път. Независимо от настоящето ви състояние, в самия момент, в който изберете честно, радостно и всекидневно покаяние чрез стремеж просто да вършите най-доброто, Единението на Спасителя ви обгръща и следва навсякъде. Като живеете по този начин, вие наистина „ще получавате винаги опрощение на греховете си“ (Мосия 4:12), всеки час на всеки ден, всяка секунда на всяка минута и така ще бъдете чисти и приети от Бог през цялото време.

Ваша е привилегията, ако я желаете, да знаете сами за себе си, днес или скоро, че сте приети от Бог въпреки несъвършенствата си. Свидетелствам за един любящ Спасител, Който очаква от нас да живеем според Неговите заповеди. Свидетелствам за един любящ Спасител, Който има голямото желание да ни даде своята благодат и милост. Свидетелствам за един любящ Спасител, Който се радва, когато всекидневно прилагаме Неговото Единение със спокойната и щастлива убеденост, че сме поели в правилната посока. Свидетелствам за един любящ Спасител, Който има голямото желание вашата „увереност да нараства в присъствието Божие“ (У. и З. 121:45). В името на Исус Христос, амин. ■

От старейшина Едуардо Гаварет
От Седемдесетте

Да, Господи, ще Те следвам

Господ ни приканва, използвайки разнообразни глаголи: „Дойдете при Мен“, „Следвайте Ме“, „Ходете с Мен“. Във всеки един от примерите е налице покана за действие.

„Понеже ето, Господ дава на всички народи учители от собствения им народ и език да поучават словото Му“¹. Днес този стих бива изгълан отново, тъй като имам възможността да изразя чувствата си на моя роден език.

През 1975 г. служих като млад мисионер в мисия Уругвай Парагвай. По време на моя първи месец от мисията, зононите ръководители проведоха дейност с цел демонстрация на един принцип на Евангелието. На всеки мисионер от зоната му бяха завързани очите, за да не може да вижда, и ни беше казано да следваме пътека, водеща към културната зала. Трябваше да следваме гласа на един от ръководителите, чийто глас чухме преди да започнем да вървим. Обаче бяхме предупредени, че докато вървим, ще чуваме различни гласове, които ще се опитат да ни объркат и да ни отклонят от пътеката.

След няколко минути на шум, глъч и наред всичко това – и един глас, който каза: „Следвай ме“, аз се почувствах уверен, че следвам правилния глас. Когато пристигнахме

в културната зала, ни казаха да свалим превръзките си. На момента разбрах, че имаше две групи и аз бях попаднал в групата, следвала погрешния глас. „Звучеше ми като правилния глас“, си казах аз.

Това преживяване от преди 39 години ме впечатли дълбоко. Казах си: „Никога, никога повече не следвай погрешния глас“. След което си казах: „Да, Господи, ще Те следвам“.

Бих искал да свържа това преживяване с нежната покана на Спасителя към нас:

„Аз съм добрият пастир, и познавам Моите. ...“

Моите овце слушат гласа Ми, и аз ги познавам, и те Ме следват“².

Поканата да „Го следваме“ е най-обикновената, директна и силна покана, която можем да получим. Тя идва от един ясен глас, който не може да бъде объркан.

Господ ни кани, като използва разнообразни глаголи: „Дойдете при Мен“, „Следвайте Ме“, „Ходете с Мен“. Във всеки един от случаите, това не е пасивна покана; това е покана за действие. Тя е отправена към цялото човечество от Онзи,

Който е Пророк на пророците, Учител на учителите, Син Божий, Месията.

Поканата „Дойдете при Мен“

„Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя“³.

Вие, които все още не сте членове на Църквата, ще получите тази покана посредством гласа на мисионерите с думите: „Ще прочетете ли Книгата на Мормон? Ще се молите ли? Ще ходите ли на църква? Ще следвате ли примера на Исус Христос и ще бъдете ли кръстени от притежавашите властта за това?“⁴ Как бихте отговорили на тази покана днес?⁵

Каня ви да слушате и приемете това послание, отвърщайки: „Да, Господи, ще Те следвам!“

Карлос Бадиола и семейството му, от Минас, Уругвай, се срещали с мисионерите. Поради това, че старейшините задавали много въпроси по време на уроците, те решили да поканят съседката си,

която не била член – 14-годишната Норма, за да им помогне с отговорите. Норма била много старателна гимназиална ученичка, която през същата година изучавала Библията в училище и когато мисионерите задавали въпрос, Норма отговаряла. Тя била „златен проучвател“. През онзи ден урокът бил за Словото на мъдростта.

Когато се прибрала у дома след урока с мисионерите, Норма знаела какво трябва да направи. Тя казала на майка си: „Мамо, от сега нататък, няма повече кафе с мляко за мен. Само мляко“. Този отговор бил явната проява на желанието ѝ да приеме поканата да следва Христос, отправена към нея от мисионерите.

И двамата – Карлос Бадиола и Норма били кръстени. По-късно, следвайки примера на Норма, нейната майка, баща, братя и сестри също били кръстени. Норма и аз отраснахме заедно в този малък, но силен клон. По-късно, когато се върнах от моята мисия, ние се оженихме. Винаги съм знаел, че ще ми

е по-лесно да следвам Спасителя с нея до мен.

Всеки член на Църквата, който е приел тази покана, всяка седмица подновява своята решителност да взема от причастието⁶. Тази решителност включва спазване на заповедите. Като правите това, вие казвате: „Да, Господи, ще Те следвам!“⁷

Поканата „Следвайте Ме“

„Следвай Ме“ бе поканата към богатия млад управник. Богатият младеж спазвал заповедите през целия си живот. Когато попитал какво още може да стори, той получил отговор с ясната покана: „Дойди ... и Ме следвай“⁸. Обаче, въпреки че поканата била проста, тя изисквала жертва. Изисквала усилие, придружено от решение и действие.

Пророкът Нефи ни кара да се замислим, питайки: „И (Исус) каза на чедата човешки: Следвайте Ме. Затова, мои възлюбени братя, можем ли да следваме Исуса, ако не сме готови да спазваме заповедите на Отца?“⁹

Поканата „Дойдете при Мен“, за да се вслушваме в гласа Му и да го следваме, е посланието на мисионерите от самото начало, помагашо на много хора да променят винаги своя живот.

Преди петдесет години, мисионерите посетиха работилницата за часовници на моя баща, за да оставят един часовник за поправка. И както правят добрите мисионери, те се възползвали от възможността да говорят с моите баща и майка относно Евангелието. Баща ми приел мисионерите, а майка ми приела посланието и поканата да следва Христос. От този ден насетне, тя останала активна в Църквата. Тя казала: „Да, Господи, ще Те следвам!“

Като се стремите да дойдете при Него, вие ще се сдобиеете със силата да облекчавате товарите на живота, независимо дали те са физически или духовни, *и ще преживеете позитивна вътрешна промяна, която ще ви помогне да бъдете по-щастливи.*

Поканата „Ходете с Мен“

Енох бил призван да проповядва Евангелието на един труден и закоравял в сърцето си народ. Той не се чувствал квалифициран за това. Имал съмнения относно способността си да изпълни задачата. Господ успокоил съмненията му и усилил неговата вяра чрез поканата: „Ходи с Мен“ – покана, която подобно на бастуна на сляп човек или ръката на приятел, може да напътства стъпките на човек, несигурен в пътя си. Поемайки ръката на Спасителя и вървейки с Него, Енох открил, че стъпва уверено и се превръща в един велик мисионер и пророк¹⁰.

Решението „да дойдем при Него“ и „да Го следваме“ е лично. Когато приемем тази покана, нашето ниво на обвързаност се увеличава, след което ние ставаме способни да „ходим с Него“. Това ниво установява една по-близка връзка със Спасителя – плодът на приемането ни на първата покана.

Норма и аз индивидуално бяхме приели поканата да „дойдем“ и „да Го следваме“. След което, заедно, подкрепяйки се взаимно, се научихме да ходим с Него.

Усилието и решителността да Го търсим и следваме, ще бъдат възградени с нужните ни благословии.

Подобен е случаят на жената, която посредством големи усилия, успява да докосне дрехата

на Спасителя¹¹, или на Вартимей, слепият човек, чиято решителност бива решаващ фактор за станалото в живота му чудо¹². И в двата случая биват дадени едно изцелено тяло и дух.

Протегнете ръката си, докоснете дрехата Му, приемете Неговата покана, кажете „Да, Господи, ще Те следвам!“ – и ходете с Него.

„Дойдете при Мен“, „Следвайте Ме“, „Ходете с Мен“ са покани съдържащи неизменна сила – за онези от вас, които ги приемат – да предизвикате *промяна в себе си*, която ще ви накара да кажете: „Няма(м) повече склонност да върш(а) зло, а да върш(а) добро непрестанно“¹³.

Като външна проява на тази промяна, ще изпитвате силното желание да „подкрепите слабите, да издигате ръцете, които са отпуснати, и да усилвате немощните колене“¹⁴.

Какви стъпки можем да предприемем днес, за да „ходим с Него“?

1. *Да подхранваме желанието* да бъдем по-добри последователи на Христос¹⁵.
2. *Да се молим* за това желание, за да се увеличава вярата ни в Него¹⁶.
3. *Да се сдобиваме със знание* от Писанията, осветяващо пътя и усилващо желанието ни за промяна¹⁷.
4. *Да решим днес* да действваме

и казваме: „Да, Господи, ще те следвам!“ Само познанието за истината няма да промени нашия живот, освен ако не го превърнем в *действие*¹⁸.

5. *Да постоянстваме* във взетото от нас решение, като прилагаме тези принципи ежедневно¹⁹.

Нека словата на нашия възлюбен пророк, президент Томас С. Монсън, ни мотивират да действваме в желанието си да приемем поканата на Спасителя. Президент Монсън казва: „Кой е Царят на славата, Този Господ на Силите? Той е нашият Учител. Той е нашият Спасител. Той е Синът Божий. Той е Източникът на спасението ни. Той ни призовава, „Дойдете след Мене“. Той ни напътства, „Иди и ти прави също така“. Той умолява, „ще пазите Моите заповеди“²⁰.

Нека днес решим да увеличим нивото си на поклонение и отдаденост на Бог, и нека нашият отговор на поканата Му да бъде чут силно и ясно: „Да, Господи, ще Те следвам!“²¹ В святото име на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Алма 29:8.
2. Иоана 10:14, 27.
3. Матей 11:28; вж. също Исаия 55:3.
4. Вж. *Преподавайте Моето Евангелие: ръководство за мисионерна служба*, 2004 г., стр. 31, стр. 195–202.
5. Вж. Деянията 2:37–38.
6. Вж. Учение и Завети 20:37, 77–79.
7. Вж. Учение и Завети 42:29.
8. Марка 10:21.
9. 2 Нефи 31:10.
10. Вж. Моисей 6:33–35.
11. Вж. Лука 8:43–48.
12. Вж. Марка 10:46–52.
13. Мосия 5:2.
14. Учение и Завети 81:5; вж. също Исаия 35:3.
15. Вж. Алма 22:15–16; Далин Х. Оукс, „Желание“ *Лиахона*, май 2011 г., с. 42–45.
16. Вж. Алма 34:17–27; 37:37.
17. Вж. Псалм 119:105; Еламан 3:29.
18. Вж. Мосия 5:5.
19. Ралф Уалдо Емерсън казва: „Онова, в което постоянстваме, става по-лесно за нас и то не защото същината му се е променила, а защото способността ни да го вършим е нараснала“ (в Heber J. Grant, *Gospel Standards*, съст. G. Homer Durham, 1941 г., стр. 355).
20. Томас С. Монсън, „Откриване на радост по време на пътуването“, *Лиахона*, ноем. 2008 г., стр. 88.
21. Вж. „Господи, ще Те обичам“, *Химни*, № 138.

Барилош, Аржентина

От старейшина Джефри Р. Холанд
От Кворума на дванадесетте апостоли

Нима не сме всички ние просяци?

Независимо дали сме бедни или богати, ние трябва да правим „това, което можем“, когато околните изпаднат в нужда.

Какъв прекрасен нов елемент в провеждането на нашата обща конференция. *Vien hecho*, Eduardo (Браво, Едуардо).

Във вероятно най-изненадващия момент на Своето земно служение, Исус застава пред събрание в синагогата в града, в който живял – Назарет – и чете следните думи, пророкувани от Исаия и записани в Евангелието на Лука: „Духът на Господа е на Мене, Защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; Прати Ме да проглася освобождение на пленниците ... и да пусна на свобода угнетените“¹.

Така Спасителят за първи път публично заявява Своето служение като Месията. Но от този стих също така става ясно, че преди пътят Му да Го отведе до Неговата Единителна жертва, Той има така важното задължение да благославя бедните, включително бедните по дух.

От началото на Своето служение, Исус обича бедните и хората в неравностойно положение по един необикновен начин. Той се родил в дома на такива хора и израснал сред много други бедни хора. Не

познаваме всичките подробности на Неговото материално съществуване, но е записано да казва „Лисиците си имат леговища, и небесните птици гнезда; а Човешкият Син няма где глава да подслони“². Изглежда Творецът на небето и земята „и на всичко, което се намира в тях“³, не е разполагал с дом, поне през живото си на възрастен.

През историята, бедността е била най-големия и най-широко разпространен проблем на човечеството. Нейната най-очевидна тежест е обикновено физическа, но духовната и емоционалната вреда, до която тя може да доведе, често е дори още по-съсипваща. При всички случаи, великият Изкупител не е правил призив по-голям от това ние да се присъединим към Него при вдигането на този товар от раменете на хората. Като Иехова, Той е казал, че сурово ще съди дома Израилев, защото „ограбеното от сиромаша е в къщите“ им.

„Защо разломявате людето Ми и смяате лицата на сиромасите?“⁴

Писателят на Притчи прави този въпрос пределно ясен: „Който

угнетява бедния нанася укор на Създателя му, ... (и) който затуля ушите си за вика на сиромаша – ще викне и той, но няма да бъде послушан“⁵.

В наши дни възстановената Църква на Исус Христос още не навършила и една година, когато Господ заповядва на нейните членове „да се грижат за бедните и нуждаещите се, и (да) служат за тяхното облекчение, тъй че да не страдат“⁶. Обърнете внимание на заповедния тон в този израз – „тъй че да не страдат“. Бог използва такъв език, когато очаква да свършим нещо.

Предвид колосалния проблем на световното неравенство, какво може да направи един от нас? Сам Спасителят предлага отговор. Когато, малко преди Неговото предаване и разпъване, Мария помазва главата на Исус със скъп нард за погребение, Юда Искариотски протестира срещу тази екстравагантност и „роптае ... против нея“⁷.

Исус казва:

„Оставете я; защо ѝ досаждате? Тя извърши добро дело. ...

Тя извърши това, което можеше“⁸.

„Тя извърши това, което можеше“! Каква кратка формула! Един журналист веднъж пита Майка Тереза от Калкута за нейната непосилна задача да спаси мизерстващите хора в този град. Той казва, че статистически погледнато, тя постига почти абсолютно нищо. Тази забележителна дребна жена отговаря, че нейната работа се измерва в обич, а не статистика. Независимо от зашеметяващия брой хора *недостигнати* от нейните усилия, тя казва, че може да спазва Божията заповед да обича Бог и своите ближни, като служи на хората *достижими* от нейните усилия, според средствата, с които разполага. „Това, което правим, е само една капка в океан“ – казва тя в друг случай. „Но ако ние не я направим реалност, в океана ще има една капка по-малко“⁹. Журналистът замислено добавя, че християнството очевидно *не представлява* статистическо начинание. Той отбелязва, че ако в небесата се радват повече

за един покаял се грешник, отколкото за деветдесет и деветте, които нямат нужда от покаяние, то тогава Бог не е особено заинтересован от процентите¹⁰.

И така, как извършваме „това, което можем“?

Можем, според ученията на цар Вениамин, поне да спрем да задържаме от средствата си, защото смятаме, че бедните сами са заслужили своята окаяност. Може би някои *наистина* сами са създали своите трудности, но нали и ние, останалите, правим същото? Нали затова състрадателният цар пита: „Нима не сме всички ние просящи?“¹¹ Нали всички зовем за помощ и се надяваме за отговор на нашите молитви? Нали всички молим за прошка за грешките, които сме допуснали, и проблемите, които сме причинили? Нали всички се надяваме на тази благодат, която да компенсира за нашите слабости, на тази милост, която ще триумфира над правосъдието, поне в нашия собствен случай? Не е чудно, че цар Вениамин казва как *получаваме* опрощение за нашите грехове, като умоляваме Бог, Който откликва състрадателно, и *запазваме* опрощението за тях, като откликваме състрадателно спрямо

бедните, които умоляват нас¹².

Освен предприемането на мило-сърдни действия спрямо тях, ние също следва да се молим за нуждаещите се. Група зорамити, считани от техните съграждани за „нечисти“ и „шлак“ – това са думите, използвани в Писанията – били изгонени от техните „синагоги заради грубото им облекло“. Те били, според казаното от Мормон, „бедни откъм светски неща; но също ... и нищи по сърце“¹³ – две състояния, които винаги вървят заедно. Мисионерите Алма и Амулик парират това укорително изгонване на зле облечените, като им казват, че каквито и привилегии да са им отнети от хората, те винаги могат да се молят – в техните ниви и домове, в техните семейства и в сърцата си¹⁴.

Но тогава, на самата група, която е била отхвърлена, Амулик казва: „След като сте (се молили) ... , ако (*вие*) върнете нуждаещите се и голите и не посещавате болните и страдащите, и не раздавате от вашето имущество *ако го имате*, на онези, които са в нужда, казвам *ви*, ... молитвата ви е напразно и не ви носи нищо; и вие сте като лицемерите, които отричат вярата“¹⁵. Какво въздействащо напомняне,

че, независимо дали сме бедни *или* богати, ние трябва да правим „това, което можем“, когато околните изпаднат в нужда.

Сега, за да не бъда обвинен, че пропагандирам за донкихотовски, глобални социални програми или подкрепям просията като нещо, което да се развива, уверявам ви, че няма по-голям поддръжник от мен на принципите на трудолюбието, пестеливостта, самостоятелността и силната мотивация. От нас винаги ще се очаква да помагаме на себе си, преди да поискаме помощ от някой друг. Освен това, не знам как точно всеки от вас следва да изпълнява своето задължение да помага на хората, които невинаги помагат на себе си. Но знам, че Бог знае и че ще ви помага и води в състрадателните ви дела на Христови ученици, ако добросъвестно желаете и се молите и търсите начини да спазвате заповед, която Той многократно ни е давал.

Осъзнавате, че обсъждам трудни социални нужди, които далеч не засягат само членовете на Църквата. За щастие, Господният начин да помагаме на членовете е по-лесен: всички, които са физически способни, следва да спазват закона на поста. Исаия пише:

„Не това ли е постът, който аз съм избрал? ...

Не е ли да разделяш хляба си с гладния, И да възвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го обличаш ... ? да развързваш несправедливите окови, ... да пускаш на свобода угнетените? ... ?“¹⁶

Давам свидетелство за чудесата, както духовни, така и материални, които се дават на хората, които спазват закона на поста. Давам свидетелство за чудесата, които са били давани на мен. Наистина, когато многократно съм зовял, постейки, Бог е отвръщал „Ето Ме“¹⁷. Високо ценете святата привилегия поне веднъж месечно да бъдете възможно най-щедри, според вашите обстоятелства, при вашите дарения от пост и останалите хуманитарни, образователни, и мисионерски дарения. Обещавам, че Бог ще бъде щедър към вас и че хората, които биват подпомагани от вашата ръка, ще ви наричат благословени векове. Над 750 хиляди члена на Църквата са

били подпомогнати през изминалата година чрез дарения от пост, под грижата на отдадени епископи и президентки на Обществото за взаимопомощ. Това са множество благодарни светии от последните дни.

Братя и сестри, тази проповед изисква открито да кажа за неизработените, незаслужените и безкрайни благословии в моя живот, както материални, така и духовни. Като вас, понякога и аз съм се тревожел по финансови въпроси, но никога не съм бил беден, нито дори знам какво е чувството да бъдеш беден. Освен това не знам всички причини за обстоятелствата на нашето раждане и здраве, защо образователните и икономически възможности са така различни за всеки в този живот, но когато видя нуждата сред толкова много хора, знам, че „ако не беше милостта Божия, щях да бъда в същото положение“¹⁸. Също така знам, че дори да не съм пазач на брата си, аз съм брат на брата си и трябва много да дам, защото много ми е дадено¹⁹.

Говорейки за това, нека почета президент Томас Спенсър Монсън. Вече 47 години имам благословията да познавам този човек и цял живот ще помня как той се прибра на самолета от икономически бедстващата Източна Германия по домашни чехли, защото беше дал не само втория си костюм, но и ризите и обувките на краката си. „Колко са прекрасни върху планините (и през забързаните терминали) нозете на онзи, който благовествува, който проповядва мир!“²⁰ Повече от всеки друг, когото познавам, президент Монсън е правил „това, което може“ за вдовиците и сираците, за бедните и угнетените.

През 1831 г., в откровение, дадено на пророка Джозеф Смит, Господ казва, че бедните един ден ще видят царството Божие да идва със „сила и велика слава“ за тяхно избавление²¹. Нека помогнем в изпълнението на това пророчество, като навлезем в силата и славата на нашето членство в истинната Църквата на Исус Христос и направим всичко, което можем, за да издигнем всички, които можем, над бедността, която ги окувава и разбива мечтите им, се моля в милостивото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лука 4:18.
2. Матей 8:20.
3. 2 Нефи 2:14; 3 Нефи 9:15.
4. Исаия 3:14–15.
5. Притчи 14:31; 21:13.
6. Учение и Завети 38:35.
7. Вж. Марка 14:3–5; вж. също Матей 26:6–9; Иоана 12:3–5.
8. Матей 14:6, 8; курсив добавен.
9. Майка Тереза от Калкута, *My Life for the Poor*, ред. José Luis González-Balado и Janet N. Playfoot, 1985 г., стр. 20.
10. Вж. Malcolm Muggeridge, *Something Beautiful for God*, 1986 г., стр. 28–29, 118–119; вж. също Лука 15:7.
11. Мосия 4:19.
12. Вж. Мосия 4:11–12, 20, 26.
13. Аама 32:2–3.
14. Вж. Аама 34:17–27.
15. Аама 34:28; курсив добавен.
16. Исаия 58:6–7.
17. Исаия 58:9.
18. Приписва се на John Bradford; вж. *The Writings of John Bradford*, ред. Aubrey Townsend, 1853 г., стр. xliii.
19. „Because I Have Been Given Much,” *Hymns*, no. 219. © Harper San Francisco.
20. Исаия 52:7.
21. Учение и Завети 56:18; вж. също стих 19.

От старейшина Л. Том Пери
От Кворума на дванадесетте апостоли

Намиране на траен мир и изграждане на вечни семейства

Евангелието на Исус Христос осигурява основата, върху която можем да намерим траен мир и да изградим вечни семейни единици.

Пътуването ни през живота има добри и лоши периоди. Всеки от тях носи различни предизвикателства. Нашето умение да се адаптираме към промените зависи от основата, върху която градим. Евангелието на нашия Господ и Спасител осигурява сигурна и стабилна основа. Тя се изгражда парче по парче, докато придобиваме знание за Господния вечен план за Неговите деца. Спасителят е нашият Учител. Ние Го следваме.

Писанията свидетелстват за Него и така ни дават пример за съвършена праведност, който да следваме. На една предишна конференция споделих с членовете на Църквата, че имам много тетрадки, в които майка ми си е записвала материали, които е използвала, за да подготвя уроците си в Обществото за взаимопомощ. Бележките ѝ все още са съвсем актуални. Една от тях е цитат, написан през 1908 г. от Чарлз Едуард Джеферсън

по отношение характера на Исус Христос. Тя гласи:

„Да бъдеш християнин е да се възхищаваш на Исус толкова искрено и толкова пълно, че целият ти живот да премине в опити да станеш като Него.

... Можем да Го опознаем чрез словата, които е изрекъл, чрез делата, които е извършил, а също и чрез моментите на мълчание. Можем да Го опознаем и чрез впечатлението, което първоначално е направил на приятелите си и после на враговете си, а след това и на съвременниците му като цяло. ...

Един от аспектите на двадесети век е недоволството (и проблемите). ...

... Хората желаят нещо, но и те не знаят какво точно. Богатството се трупа, ... (и) светът е изпълнен с открития на човешките умения и гений, но ... въпреки това хората са неспокойни, незадоволени (и) объркани. Ако отворим Новия завет,

сме приветствани от следните думи: „Дойдете при Мене и ще намерите покой на душата си, Аз съм хлябът на живота, Аз съм светлината на света, ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие, Моя мир ви давам, ще приемете сила, ще се зарадвате“ (*The Character of Jesus* 1908 г., стр. 7, 11, 15–16).

Мъжете и жените формират себе си отчасти по хората, сред които те изберат да живеят. Онези, от които се възхищават и на които се опитват да подражават, също ги формират. Исус е великият Пример. Единственият начин да намерим траен мир е да гледаме към Него и да живеем.

Какво в Исус си струва да изучим?

„Писателите на Новия завет ... не са се интересували от фигурата (на Исус), от дрехите Му или от къщите, в които е живял. ... Той е роден в ясла, работи в дърводелница, преподава три години и след това умира на кръст. ... Новият завет е написан от мъже, които били уверени, че трябва да ... отправим поглед в Него“ (*The Character of Jesus*, стр. 21–22) с убедеността, че Той действително е бил и е Синът Божий, Спасителят и Изкупителят на света.

Мисля, че една от притчите на Спасителя особено много се отнася за днешното време.

Тя е записана в Матей, глава 13, където четем:

„Но, когато спяха човеците, неприятелят му дойде и пося плевели между житото, и си отиде.

И когато поникна стволът и завърза плод, тогава се появиха и плевелите.

А слугите на домакина дойдоха и му казаха: Господине, не пося ли ти добро семе на нивата си? Тогава откъде са плевелите?

Той им каза: Някой неприятел е сторил това. А слугите му казаха: Като е тъй, искаш ли да идем да го оплевим?

А той каза: Не искам; да не би, като плевите плевелите, да изскубете заедно с тях и житото.

Оставете да растат и двете заедно до жетва; а във време на жетва ще

река на жетварите: Съберете първо плевелите, и вържете ги на снопове за изгаряне, а житото приберете в житницата ми“ (стихове 25–30).

Старият враг на цялото човечество е намерил всякакви средства, за да разпръсне плевелите навсякъде. Той е намерил начини те да проникнат дори в светостта на домовете ни. Греховното и светското е станало толкова разпространено, че изглежда няма начин то да бъде оплевено. То идва по жица и по въздух във същите устройства, които сме разработили, за да ни обучават и развличат. Житото и плевелите растат плътно едно до друго. Служителят, който отговаря за полето, трябва с цялата си мощ да подхрани това, което е добро, и да го направи толкова силно и красиво, че плевелите да не привличат нито погледа, нито слуха. Колко благословени сме ние като членове на Господната Църква да имаме ценното Евангелие на нашия Господ и Спасител за основа, върху която да градим живота си.

В Книгата на Мормон, 2 Нефи, четем: „Защото ето, аз ви казвам отново, че ако желаете да влезете в пътя и приемете Светия Дух, Той ще ви покаже всичко, което трябва да правите“ (2 Нефи 32:5).

Никога не трябва да позволяваме на шума на света да надвие и заглуши този тих, мек глас.

Определено сме били предупреждени за събитията, пред които ще се изправим в наше време. Задачата ни е да се подготвим за събитията, за които Господ е казал, че със сигурност ще дойдат.

Мнозина в притесненото ни общество разбират, че разпадането на семейството ще донесе само скръб и безнадеждност в един объркан свят. Като членове на Църквата, ние имаме отговорността да запазим и защитим семейството като основна единица на обществото и на вечността. Пророците са ни предупредили за неизбежните и унищожителни последици от упадък на семейните ценности.

Докато светът продължава да ни наблюдава, нека сме сигурни, че примерът ни подкрепя плана, който Господ е създал за чедата Си тук в смъртността. Най-въздействащото учение трябва да се извършва чрез праведен пример. Домовете ни трябва да са свети места, за да могат да устоят на натиска на света. Помнете, че най-великите от всички Господни благословии идват чрез и се дават на праведните семейства.

Трябва внимателно да продължим да преценяваме доколко се справяме като родители. Най-силното учение, което едно дете може да получи, идва от загрижени и праведни бащи и майки. Нека първо видим ролята на майката. Чуйте следния цитат от президент Гордън Б. Хинкли:

„Жените, които правят от една къща дом, дават много по-голям принос към обществото, отколкото онези, които командват огромни армии или стоят начело на внушителни корпорации. Кой може да сложи цена на влиянието, което една майка има върху децата си, баба върху потомците си или лели и сестри върху техните роднини?

Не можем и да започнем да измерваме или пресметнем влиянието на жените, които по свой собствен начин изграждат стабилен семеен живот и възпитават в добро поколенията на бъдещето. Решенията, взети от жените в това поколение, ще имат вечни последици. Според мен майките днес имат като най-велика възможност и най-сериозно предизвикателство да направят всичко по силите си, за да укрепят дома“ (*Standing for Something: 10 Neglected Virtues That Will Heal Our Hearts and Homes*, 2000 г., с. 152).

Сега нека видим ролята на бащата в живота ни:

Бащите дават благословии и изпълняват свещени обреди за децата си. Те ще станат най-съществените духовни моменти в живота им.

Бащите са лично ангажирани при воденето на семейните молитви, всекидневното четене на Писанията и седмичните семейни домашни вечери.

Бащите създават семейни традиции, като са ангажирани при спомагането да се планират ваканционни пътувания и излети, които да включват всички членове на семейството. Спомените от това специално време, прекарвано заедно, никога няма да бъдат забравени от децата им.

Бащите провеждат индивидуални разговори с децата си и ги учат на евангелски принципи.

Бащите учат синовете и дъщерите си на ценността на работата и им помагат при поставянето на достойни цели в живота им.

Бащите дават пример за евангелска служба с вяра.

Моля помнете, братя, вашето свещено призвание като баща в Израил – вашето най-важно призвание във времето и вечността – призвание, от което никога няма да бъдете освободени.

Преди много години на коловите конференции показвахме кратък филм, за да илюстрираме темата на посланието, което представяхме. В рамките на една година, като пътувахме из Църквата, за да посетим възложените ни колови конференции, ние се запознавахме доста добре със съдържанието на филма. Почти мога да го цитирам наизуст. Посланието остана в ума ми през всичките тези години. Разказвачът във филма бе президент Харолд Б. Лий, който разказа за един случай в дома на дъщеря му. Историята бе следната:

Една вечер майката в дома забързано се опитвала да довърши правенето на едни компоти. Най-сетне децата си легнали и всички били спокойни. Затова тя решила, че вече може да довърши компотите. Като започнала да бели и маха семките на плодовете, две малки момчета се появили в кухнята и обявили, че са готови за молитвите преди лягане.

Тъй като не желаела да бъде прекъсвана, майката казала бързо на момчетата: „Защо тази вечер не си кажете сами молитвите, а мама да продължи да оправя плодовете?“

По-големият от синовете отказал да се върне и попитал: „Кое е по-важно: молитвите или плодовете?“ (Вж. *Teachings of Presidents of the Church: Harold B. Lee*, 2000 г., с. 143–44.)

Понякога се оказваме в ситуации, в които имаме възможността да научим децата на урок, който да има траен ефект върху живота им.

Разбира се, молитвите са по-важни от плодовете. Имащият успех родител никога не трябва да е твърде зает да забележи момент в живота на детето, когато може да се преподаде важен урок.

Твърдото ми убеждение е следното: никога през многото ми години живот не е имало време, когато децата на нашия Небесен Отец да са се нуждаели от повече напътствие от страна на верни, отдадени родители. Имаме велики и благородни родители, които се отказват от почти всичко, което притежават, за да намерят място, където да отглеждат децата си с вяра и смелост, за да може следващото поколение да има по-големи възможности от техните. Трябва да намерим в себе си същия решителен дух и да преодолеем предизвикателствата, пред които се изправяме в същия жертвен дух. Трябва да вдъхнем в бъдещите поколения още по-силно

упование на ученията на нашия Господ и Спасител.

„И сега, синове мои, помнете, помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, синът Божий, вие трябва да градите основите си; тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, да, своите мъгли в вихрушката, да, когато всичките му градушки и мощни бури ви заудрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу в бездната на окаяността и безкрайната злочестина поради канарата, върху която сте изградени и която е сигурна основа, основа, върху която ако хората градят, не могат да паднат“ (Еламан 5:12).

Евангелието на Исус Христос осигурява основата, върху която можем да намерим траен мир и да изградим вечни семейни единици. За това свидетелствам в името на нашия Господ и Спасител, тъкмо Исус Христос, амин. ■

От старейшина Куентин Л. Кук
От Кворума на дванадесетте апостоли

Избирайте мъдро

„Да отхвърля лошото и да избира доброто“ (Исаия 7:15).

Мои възлюбени братя, желанието ми тази вечер е да споделя напътствията относно решенията и изборите.

Когато бях млад адвокат в Сан Франциско, нашата фирма работи известно време за компанията, която създаде телевизионните серии Чарли Браун¹. Станах фен на Чарлс Шулц и неговото творение – *Peanuts*, с героите Чарли Браун, Люси, Снупи и други.

Един от любимите ми комикси включваше Люси. Спомням си как бейзболният отбор на Чарли Браун участваше във важна игра – Люси играеше в дясното поле и към нея бе ударена една висока топка. Базите бяха заети и това бе края на деветия ининг. Ако Люси успееше да хване топката, нейният отбор щеше да спечели. Ако Люси не успееше да хване топката, другият отбор щеше да спечели.

Както може да стане само в един комикс, целият отбор заобиколи Люси с падането на топката. А Люси си мислеше: „Ако хвана топката, ще бъда герой, а ако не успея, ще стана за смях“.

Топката падна и под напрегнатия поглед на съотборниците ѝ, Люси я изпусна. Чарли Браун възмутено

хвърли ръкавицата на земята. След което Люси погледна съотборниците си, сложи ръце на кръста и каза: „Че как очаквате да хвана топката, като се притеснявам за външната политика на страната ни?“

Това бе една от многото високи топки, които Люси изпусна през годините, като за всяка една даваше ново извинение². Макар винаги хумористични, извиненията на Люси бяха все благовидни обяснения, неистинни причини за нейния провал да хване топката.

По време на своето служение, президент Томас С. Монсън често учи, че решенията определят съдбата³. В този дух напътствията ми тази вечер имат за цел да ни издигнат над всички благовидни причини, които ни пречат да взимаме праведни решения, особено в служба на Исус Христос. В Исаия четем как следва да отхвърляме злото и да избираме доброто⁴.

Вярвам, че в наши дни, когато Сатана винее в сърцата човешки по толкова нови и лукави начини, е особено важно нашите избори и решения да се взимат внимателно, в съответствие с целите и намеренията, според които твърдим, че живеем. Нужни са ни неотклонна

отдаденост към заповедите и стриктно спазване на свещени завети. Когато позволим на благовидните причини да попречат на нашето храмово надаряване, достойна мисия или брак в храма, те са особено вредни. Наистина е отчайващо, когато казваме, че вярваме в тези цели, но пренебрегваме всекидневните действия, с които те се постигат⁵.

Някои млади хора казват как имат за цел да сключат брак в храма, но не излизат на срещи с достойни за храма членове. Да не говорим, че някои от тях изобщо не излизат на срещи! Вие, млади неженени мъже, колкото по-дълго останете несемейни, достигнали съответната възраст и зрялост, толкова по-удобно може да се чувствате в това си положение. Но *би трябвало* да се чувствате все *по-неудобно*! Моля ви, бъдете „ревностно заети“⁶ в духовни и социални дейности, които да ви помагат във вашата цел: бракът в храма.

Някои отлагат брака, докато приключат с образованието си и получат работа. Макар тази логика да е общоприета в света, тя не показва вяра, не следва съвета на съвременните пророци и не се основава на Църковните учения.

Наскоро се срещнах с един прекрасен младеж. Той си беше поставил за цел да отслужи мисия, да получи образование, да сключи брак в храма и да изгради праведно и щастливо семейство. Много се зарадвах от неговите цели. Но по-нататък в разговора стана ясно, че неговото поведение и избори не съответстваха на неговите цели. Почувствах, че искрено желаше да отслужи мисия и избягваше сериозните прегрешения, които биха му попречили да направи това, но всекидневните му дейности не го подготвяха за физическите, емоционалните, социалните, интелектуалните и духовните трудности, пред които ще се изправи⁷. Той не се бе научил да работи усилено. Не взимаше на сериозно училището и семинара. Ходеше на църква, но не беше прочел Книгата на Мормон.

Прекарваше огромно количество време в игра на видео игри и в социалните медии. Изглежда мислеше, че самото заминаване на мисия е достатъчно. Млади мъже, моля подновете своята отдаденост към достойното поведение и сериозната подготовка да бъдете посланици на нашия Господ и Спасител Исус Христос.

Не говоря само за важните решения, но и привидно по-незначителните – всекидневните обикновени решения, според които прекарваме по-голямата част от своето време. Именно върху тях трябва да наблегнем с умереност, равновесие и най-вече мъдрост. Важно е да се издигнем над благовидните обяснения и да правим най-доброто при своите избори.

Един прекрасен пример за умереност, равновесие и мъдрост е нашата употреба на Интернет. Той може да се използва за мисионерски възможности, в изпълнение на свещенически задължения, за откриване на наши предци и за много други неща. Потенциалът му за добро е неограничен. Но също така знаем, че може да стане средство за разпространение на зли неща, включително порнография, жестокост към околните⁸ и анонимен тормоз. Също така чрез Интернет можете за затънете в глупост. Както брат Рандал Л. Рид уместно отбелязва на последната обща конференция, с него можете да „попаднете в безкрайната примка на незначителните неща, които губят времето ви и намаляват вашия потенциал“⁹.

Разсейващите неща и противопоставянето на праведността не са само в Интернет, те са навсякъде. Те влияят не само на младежите, а на всички ни. Живеем в един свят, който е в постоянен смут¹⁰. Заобиколени сме от натрапчиви образи на „забавления и развлечения“ и неморални и нефункциониращи модели на живот. И те се представят за нормално поведение в голяма част от медиите.

Старейшина Дейвид А. Беднар неотдавна предупреди членовете автентично да използват социалните

медии¹¹. Един изявен общественик, Артър С. Брукс, също обсъжда тази тема. Той прави наблюдението, че в употребата на социални медии ние представяме положителните подробности на живота си, но не и трудностите си в училище или на работа. Представяме един непълен живот – понякога по един възвеличаващ ни и изкуствен начин. Ние представяме този живот, след което консумираме „почти изцяло ... подправения живот на нашите „приятели“ в социалните медии“. Брукс продължава: „Как е възможно да не се чувствате по-зле, когато прекарвате част от времето си в преструване, че сте по-щастливи, отколкото в действителност, а друга част в разглеждане колко по-щастливи от вас изглеждат другите“¹².

Понякога изглежда се давим в лекомислена глупост, безсмислен шум и непрестанен раздор. Когато намалим силата на впечатлението и прегледаме същността на нещата, остава много малко, което да ни подпомогне в нашето вечно пътуване към праведни цели. Един баща мъдро отговаря на неговите деца, които многократно искат от него да участват в тези разсейващи дейности. Той просто ги пита: „Това ще те направи ли по-добър човек?“

Когато даваме благовидни обяснения за неправилните си избори, малки и големи, които не съответстват на възстановеното

Евангелие, ние губим благословиите и защитата, от които имаме нужда, и често затъваме в грях или просто се изгубваме.

Наистина съм загрижен за глупостта¹³ и прехласването „по всяко ново нещо“. В Църквата насърчаваме и се радваме на истината и знанието от всякакъв вид. Но когато културата, познанието и социалните устои се отделят от Божия план за щастие и основополагащата роля на Исус Христос, в обществото настъпва неизбежен разпад¹⁴. В наши дни, въпреки ненадминатия прогрес в много области, особено науката и общуването, основните ценности са деградирани и цялостното щастие и добруване са намалели.

Когато апостол Павел е поканен да говори на Ареопага в Атина, той открива същите интелектуални пристрастия и липса на мъдрост, които наблюдаваме днес¹⁵. В Деянията четем неговия разказ: „А всичките атиняни и чужденци, които престояваха там, не си прекарваха времето с нищо друго, освен да разказват или да слушат нещо по-ново“¹⁶. Павел говори за Възкресението на Исус Христос. Когато събралите се осъзнават религиозното естество на неговото послание, някои му се подиграват; други като цяло го отхвърлят, казвайки: „За тоя предмет пак ще те слушаме“¹⁷. Павел си тръгва от Атина *непостигнал никакъв успех*. Фредерик Фарар пише

за неговото посещение: „В Атина той не основал Църква, до Атина не написал послание, и в Атина, макар често да минавал край нея, кракът му вече не стъпил“¹⁸.

Вярвам, че вдъхновеното послание на старейшина Далин Х. Оукс за различаване между „доброто, по-доброто и най-доброто“ дава ефективен начин да оценим своите избори и приоритети¹⁹. Много избори не са лоши сами по себе си, но ако те изпълват времето ни и ни пречат да правим най-добрите избори, стават опасни.

Дори полезните начинания имат нужда от оценка, за да преценим дали ни отклоняват от най-добрите цели. С моя баща проведехме едно запомнящо се обсъждане в младежките ми години. Той не смяташе, че достатъчен брой млади хора се бяха съсредоточили върху дългосрочни и важни цели – като професионална подготовка и осигуряване на семейството си.

Съдържателното образование и професионалният опит винаги бяха най-важните за моя баща приоритети. Той допускаше, че образователните ми начинания извън класната стая, като например дебатите и работата ми в студентското управление, имаха пряка връзка с някои от моите важни цели. Но не ме подкрепяше толкова в многото време, което прекарвах в игра на футбол, баскетбол, бейзбол и тренировки по лека атлетика. Той беше съгласен, че спортът изгражда сила, издръжливост и умения за работа в екип, но също така казваше, че щеше да е по-добре да се концентрирам върху един спорт за по-малко време. Според него спортът беше добро нещо, но не най-доброто *за мен*, Той виждаше как някои спортове правеха звезди и изграждаха слава за сметка на по-важни дългосрочни цели.

Предвид тази история, една от причините, поради които ми харесва комикса с Люси и бейзболния мач, е, че, според моя баща, трябваше да изучавам външна политика и да не се притеснявам дали щях да хвана топката. Трябваше да кажа,

че моята майка много харесваше спорта. Само приемане в болница можеше да ѝ попречи да дойде на някой от моите мачове.

Реших да последвам съвета на моя баща и да не участвам в спортни състезания по време на следването си. Тогава моят треньор от гимназията ме информира, че футболният треньор на Станфорд искал да обядва с Мерлин Олсън и мен. По-младите от вас може и да не знаят кой е Мерлин Олсън. Той бе невероятен играч, с когото играх в отбора на гимназията Логан, където играх като куотърбек и защитник. В гимназията Мерлин беше поканен да играе в повечето елитни футболни отбори. По време на следването си спечели трофея Аутланд като най-добрия вътрешен лайнман. Мерлин беше на трето място като най-желан играч в Националната футболна лига и игра удивителните 14 поредни

годишни игри на най-добрите професионални играчи. Той е приет в Залата на славата за професионален футбол през 1982 г.²⁰

Обядът с треньора на Станфорд бе в ресторант Блуърд в Логан, Юта. След ръкостискането той никога повече не ме погледна в очите. Говори само с Мерлин и ме игнорира. На края на обяда, той се обърна към мен, вече забравил името ми. След което каза на Мерлин: „Ако избереш Станфорд, можеш да доведеш и приятеля си с теб, той има добри оценки и сигурно ще може да се уреди“. Това преживяване

потвърди, че трябваше да последвам съвета на моя баща.

Нямам намерение да отказвам когото и да било от спортни занимания или от ползване на Интернет или участие в други полезни дейности, които дават радост на младите. Но точно при тези дейности се изисква умереност, равновесие и мъдрост. Когато участваме мъдро в тях, те обогатяват живота ни.

Насърчавам обаче всички, млади и възрастни, да направят преглед на целите си и да бъдат по-дисциплинирани. Нашето всекидневно поведение и избори следва да съответстват на нашите цели. Трябва да се издигнем над благовидните обяснения и отвличащите вниманието неща. Особено важно е да правим избори, които съответстват на нашите завети да служим на Исус Христос в праведност²¹. Не трябва да отделяме очи от тази топка, нито да я изпусваме.

Този живот е времето да се подготвим да срещнем Бог²². Ние сме щастливи и радостни хора. Ценим доброто чувство за хумор и се радваме на свободно време с нашите приятели и роднини. Но трябва да разберем, че има една сериозна цел, която трябва да определя нашия подход към живота и изборите ни. Разсейващите неща и благовидните обяснения, които ограничават развитието, са вредни, но когато намаляват нашата вяра в Исус Христос и Неговата Църква, те са трагични.

Молитвата ми е, като носители на свещеничеството, да синхронизираме своето поведение с възвишените цели, изискващи се от мъжете, встъпили в служба на Учителя. Във всички неща ние следва да помним, че да бъдем „доблестни в свидетелството за Исус“ е определящият фактор между селестиялното и терестиялното царство²³. Ние желаем да отидем в селестиялното царство. Като един от апостолите на Исус Христос, нашият Спасител, аз давам тържествено свидетелство за реалността на Неговото Единение и божественост. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Lee Mendelson-Bill Melendez Production TV Specials.
2. От разсейващите я луни на Сатурн до евентуалните токсични вещества в ръкавицата ѝ, Люси винаги дава обяснение защо е изпуснала топката.
3. Вж. “Decisions Determine Destiny”, глава 8 в *Pathways to Perfection: Discourses of Thomas S. Monson*, 1973 г., стр. 57–65.
4. Исаия 7:15.
5. „Ако беше лесно да знаеш кое е доброто за вършене, параклисите щяха да бъдат църкви, а бедняшките колиби дворци“ (Уилям Шекспир, *The Merchant of Venice*, действие 1, сцена 2, редове 12–14).
6. Учение и Завети 58:27.
7. Вж. *Adjusting to Missionary Life* (книжка, 2013 г.), стр. 23–49.
8. Вж. Stephanie Rosenbloom, “Dealing with Digital Cruelty,” *New York Times*, 24 авг. 2014 г., стр. SR1.
9. Рандал А. Рид, „Поколение с най-голямото разнообразие от избори“, *Лиахона*, май 2014 г., стр. 56.
10. Вж. Учение и Завети 45:26.
11. Вж. Дейвид А. Беднар, “To Sweep the Earth as with a Flood” (реч, изнесена на BYU Campus Education Week, 19 авг. 2014 г.); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/to-sweep-the-earth-as-with-a-flood.
12. Arthur C. Brooks, “Love People, Not Pleasure,” *New York Times*, 20 юли 2014 г., стр. SR1.
13. За съжаление, едно от разсейващите неща в съвременният свят е чистата глупост. Когато Спасителят изброява нещата, които оскверняват човека, Той включва глупостта (вж. Марка 7:22).
14. Това се е случило в древна Гърция и Рим, както и с цивилизацията, описани в Книгата на Мормон.
15. Вж. F. W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, 1898 г., стр. 302. Тогава имало всякакви философи, сред които епикурейци и стоици, съперничаещи си групи, които някои описват като фарисеите и садукееите на езическия свят. Вж. също Куентин А. Кук, “Looking beyond the Mark,” *Liahona*, март 2003 г., стр. 21–24.
16. Деянията 17:21.
17. Деянията 17:32.
18. Farrar, *The Life and Work of St. Paul*, стр. 312.
19. Вж. Далн Х. Оукс, „Добро, по-добро, най-добро“ *Лиахона*, ноем. 2007 г., стр. 104–108.
20. Мерлин Олсън е приет в Залата на славата футболен играч, актьор и коментатор към НФЛ за канал NBC. Докато играе за Университета на щата Юта печели трофея Аутланд. Играе професионален футбол за отбора Лос Анжелис Рамс. В телевизионни предавания играе Джонатан Гарви срещу Майкъл Ландън в *Little House on the Prairie* и на своята собствена програма *Father Murphy*. Мерлин почина (на 11 март 2010 г.) и много ни липсва.
21. Вж. Учение и Завети 76:5.
22. Вж. Алма 34:32.
23. Учение и Завети 76:79.

От старейшина Крейг К. Кристенсън
От Президентството на Седемдесетте

Сам за себе си знам за тези неща

Да разберем сами, че възстановеното Евангелие на Исус Христос е истинно, може да бъде едно най-въздействащите и щастливи преживявания в живота.

Мои скъпи братя, ние постоянно биваме вдъхновявани от личния пример и свещеническата служба на президент Томас С. Монсън. Наскоро няколко дякона бяха попитани: „На какво най-много се възхищавате у президент Монсън?“ Един от дяконите си спомня как президент Монсън като дете дава своите играчки на приятели в нужда. Друг споменава как президент Монсън се грижи за многото вдовици в своя район. Трети отбелязва, че той бива призван за апостол на много млада възраст и благославя хората по целия свят. Тогава един млад мъж казва: „Нещото, за което най-много се възхищавам на президент Монсън, е неговото силно свидетелство“.

И наистина, всички ние сме усещали специалното свидетелство на нашия пророк за Спасителя Исус Христос, както и неговата отдаденост винаги да следва подтиците на Духа. С всяко преживяване, което споделя, президент Монсън ни кани да живеем според Евангелието

по-пълноценно и да търсим и усиляваме нашето собствено свидетелство. Спомнете си какво каза той от този амвон само преди няколко конференции: „За да бъдем силни и да устоим на всичките сили, които ни теглят в грешна посока ... , ние трябва да имаме свое собствено свидетелство. Независимо дали сте на 12 или на 112 години – или някъде по средата, вие трябва да знаете за себе си, че Евангелието на Исус Христос е истинно“¹.

Макар че моето послание тази вечер е насочено към онези, които са по-близо до 12, а не 112 години, принципите, които споделям, се отнасят за всички. В отговор на казаното от президент Монсън да попитам: Дали всеки от нас знае за себе си, че Евангелието е истинно? Можем ли да кажем със сигурност, че нашите свидетелства са наистина наши? Ще цитирам президент Монсън отново: „Твърдя, че силното свидетелство за нашия Спасител и Неговото Евангелие ... ще ви защитава от греха и злото около вас. ... Ако още нямате свидетелство за тези неща, направете необходимото да го получите. Изключително важно е да имате собствено свидетелство, защото свидетелствата на други хора ще ви отведат само донякъде“².

Сам за себе си знам за тези неща

Да разберем сами, че възстановеното Евангелие на Исус Христос е истинно, може да бъде едно най-въздействащите и щастливи преживявания в живота. Можем да започнем, като разчитаме на свидетелствата на другите, да кажем, както юношите-воини са казвали: „Нямаме никакво съмнение, че майките ни знаят това“³. Това е добро място като за начало, но трябва да го надградим. За да сме силни в живота според Евангелието, няма нищо по-важно от това да получаваме и усиляваме нашето собствено свидетелство. Трябва да можем да заявим както Алма: „Сам за себе си знам за тези неща“⁴.

„И как мислите, че знам за тяхната сигурност?“ – продължава Алма. „Ето, аз ви казвам, че (тези неща) ми бяха сторени знайни чрез Светия Дух Божий. Ето, постих и се молих в продължение на много дни, за да мога аз самият да узная тези неща. И сега самият аз знам, че те са истинни“⁵.

Искам да видя нещата, които моят Отец е видял

Както Алма, Нефи също разбира истината сам за себе си. След като

слуша своя баща да говори за многото свои духовни преживявания, Нефи иска да узнае това, което знае баща му. Това е повече от обикновено любопитство, това е нещо, което той много силно желае. И макар да е „извънредно млад“, той има „голямо желание да познава тайнствата Божии“⁶. Той жадува да „види, и да чуе, и да знае тези неща чрез силата на Светия Дух“⁷.

И докато Нефи „седеше, размишлявайки в сърцето си“, той бива „отнесен в Духа Господен ... на една извънредно висока планина“, където е попитан: „Ето, какво желаеш?“ Отговорът му е прост: „Желая да видя нещата, които баща ми видя“⁸. Заради неговото сърце, изпълнено с вяра и старателни усилия, Нефи е благословен с невероятно преживяване. Той получава свидетелство за предстоящото раждане, живот и разпъване на Спасителя Исус Христос, вижда появата на Книгата на Мормон и Възстановяването на Евангелието в последните дни, и всичко това в резултат на силното му желание да узнае сам за себе си⁹.

Тези лични преживявания с Господ подготвят Нефи за

противопоставянето и трудностите, пред които скоро щял да се изправи. Те му дават сила да устои, когато неговите роднини изпитват трудности. Той може да направи това, защото е *научил* сам за себе си и е *знаел* сам за себе си. Благословен е със свое собствено свидетелство.

Нека иска от Бог

Подобно на Нефи, пророкът Джозеф Смит също е „извънредно млад“, когато „неговият ум е завладян от сериозни размисления“ за духовните истини. За Джозеф това е време на „голямо неспокойствие“, защото е заобиколен от противоречиви и объркващи религиозни послания. Той иска да знае коя църква е права¹⁰. Вдъхновен от следните думи от Библията: „ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога“¹¹, той действа сам за себе си, за да открие отговор. В едно чудесно утро през пролетта на 1820 г., той навлиза в една горичка и коленичи за молитва. Заради неговата вяра и защото Бог има специална задача за него, Джозеф получава велико видение на Бог Отец и Неговия Син Исус Христос, и научава сам какво трябва да направи.

Виждате ли в преживяването на Джозеф пример, който можете да приложите в получаването и засилването на вашето свидетелство? Джозеф позволява на Писанията да проникнат в сърцето му. Той размишлява над тях дълбоко и ги прилага в своята ситуация. После той действа според това, което научава. Резултатът е великото Първо видение и всичко, което го следва. Тази Църква буквално е създадена на принципа, че всеки, дори 14 годишно фермерско момче, може да „поиска от Бога“ и да получи отговор на молитвите си.

Какво е това свидетелство?

Често чуваме членове на църквата да казват, че техните свидетелства за Евангелието са най-ценното им притежание. Това е свещен дар от Бог, който ни се дава чрез силата на Светия Дух. Това е успокояващата, непоколебима увереност, която получаваме докато учим, молим се и живеем според Евангелието. Това е усещането как Светия Дух свидетелства в душите ни, че това, което учим и правим, е правилно.

Някои хора сравняват свидетелството с ключ за лампа – то е или пуснато, или не; или имате свидетелство, или нямате. В действителност, свидетелството е по-скоро като дърво, което преминава през различни етапи на растеж и развитие. Някои от най-високите дървета на земята се намират в Национален парк Редууд в западните Съединени щати. Когато застанете в основата на тези огромни дървета, невероятно е да си представите, че всяко от тях е пораснало от едно малко семе. Така е и с нашите свидетелства. Макар да започват като единично духовно преживяване, те растат и се развиват с времето чрез постоянно подхранване и чести духовни събития.

Не е изненадващо тогава, че когато пророк Алма обяснява как развиваме свидетелство, той говори за семе, което пораста в дърво. „И тъй, – казва той – ако дадете място да се посади семе в сърцето

Кейп Таун, Южна Африка

ви и ето, ако то е истинско семе или добро семе, ако не го изхвърлите чрез неверието си, ... то ще започне да набъбва в гърдите ви; и когато почувствате това движение на набъбването му, ще започнете да си казвате: Това семе трябва да е добро, или че словото е добро, защото започва да разширява душата ми; да, то започва да осветлява разума ми, да, и започва да ми става приятно¹².

Така често започва свидетелството: със свещени, озаряващи чувства, които ни показват, че Божието слово е истинно. Въпреки това, колкото и чудесни, тези чувства са само началото. Вашата работа в отглеждане на вашето свидетелство не е приключила, както работата на порастването на секвойата не приключва с покълването на първото семенце. Ако игнорираме или не се грижим за тези ранни духовни подтици, ако не ги подхранваме чрез продължаващо изучаване на Писанията и молитва, и чрез търсенето на повече преживявания с Духа, нашите чувства ще повехнат и нашите свидетелства ще намалеят.

Както казва Алма: „Но ако пренебрегнете дървото и не мислите повече за подхранването му, то няма да хване корен; и когато жаркото слънце дойде и го изгори, тъй като

няма корен, то ще повехне и вие ще го изкорените и изхвърлите“¹³.

В повечето случаи нашите свидетелства ще пораснат както расте дърво: постепенно, почти незабележимо, в резултат на нашите постоянни грижи и упорити усилия. „Но ако вие подхранвате словото – обещава Алма – да, подхранвате го, когато започне да расте, чрез вярата ви с голямо усърдие и с търпение, очаквайки плода му, то ще се прихване; и ето, то ще бъде едно дърво, прорастващо към вечния живот“¹⁴.

Сега е времето, днес е денят

Моето собствено свидетелство започна докато учех и размишлявах над ученията в Книгата на Мормон. Като коленичих да моля Бог в скромна молитва, Светия Дух свидетелства в душата ми, че това, което четях, е истина. Това ранно свидетелство се превърна в катализатор за моето свидетелство за много други евангелски истини – както президент Монсън учи: „Когато ние знаем, че Книгата на Мормон е истинна, следва, че Джозеф Смит наистина е бил пророк и е видял Бог, Вечният Отец и Неговият Син Исус Христос. Следва също, че Евангелието е било възстановено в тези последни дни чрез Джозеф Смит – включително възстановяването на Аароновото и на

Мелхиседековото свещеничество“¹⁵. От този ден нататък съм имал много свещени преживявания със Светия Дух, които са ми потвърждавали, че възстановеното Евангелие на Исус Христос е истинно. С Алма мога да кажа, че сам за себе си знам това.

Мои млади приятели, сега е времето и днес е денят да научите или потвърдите за себе си, че Евангелието е истинно. Всеки от нас има важна задача за вършене. За да изпълним тази задача и за да бъдем защитени от светските влияния, които изглежда са непрестанно пред нас, ние трябва да имаме вярата на Алма, Нефи и на младия Джозеф Смит, за да получим и развием наше собствено свидетелство.

Както младият дякон, за който говорих по-рано, аз се възхищавам на президент Монсън за неговото свидетелство. То е като извисяваща се секвоя и, въпреки това, свидетелството на президент Монсън е трябвало да порасне и да се развие постепенно. Можем да разберем сами за себе си, както е направил президент Монсън, че Исус Христос е нашият Спасител и Изкупителя на света, че Джозеф Смит е пророк на Възстановяването, включително възстановяването на Божието свещеничество. Ние сме носители на това свято свещеничество. Нека научим тези неща и да ги знаем сами за себе си. Това е моята скромна молитва в светото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Томас С. Монсън, „Осмелете се да застанете сами“, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., стр. 62.
2. Томас С. Монсън „Силата на свещеничеството“, *Лиакхона*, май 2011 г., стр. 66.
3. Алма 56:48.
4. Алма 5:46.
5. Алма 5:45–46.
6. 1 Нефи 2:16.
7. 1 1 Нефи 10:17.
8. 1 Нефи 11:1–3.
9. Вж. 1 Нефи 11–14.
10. Вж. Джозеф Смит – История 1:8–10.
11. Яковово 1:5.
12. Алма 32:28.
13. Алма 32:38.
14. Алма 32:41.
15. Томас С. Монсън, *Лиакхона*, ноем. 2011 г., с. 67.

От епископ Дийн М. Дейвийз

Втори съветник в Председателстващото Епископство

Законът за поста: лична отговорност да се грижим за бедните и нуждаещите се

Като последователи на Спасителя, ние носим лична отговорност да се грижим за бедните и нуждаещите се.

Мои скъпи братя, аз обичам свещеничеството и обичам да бъда с вас. Много съм благодарен, че имаме възможност да служим заедно в тази велика кауза.

Живеем в забележителни времена. Чудодейния напредък в медицината, науката и технологиите подобриха качеството на живот на много хора. И въпреки това наблюдаваме големи човешки страдания и беди. Войните и слуховете за войни, зачестяването на природните бедствия, включително наводнения, пожари, земетресения и болести – всички те въздействат на живота на милиони хора по света.

Църковното ръководство навременно допринася за добруването на Божиите чеда по света. Когато и където е възможно, ресурсите за спешни случаи на Църквата се впрягат в помощ на нуждаещите се. Например миналия ноември тайфуна

Хаян удари островния народ на Филипините.

Тайфун от категория 5, Хаян причини големи разрушения и страдания. Цели градове бяха унищожени, много животи погубени, милиони

Когато и където е възможно, църковните ресурси за помощ при бедствия се предоставят на хората в нужда.

домове бяха силно повредени или разрушени, а основни услуги като водоснабдяване, канализация и електричество спряха да работят.

Ресурсите на Църквата бяха впрегнати непосредствено след катастрофата. Членовете на църквата, живеещи във Филипините, се обединиха в усилията си да помагат на своите братя и сестри, като осигурят храна, вода, дрехи и хигиенни комплекти както на членове, така и на не-членове.

Сградите за събрания на църквата се превърнаха в спасителен лагер за хилядите, останали без дом. Под ръководството на Областното президентство и местните свещенически ръководители, много от които загубиха всичко, което притежават, бе направена оценка на състоянието и безопасността на всички членове. Въдъхновени планове започваха да се създават, за да се помогне на членовете да възстановят условията си за живеене и разчитането на собствените сили.

Скромни ресурси бяха осигурени в помощ на членовете на Църквата, за да построят отново своите дървени подслони и домове. Тази помощ не бе дадена просто като подаяние. Членовете получиха обучение и извършиха необходимия труд за себе си и след това за останалите.

Една от последвалите благословии е, че членовете придобиха умения по дърводелство, водопроводни умения и строителни такива, като успяха да си осигурят значими възможности за работа, когато започна възстановяването на близките градове и общности.

Грижата за бедните и нуждаещите се е основно учение на Евангелието и е важна част от вечния план на спасение.

Преди своето земно служение, Иехова заявява чрез Своя пророк: „Защото сиромасите никога няма да липсват от земята ти; затова ти заповядвам, като казвам: непременно да отваряш ръката си към бедния си и към оскъдния си брат в земята си“¹.

В наши дни, грижата за бедните и нуждаещите се е една от четирите

божествено-дадени отговорности на Църквата, която помага на отделните хора и семейства да станат достойни за възвисяване².

Грижата за бедните и нуждаещите се се отнася както за материалното, така за духовното спасение. Тя включва служението на отделни църковни членове, когато те се грижат за бедните и нуждаещите се, както и официалната хуманитарна дейност на Църквата, която се изпълнява чрез свещеническото ръководство.

Важна част от Божия план за грижа за бедните и нуждаещите се е *законът за поста*. „Господ създава закона за поста и дарението от пост, за да благослови Своите люде и да им осигури начин да служат на изпадналите в нужда“³.

Като последователи на Спасителя, ние носим лична отговорност да се грижим за бедните и нуждаещите се. Верни членове на Църквата навсякъде по света помагат, като постят всеки месец – въздържат се от храна и вода 24 часа, а след това дават на Църквата финансово

дарение от пост, равно най-малко на сумата, която са щели да похарчат за храната.

Следните слова на Исаия трябва да се обмислят с молитва и изучават във всеки дом:

„Не това ли е постът, който Аз съм избрал: да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените, и да счупваш всеки хомот?“

Не е ли да разделяш хляба си с гладния, и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го обличаш, и да не се криеш от своите еднокръвни?“⁴

Исаия продължава, като изброява чудесните благословии, обещани от Бог на онези, които се подчиняват на закона за поста. Той казва:

„Тогава твоята светлина ще изгрее като зората, и здравето ти скоро ще процъфне; правдата ти ще върви пред тебе, и славата Господна ще ти бъде задна стража.

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече, Ето Ме! ...

Ако даруваш на гладния желаното от душата ти, и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладне;

Господ ще те води всякога, ще насища душата ти в безгъждие“⁵.

За тези стихове президент Харолд Б. Лий казва: „Огромните благословии, които идват (от поста), са изложени ясно във всяка диспенсация, и сега Бог ни казва чрез този велик пророк защо съществува поста, и какви благословии произлизат от него. ... Ако разгледате ... 58 глава от Книга на Исаия ще откриете защо Бог иска от нас да плащаме дарения от пост, защо иска да постим. Защото, ако изпълним това, ние можем да повикаме Бог И той ще отговори. Можем да викаме и Бог ще каже: „Ето Ме“.

Президент Лий добавя: „Искаме ли да бъдем в състояние, в което да викаме и Той да не отговори? Да плачем в нашето нещастие и Той да не е с нас? Мисля, че е време

да помислим за тези основни неща, защото в дните, които предстоят, ще имаме все по-голяма нужда от Господните благословии, когато присъдите ще бъдат излети без смесване по цялата земя“⁶.

Нашият обичан пророк, президент Томас С. Монсън, сподели своето свидетелство за тези принципи, свидетелство, родено от личен опит. Той казва: „Никой член на Църквата, който е помагал в осигуряване на нуждаещите се, не забравя или съжалява за опита. Работливостта, пестеливостта, разчитането на собствени сили и споделянето с другите не са нови за нас“⁷.

Братя, членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са хора, които сключват завети и спазват заповеди. Не мога да се сетя и за един закон, за една заповед, която, ако е спазена вярно, е по-лесно да бъде спазена и която да носи по-големи благословии от закона за поста. Когато постим и даваме честно дарение от пост, ние допринасяме за Божия склад с онова, което би било похарчено за храна. Той не изисква парична стойност по-голяма от тази, която нормално би била похарчена. В същото време ни се обещават невероятните благословии, които споменахме по-рано.

Законът за поста се отнася за всички членове на Църквата. Дори децата могат да бъдат научени да постят, като се започне с едно ядене, после с две, докато успеят да разберат и физически да спазват закона на поста. Съпрузи и съпруги, несемейни членове, младежи и деца трябва да започват поста с молитва, като отдават благодарност за благословиите в живота си, докато се стремят да получат Божиите благословии и сила по време на периода на поста. Пълното изпълнение на закона за поста се случва, когато дарението от поста е направено на Божия представител, епископа.

Епископи, вие управлявате хуманитарната помощ в района. Вие имате божествено нареждане да издирвате и да се грижите за бедните. С подкрепата на президентката

на Обществото за взаимопомощ и на ръководителите на Мелхиседековото свещеничество, вашата цел е да помагате на членовете да си помагат сами и да започнат да разчитат на себе си. Вие се грижите за материалните и духовни нужди на членовете като внимателно използвате даренията от пост като временна помощ и допълнение към даренията от семейства и обществени ресурси. Когато с молитва следвате свещеническите задължения и с прозорливост помагате на бедните и нуждаещите се, ще разберете, че правилната употреба на даренията от пост има за цел да поддържа живота, а не начина на живот.

Президентите на кворума на Аароновото свещеничество, вие държите ключовете и имате властта да отслужвате материалните обреди. Вие работите с епископа и инструктирате членовете на кворума за техните задължения в свещеничеството и в издирване на членове на Църквата, за да им дадете възможност да допринесат към поста. Когато вие, носителите на Аароновото свещеничество увеличавате своите свещенически отговорности и давате тази възможност на всички членове на Църквата, вие често спомагате получаването на

обещаните благословии от поста на страна на онези, които може би най-много се нуждаят от тях. Вие ще станете свидетели, че духът на грижата за бедните нуждаещите се има силата да смекчава иначе закоравелите сърца и да благославя живота на хората, които може и да не посещават Църквата често.

Президент Монсън казва: „Онези епископи, които организират своите Кворуми на Аароновото свещеничество да участват в събирането на дарения от пост, ще имат нарастващ успех в тази свещена отговорност“⁸.

Епископи, помнете, че обстоятелства са различни във всяка област и във всяка държава. Посещаването на дома на всеки член от представител на кворума на Аароновото свещеничество може да не е практично в района, в който живеете. Въпреки това, ние ви каним с молитва да обмислите съвета на пророка и да търсите вдъхновение за подходящи начини, по които носителите на Аароновото свещеничество във вашия район да увеличат своята духовност, като участват в събирането на дарения от пост.

В глава 27 на 3 Нефи, възкръсналият Господ пита: „Прочее, какви човеци трябва да бъдете вие?“ После отговаря: „тъкмо какъвто

съм аз“⁹. Като взимаме върху си Христовото име и се стремим да Го следваме, ние ще получим Неговия образ на лицата си и ще заприличаме повече на Него. Грижата за бедните и нуждаещите се е неразделна част от служението на Спасителя. Тя е във всичко, което Той прави. Той подава ръка на всички и ни въздига. Неговото иго е благо, и Неговото бреме е леко. Каня всеки от нас да заприлича повече на Христос като се грижи за бедните и нуждаещите се, като вярно спазва закона на поста и като допринася със щедро дарение от пост. Скромно свидетелствам, че преданата грижа за бедните и нуждаещите се е отражение на духовна зрялост и ще благослови и даващия, и получаващия. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Второзаконие 15:11.
2. Вж. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 2.2.
3. *Handbook 2*, 6.1.2.
4. Исаия 58:6–7.
5. Исаия 58:8–11.
6. Harold B. Lee, “Listen, and Obey” (Welfare Agricultural Meeting, Apr. 3, 1971), copy of typescript, 14, Church History Library, Salt Lake City.
7. Томас С. Монсън, „Подготвени ли сме?“ *Liahona*, септ. 2014 г., стр. 4.
8. Томас С. Монсън при среща с Председателстващото Епископство, 28 февруари 2014 г.
9. 3 Нефи 27:27.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

„Да не съм аз, Господи?“

Трябва да оставим настрана нашата гордост, да погледнем отвъд нашата суета и със смирение да попитаме: „Да не съм аз, Господи?“

Това се случва през последната нощ на земния живот на нашия възлюбен Спасител, вечерта преди Той да предложи Себе Си като откуп за цялото човечество. Докато разчупва хляба със своите ученици, Той казва нещо, което трябва да е изпълнило сърцата им с голяма тревога и дълбока тъга. „Един от Вас ще Ме предаде“, казва им Той.

Учениците не поставят под въпрос истинността на казаното от Него. Нито пък се огледали, посочили някой друг с думите: „Да не би да е той?“

Вместо това те, „пренаскърбени, почнаха всички един по един да Му казват: *Да не съм аз, Господи?*“¹

Чудя се как би реагирал всеки от нас, ако Спасителят ни зададе този въпрос. Бихме ли погледнали хората около нас, казвайки в сърцата си: „Сигурно има предвид брат Джонсън. Винаги ми е бил подозрителен“ или „Радвам се, че брат Браун е тук. Да, има нужда да чуе тези думи“. Или като древните ученици бихме погледнали навътре и бихме си задали пронизващия въпрос: „Да не съм аз?“

В тези прости думи, „*Да не съм аз, Господи?*“, се съдържа началото на мъдростта и пътеката към лично обръщане във вярата и трайна промяна.

Притча за жълтурчетата

Имало един човек, който обичал да се разхожда из неговия квартал. Най-много му харесвало да минава покрай къщата на неговия съсед. Този съсед поддържал моравата си съвършена, винаги имало цъфнали цветя, дърветата били

здрави и сенчести. Явно било, че съседът полагал големи усилия да има хубав двор.

Но един ден, докато минавал покрай къщата на съседа, наред красивата морава, той забелязал едно голямо жълтурче.

То изглеждало така странно там, че се изненадал. Защо съседът не го е изкоренил? Не го ли е видял? Не знае ли, че жълтурчето ще пусне семена, които да прорастат в десетки такива плевели?

Това самотно жълтурче така го разтревожило, че решил да направи нещо по въпроса. Трябва ли да го изкорени? Или да го напръска с отрова за плевели? Може би, ако излезе през нощта, би могъл да го махне тайно.

Тези мисли напълно завладели ума му, докато се прибирал към своя дом. Влязъл в дома си без дори да погледне своя собствен двор – който бил покрит със стотици жълтурчета.

Греди и съчици

Не ни ли напомня този разказ за следните слова на Спасителя:

„Защо гледаш съчицата в окоето на брата ти, а не мислиш за гредата в твоето собствено око? ...

... първо извади гредата от твоето око, и тогава ще видиш ясно да извадиш съчицата от братовото си око“².

Проблемът с гредите и съчиците изглежда е тясно свързан с нашата неспособност да видим себе си ясно. Не съм сигурен защо сме така способни да даваме диагнози и да препоръчваме лекове за чуждите болестки, докато често не можем да видим нашите собствени.

Преди няколко години в новините разказаха за един човек, който вярвал, че ако намаже лицето си с лимонен сок, то щяло да стане невидимо за камерите. И така, обилно намазал лицето си с лимонен сок, излязъл и обрал две банки. Скоро след това бил арестуван, след като неговата снимка била показана по вечерните новини. Когато полицията му показала кадри от охранителните камери, той не могъл

да повярва на очите си. „Но аз сложих лимонов сок на лицето си!“, запротестира той³.

Когато един учен от университета Корнел чул за това, той се удивил как човек може да има толкова изкривена преценка за себе си. За да определят дали това е всеобщ проблем, двама изследователи показали студенти да участват в серия от тестове на житейски умения, като след това им дали възможност да посочат колко добре са се справили. Студентите, които се справили най-зле, били и най-неточни в оценката на своето представяне – някои от тях оценили постиженията си пет пъти по-високо от реалната им стойност⁴.

Това проучване е било провеждано редица пъти, като отново и отново дава едно и също заключение: на много от нас е трудно да видим себе си такива, каквито наистина сме, и дори успели хора надценяват своя принос и подценяват приноса на другите⁵.

Може и да не е така важно че надценяваме шофьорските си способности или колко далеч можем да пратим топката за голф. Но когато започнем да вярваме, че нашият принос у дома, на работа и в Църквата е по-голям от реалния, ние заслепяваме себе си към благословиите и възможностите да подобряваме себе си по важни и задълбочени начини.

Духовни слепи петна

Един мой познат живееше в район с едни от най-високите статистически показатели в Църквата – посещаемостта бе висока, домашната посещаемост също, децата в Неделното училище винаги се държаха добре, на вечерите на района се сервираше прекрасна храна, а и не мисля някога на църковен бал да е имало спорове.

Моят приятел и съпругата му бяха призовани на мисия. Когато се завърнаха 3 години по-късно, те с учудване научили, че през времето, за което са отсъствали, от района се развели 11 семейства.

Макар районът да е показвал външни признаци на вяроност и сила, нещо трагично се е случвало в сърцата и живота на членовете. И тревожното нещо е, че това не е изолиран случай. Такива ужасни и често ненужни неща се случват, когато членовете на Църквата се отделят от Евангелските принципи. Отвън може и да изглежда, че те са ученици на Исус Христос, но вътре в сърцата си са се отделили от техния Спасител и Неговите учения. Постепенно са се отвърнали от нещата на Духа и са се доближили към нещата от света.

Някога достойни носители на свещеничеството започват да си казват, че Църквата е нещо хубаво за жените и децата, но не и за тях. Други пък са убедени, че са толкова заети и техните обстоятелства така неповторими, че се освобождават от всекидневните деяния на отдаденост и служба, които ще ги държат близо до Духа. В тази епоха на самооправдаване и нарцисизъм е лесно да станем истински творци на извинения за това, че не се обръщаме редовно към Бог в молитва, отлагаме изучаването на Писанията, избягваме църковните събрания и семейните домашни вечери или не плащаме честен десетък и дарения.

Мои скъпи братя, моля ви, погледнете в сърцата си и задайте следния прост въпрос: „*Да не съм аз, Господи?*“

Дали сте се отдалечили – дори малко – от „славното благовестие на блажения Бог, което (ни е било) поверено“⁶ Позволили ли сте на „бога на този свят“ да затъмни умовете ви, за да не виждате „светлината от славното благовестие на Хрифта“⁷

Мои обични приятели, мои скъпи братя, задайте си следния въпрос: „Къде е моето съкровище?“

Дали сърцето ви обича удобните неща на този свят или е съсредоточено върху ученията на усърдния Исус Христос? „Защото гдето е съкровището ти, там ще бъде и сърцето ти“⁸.

Дали Духът Божий обитава в сърцата ви? Дали сте „закоренени и основани“ в любовта към Бог и вашите ближни? Дали отделяте достатъчно време, за да осигурявате щастиято на вашия брак и семейство? Дали отдавате своята енергия на така възвишената цел да осъзнавате и живеете „широчината и дължината, височината и дълбочината“⁹ на възстановеното Евангелие на Исус Христос?

Братя, ако имате голямото желание да култивирате Христовите

качества „вяра, добродетел, знание, въздържаност, търпение, братска благод, благочестие, милосърдие, смирение и (служба)“¹⁰, Небесният Отец ще ви направи оръдие в Своите ръце за спасението на много души¹¹.

Преглед на живота

Братя, за никой от нас не би било приятно да допусне, че се отклоняваме от правия път. Често се опитваме да избегнем задълбочения поглед в нашите души, за да видим ясно нашите слабости, ограничения и страхове. В резултат на това, когато направим такъв преглед на живота си, ние поглеждаме през филтъра на пристрастността, извиненията и историите, които си разказваме с цел оправдаване на недостойни мисли и поведение.

Но да можем да видим себе си ясно е особено важно за нашия духовен растеж и благосъстояние. Ако нашите слабости и недостатъци останат скрити в сенките, изкупващата сила на Спасителя не може да ги изцели и превърне в силни страни¹². И иронията се състои в това, че нашата слепота към нашите човешки слабости също така ни прави слепи за божествения потенциал, който Небесният Отец копнее да изгражда във всеки един от нас.

И така, как можем да допуснем чистата светлина на Божията истина в душите си и да видим себе си такива, каквито Той ни вижда?

Нека предложат, че Светите писания и речите на общите конференции са ясно огледало, в което можем да видим себе си за такъв преглед.

Докато слушате или четете словата на древните и съвременни проци, въздържайте своите мисли за това как тези думи се отнасят за някой друг и си задавайте следния въпрос: „*Да не съм аз, Господи?*“

Ние следва да се обръщаме към Вечния Отец със съкрушени сърца и поддаващи се на обучение умове. Трябва да имаме желанието да слушаме и да се променяме. И да, колко много получаваме от своята отдаденост да живеем живота, който Небесният Отец желае за нас.

Хората, които *не* желаят да слушат и да се променят, вероятно *няма да направят това* и ще започнат да се чудят дали Църквата има какво да им предложи.

Но хората, които желаят да се усъвършенстват и развиват, които се учат от Спасителя и желаят да бъдат като Него, които се смиряват като малки деца и се стремят да приведат своите мисли и действия в хармония с волята на нашия Небесен Отец – те ще преживяват

чудото на Единението на Спасителя. Те със сигурност ще почувстват сияйния Божий Дух. Ще вкусат от неопикуемата радост, която е плод на кроткото и смирено сърце. Ще бъдат благословени с желанието и дисциплината да станат истински ученици на Исус Христос.

Силата за добро

През житейския си път съм имал възможността да общувам с някои от най-компетентните и интелигентни мъже и жени на този свят. Когато бях по-млад се впечатлявах от образованите и успелите, хората, на които светът се възхищава. Но с годините стигнах до заключението, че много повече се впечатлявам от прекрасните и благословени души, които са наистина добри и в тях няма никакво лицемерие.

И не е ли това целта на Евангелието за всеки от нас? То е една блага вест, която ни помага да ставаме добри.

Словата на апостол Яков се отнасят към нас днес:

„Бог на горделивите се противи, а на смирените дава благодат. ...

Смирявайте се пред Господа, и Той ще ви възвишава“¹³.

Братя, трябва да оставим настрана нашата гордост, да погледнем отвъд нашата суета и със смирение да попитаме: „*Да не съм аз, Господи?*“

И ако Господният отговор се окаже „Да, сине Мой, има неща, които да подобриш, неща, които мога да ти помогна да преодолееш“, моля се ние да приемем този отговор, със смирение да осъзнаем своите грехове и слабости, след което да променим себе си, за да станем по-добри съпрузи, бащи и синове. Нека от този момент нататък с цялата си сила се стремим неотклонно да вървим по благословения път на Спасителя – защото началото на мъдростта е да виждаме себе си ясно.

И когато правим това, така щедрия Бог ще ни води за ръка; ще бъдем „правени силни и благославяни свихе“¹⁴.

Мои скъпи приятели, първата стъпка на прекрасната и благодатна пътека на истинското ученичество започва с простия въпрос:

„Да не съм аз, Господи?“

За това свидетелствам и ви давам своята благословия в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Матей 26:21–22; курсив добавен.
2. Матей 7:3, 5.
3. Вж. Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is,” *New York Times*, 20 юни 2010 г.; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosic-dilemma-1.
4. Вж. Justin Kruger and David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, дек. 1999 г., стр. 1121–1134. „При 4 проучвания се открива как участниците с резултат в най-ниската четвърт на тестовете за хумор, граматика и логика многократно надценяват своето представяне на теста и способностите си. Макар резултатите им да ги вместват под 12%, те оценяват себе си на 62%“ (от извлечение на psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Вж. Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There*, 2007 г., глава 3. Изследователят кани трима партньора да дадат оценка на своя принос за успеха на компанията. Самооценката на техния сборен принос е 150%.
6. 1 Тимотея 1:11.
7. 2 Коринтяните 4:4.
8. Лука 12:34.
9. Ефесяните 3:18.
10. Учение и Завети 4:6.
11. Вж. Алма 17:11.
12. Вж. Етер 12:27.
13. Яковово 4:6, 10.
14. Учение и Завети 1:28.

От президент Хенри Б. Айринг
Първи съветник в Първото Президентство

Подготвителното свещеничество

В подготовката за свещеничеството, „покажи ми“ има много по-голям смисъл от „кажи ми“.

Благодарен съм да бъда заедно с Божиите свещеници, които са се събрали по целия свят. Оценявам вашата вяра, службата ви и вашите молитви.

Посланието ми тази вечер е относно Аароновото свещеничество. Това послание е също за всички нас, които помагаме за изпълнението на Господните благословия за носителите на „по-низшето свещеничество“, според написаното в Писанията¹. То бива наричано също и подготвителното свещеничество. Тази вечер ще говоря именно за тази славна подготовка.

Господният план относно Неговото дело е изпълнен с подготовка. Той е подготвил земята за нас, за да бъдем подложени на изпитанията и възможностите на смъртността. Докато сме тук, ние се намираме в така нареченото в Писанията „подготвително състояние“².

Пророкът Алма описва съществената важност на тази подготовка за вечен живот, където ще можем да живеем завинаги в семейства с Бог Отец и Исус Христос.

Той обяснява нуждата за подготовка по следния начин: „И ние

виждаме, че смъртта идва за цялото човечество, да, смъртта, за която Амулик говори, която е телесната смърт; при все това на човека бе дадено време, през което той да може да се покае; ето защо, този живот стана състояние на изпитание; време да се подготвим да срещнем Бога; да се подготвим за онова безкрайно състояние, за което ние говорихме, което е след възкресението на мъртвите“³.

район в Юта. За първи път почувствах силата на пълен кворум на Аароновото свещеничество. Всъщност, за първи път виждах такъв. По-късно за първи път почувствах силата и благословията от председателстващия епископ в кворума на свещениците.

Той ме призова като първи помощник в кворума на свещениците. Спомням си, че той самият преподаваше на кворума – колкото и зает да беше и дори да имаше други надарени мъже, които можеше да призове да ни преподават. Беше подредил столовете в стаята под формата на кръг. Покани ме да седна на стола вдясно от него.

Можех да надникна над рамото му докато преподаваше. От време на време той поглеждаше внимателно напечатаните си бележки в малка кожена папка на едното коляно, както и в доста протърканите и белязани свои Писания, разтворени на другото му коляно. Спомням си неговото вълнение, докато разказваше истории за смелост от книгата на Даниил и свидетелстваше за Спасителя, Господ Исус Христос.

Винаги ще помня как Господ призовава внимателно подбрани спътници за подготвящите се носители на свещеничеството.

Моят епископ разполагаше със силни съветници, и поради причини, които не разбирах тогава, не веднъж той ме търсеше по телефона, казвайки: „Хал, ще си ми нужен да ме придружиш като мой колега за няколко посещения“. Веднъж той ме взе за посещение на вдовица, живееща сама и останала без никаква храна. На път за вкъщи, той спря колата си, отвори Писанията и ми обясни защо се е отнесъл към тази вдовица така, като че ли тя не само имаше силата да се погрижи за себе си, но и в един бъдещ момент – да е способна да помага и на други хора.

Друго посещение бе на човек, дълго отсъствал от събрания. Моят епископ го покани да се върне при светиите. Почувствах любовта на моя епископ към човек, който, в

Подобно на времето, дадено ни да живеем в смъртността, за да се подготвим да срещнем Бог, времето дадено ни да служим в Аароновото свещеничество е възможност за нас да се подготвим да се научим как да оказваме важна помощ на околните. Тъй както Господ ни предоставя нужната помощ, за да преминаваме през изпитанията на смъртния живот, така също Той ни изпраща помощ в подготовката ни за свещеничеството.

Моето послание е както за хората, които Господ изпраща да помагат в подготовката, така и за носителите на Аароновото свещеничество. Говоря на бащите. Говоря на епископите. Говоря и на онези носители на Мелхиседековото свещеничество, на които им е гласувано доверие да бъдат приятели и учители на младите мъже, подготвящи се за свещеничеството.

Говоря с възхвала и благодарност на толкова много от вас по целия свят, когато и да получите това послание.

Би било неуважително от моя страна да не поговоря за един президент на клон и епископ от младостта ми. Станах дякон на 12-годишна възраст в малък клон в източните Съединени щати. Клонът беше толкова малък, че моят по-голям брат и аз бяхме единствените

Ааронові свещеници, докато нашият баща, който беше президент на клона, не покани един мъж на средна възраст да се присъедини към Църквата.

Новопокръстият се член получи Аароновото свещеничество и заедно с него призоваване да се грижи за това свещеничество в клона. Все още си спомням, сякаш беше вчера. Спомням си красивите есенни листа, докато брат ми и аз отивахме при една вдовица, за да свършим нещо за нея, придружавани от новопокръстия се член. Не си спомням същността на тази дейност, но си спомням чувството, че силата на свещеничеството се е присъединила в делото, което всички трябва да вършим, за да могат да ни бъдат простени греховете и така да се подготвим да се срещнем със Спасителя.

Връщайки се назад във времето, изпитвам благодарност към президента на клон, който призова един новопокръстил се член да помогне на Господ в подготовката на две момчета, които на свой ред един ден щяха да станат епископи, призовани да се грижат за бедните и нуждаещите се и също да председателстват над подготвителното свещеничество.

Бях все още дякон, когато семейството ми се премести в по-голям

моите очи, бе труден за обичане и бунтуващ се враг.

При друг случай посетихме дома на две малки момиченца, които бяха изпратени на вратата от своите родители алкохолици. Малките момиченца казаха през мрежата на вратата, че майка им и баща им спят. Епископът продължи да говори с тях, усмихвайки се и величайки тяхната добрина и смелост, в продължение на 10 минути или повече, или поне така ми изглеждаше. Докато си тръгахме, той ми каза тихичко: „Това беше хубаво посещение. Тези малки момиченца никога няма да забравят, че дойдохме“.

Две от благословиите, които по-възрастен колега носител на свещеничеството може да даде, са доверие и пример на загриженост. Станах свидетел на това, когато на моя син му бе зачислен колега за домашни посещения, който имаше много по-голям опит в свещеничеството от него. Старшият му колега бе служил като президент на мисия два пъти, както и бе служил в други ръководни длъжности.

Преди да посетят едно от обозначените им семейства, този свещенически ръководител с богат опит помоли да посети предварително сина ми в нашия дом. Позволиха ми да слушам. Старшият колега започна с молитва, призовавайки за помощ. След което каза на сина ми нещо такова: „Смятам, че трябва да изнесем урок, който да прозвучи като призив за покаяние към това семейство. Мисля, че от мен няма да го възприемат много добре. Ще приемат поохотно това послание от теб. Какво ще кажеш за това?“

Помня ужасът в очите на сина ми. Все още чувствам радостта на момента, в който синът ми прие задачата.

Не беше случайно от страна на епископа да обедини тези мъже в дружба. Подготвяйки се внимателно, старшият колега бе научил за чувствата на семейството, на което трябваше да преподават. Посредством вдъхновение, той бе почувствал нуждата да направи крачка

назад, да се довери на един неопитен младеж да призове Божиите чеда към покаяние и безопасност.

Не съм наясно с резултата от посещението, но знам, че един епископ, един носител на свещеничеството на Мелхиседек и Господ подготвиха едно момче да стане свещеник и един ден епископ.

Днес подобни истории на успех от подготовката за свещеничеството са ви известни от това, което сте виждали и преживели в собствения си живот. Познавали сте и сте били такива епископи, колеги и родители. Виждали сте Господната ръка в подготовката за свещеническите отговорности, които Той е знаел, че ви предстоят.

Всички ние в свещеничеството имаме задължението да помагаме на Господ да подготвя останалите хора. Има някои неща, които можем да направим и които са най-значими. Много по-силни от думите при преподаване на учението са нашите примери за живот според него.

От първостепенно значение в нашата свещеническа служба е да каним хората да дойдат в Христа чрез вяра, покаяние, кръщение и получаване на Светия Дух. Президент Томас С. Монсън, например, е изнасял речи с цел да развълнува сърцето относно всички тези

учения. Но знанието за постъпките му към хора, мисионери и приятели на Църквата, докато е председателствал над мисията в Торонто, е това, което ме мотивира към действие.

В подготовката за свещеничеството, „покажи ми“ има много по-голям смисъл от „кажи ми“.

За това Писанията са от съществено значение в подготовката ни за свещеничеството. Те са изпълнени с примери. Чувствам се така, като че ли мога да видя Алма, следващ заповедта на ангела и след това бързащ да преподава на нечестивите хора от Амония, които са го отхвърлили⁴. Мога да почувствам студа в килията на пророка Джозеф, когато Бог му казва да има смелост и че Той се грижи за него⁵. Представяйки си описаното в тези стихове, ние можем да се подготвим да издържим в служба, когато тя ни се струва непосилна.

Баща, епископ или по-възрастен колега–домашен учител, засвидетелстващ доверие на един млад носител на свещеничеството, може да промени живота му. Веднъж баща ми бе помолен от член от Кворума на дванадесетте апостоли да напише кратък доклад на тема наука и религия. Моят баща бе известен учен и също така верен носител на свещеничеството. Все още си спомням мига, в който той

ми връчи написания от него доклад и заяви: „Заповядай, бих желал да го прочетеш преди да го изпратя на Дванадесетте. Ти ще знаеш дали е правилно“. Той беше 32 години по-възрастен от мен и несравнимо по-мъдър и интелигентен.

Все още бивам усилван от това доверие на един великолепен баща и носител на свещеничеството. Знаех, че доверието му не беше в мен, а в това че Бог можеше и щеше да ми каже какво е истинно. Вие, колеги с богат опит, можете да благославяте младите носители на свещеничеството, намиращи се в подготовка, всеки път, когато им засвидетелствате подобно доверие. Това ще им помогне да се доверят на нежното чувство на вдъхновение, когато един ден то достига до тях, полагайки ръцете си да запечатат благословия за болно дете, което според докторите си отива. Това доверие ми е помагало неведнъж.

Успехът ни в подготовката на другите за свещеничеството ще приижда според предела на нашата любов към тях. Това ще е наистина така, когато се налага да ги коригираме. Спомнете си за случай, когато носител на Аароновото свещеничество, може би на масата за причастие, е допуснал грешка при извършването на даден обряд. Това е сериозен въпрос. Понякога

грешката изисква поправка на всеослушание с вероятността от обида, чувство на унижение или дори на отхвърляне.

Помнете Господния съвет: „Укорявайки понякога с острота, когато сте подтикнати от Светия Дух, като след това се покаже повече любов към този, който сте укорили, да не би той да ви сметне за свой враг“⁶.

Думата *повече* е от особено значение в подготовката на носители на свещеничеството, когато се нуждаят от поправка. Тук става дума за любов, която вече съществува. Нарастването се отнася за степента на изява. Онези от нас, които подготвят носители на свещеничеството, определено ще видят как те допускат грешки. Преди да бъдат коригирани, те трябва да са почувствали тази ранна и последователна любов от ваша страна. Те трябва да чувстват вашата искрена похвала преди да приемат поправката ви.

Самият Господ се отнася към хората с по-низшето свещеничество с уважение, почитащо техния потенциал и ценността им в Неговите очи. Чуйте думите, които изговаря Йоан Кръстител, когато възстановява Аароновото свещеничество: „На вас, съслужители мои, в името на Месията, аз предавам Свещеничеството на Аарон, което държи ключовете за служението на ангелите и на Евангелието на покаянието,

и на кръщението чрез пълно потапяне за опрощение на греховете; и то никога вече няма да бъде отнето от земята, докато синовете на Левий не принесат отново приношение на Господ в праведност“⁷.

Свещеничеството на Аарон е едно допълнение към по-висшето свещеничество на Мелхиседек⁸. Като президент на цялото свещеничество, президентът на Църквата председателства също и над подготвителното свещеничество. Посланията му през годините за оказването на помощ съвършено отговарят на заповедта Евангелието на покаянието и кръщението да бъде отнасяно в живота на другите хора.

Кворуми на дякони, учители и свещеници редовно се съветват, за да приближат всеки член на кворума към Господ. Президентствата възлагат на членовете да откликват с вяра и любов. Дяконите раздават причастието с почитание и вярата, че членовете ще усетят резултата на Единението и ще се посветят в спазването на заповедите, вземайки от свещените символи.

Учители и свещеници се молят с колегите си да изпълнят задачата да се грижат за Църквата, за всеки човек поотделно. И тези братства се молят заедно, научавайки както за нуждите, така и за надеждите на главата на всяко семейство. Правейки това, те се подготвят за великия ден, когато като бащи ще стоят предано начело на свое собствено семейство.

Свидетелствам, че всички, които служат заедно в свещеничеството, подготвят хората за пришествието на Господ в Неговата Църква. Бог Отец е жив. Знаем, наистина знаем, че Исус е Христос и че ни обича. Президент Томас С. Монсън е живият Господен пророк днес. За това свидетелствам в свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 84:26, 30, 107:14.
2. Алма 42:10, 13.
3. Алма 12:24.
4. Вж. Алма 8:14–18.
5. Вж. Учение и Завети 122:9.
6. Учение и Завети 121:43.
7. Учение и Завети 13:1.
8. Вж. Учение и Завети 107:14.

Висши ръководители и висши служители на Църквата на Исус Христос на светите от последните дни

ПЪРВОТО ПРЕЗИДЕНТСТВО

Хенри Б. Айринг
Първи съветник

Томас С. Монсън
Президент

Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник

КВОРУМЪТ НА ДВАНАДЕСЕТТЕ АПОСТОЛИ

Бойд К. Пакър

Л. Том Пери

Ръсел М. Нелсън

Долин Х. Оукс

М. Ръсел Балард

Ричард Г. Скот

Робърт Д. Хейлз

Джефри Р. Холанд

Дейвид А. Беднар

Квентин Л. Кук

Д. Тод Кристоферсън

Нийл Л. Андерсън

Роналд А. Расбанд

Л. Уилни Клейтън

Доналд Л. Ханстром

Ричард Д. Йенсън

Крейг К. Йоргенсън

Юлианос Сторес

Линн Г. Робинс

ПРЕЗИДЕНТСТВОТО НА СЕДЕМДЕСЕТТЕ

ПЪРВИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

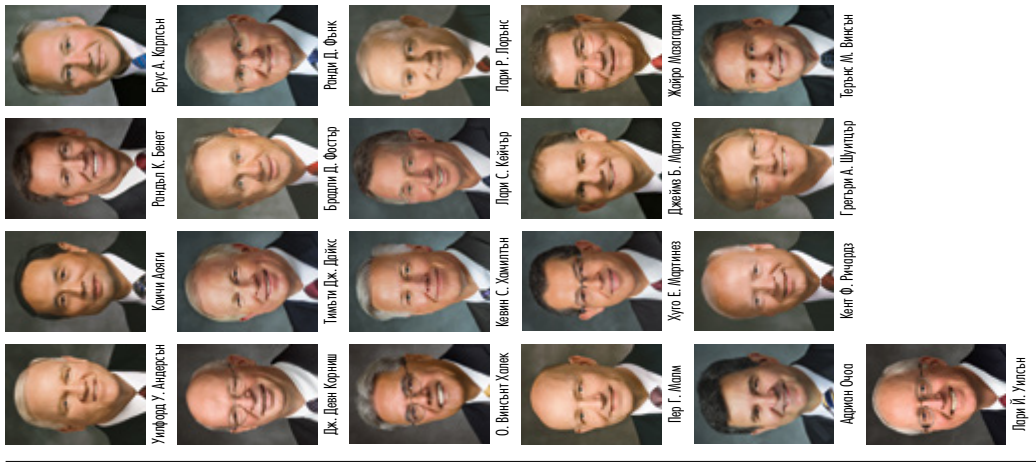

Маркос А. Андрукалик
Хосе П. Аюско
Иън С. Ардърн
Мървин Б. Ариолд
Девенд С. Бакстър
Шейн М. Боуън
Крейг А. Кардън
Юн Хун Чои
Дон Р. Даркх
Мари Б. Дук
Лорънс Е. Карбундак
Корлас А. Гасой
Робърт К. Гои
Ернандо С. Гварел
Ернесто Р. Фанобала
Евандо Ф. Еванс
Девенд Ф. Еванс
Степни Г. Еник
Лари Дж. Ето Лоук
Кевин Г. Дънкал
Кевин Г. Дънкал
Ерард Дубе
Беканони Де Хюас
Уолтер Ф. Говелес
Герит Х. Гонг
Легран Р. Карликали.
Легран Р. Карликали
Кевин С. Хомилтън
О. Уайтсът Хавек
Альв Ф. Покър
Кевин У. Пърсън
Ангъли Д. Пъронис
Орландо Дж. Винк
Арунро Валенсиело
Хуан А. Уацо

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВОТО ЕПИСКОПСТВО

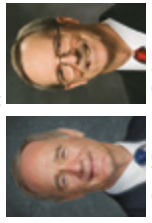

Жеролд Коле
Горд Е. Стъвънсън
Жеролд Коле
Дулин М. Делвайр
Орландо Дж. Винк
Дулин М. Делвайр

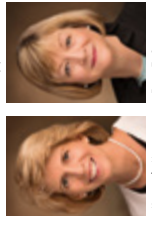
Уилфрэд У. Андерсън
Дж. Девън Карпаш
О. Уайтсът Хавек
Парг Г. Марш
Арунро Чоко
Лорд Й. Уилсън
Кристофал Голдън
Бреат Х. Нилсън
Жоас А. Пейксейро
Лорънс Е. Карбундак
Корлас А. Гасой
С. Гибърд Вийлсън
Маркъс Б. Наш
Стивън Е. Сноу
Джозеф У. Сатони
Джозеф Т. Рингууд
Майкъл Т. Рингууд
Игор Кавейнтат
Патрик Кийрън
Дейв Г. Репълънд
Майкъл Т. Рингууд
Хароуф. Зелатос
Коруживо Ламашло
Кларидо Д. Сивак
У. Хробиън Зук
Ерик У. Юлтише
Джозеф У. Сатони
Джозеф Т. Рингууд
Майкъл Т. Рингууд
Игор Кавейнтат
Патрик Кийрън
Дейв Г. Репълънд
Майкъл Т. Рингууд
Хароуф. Зелатос
Коруживо Ламашло
Кларидо Д. Сивак
У. Хробиън Зук

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ

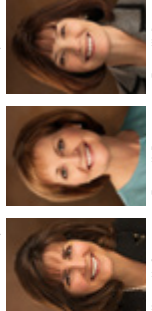
Джон С. Тейлър
Тод Р. Клинтън
Девин Г. Дюрон

МЛАДИ ЖЕНИ

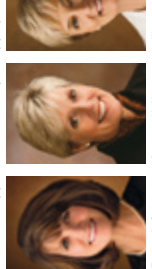
Керъл Ф. Макски
Бони Л. Оксфорд
Нийл Ф. Мерикст

ОБЩЕСТВО ЗА ВЗАИМОПОМОЩ

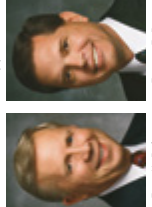
Керъл М. Стивънс
Линда К. Бъртън
Линда Ш. Рийвъз

НЕДЕЛНО УЧИЛИЩЕ ЗА ДЕЦА

Джени А. Стивънс
Розари М. Уинсъм
Шерил А. Еспино

МЛАДИ МЪЖЕ

Лари М. Гибсън
Дейвид П. Бек
Рандол П. Рид

ВТОРИЯТ КВОРУМ НА СЕДЕМДЕСЕТЕ

Уилфрэд У. Андерсън
Дж. Девън Карпаш
О. Уайтсът Хавек
Парг Г. Марш
Арунро Чоко
Лорд Й. Уилсън
Кристофал Голдън
Бреат Х. Нилсън
Жоас А. Пейксейро
Лорънс Е. Карбундак
Корлас А. Гасой
С. Гибърд Вийлсън
Маркъс Б. Наш
Стивън Е. Сноу
Джозеф У. Сатони
Джозеф Т. Рингууд
Майкъл Т. Рингууд
Игор Кавейнтат
Патрик Кийрън
Дейв Г. Репълънд
Майкъл Т. Рингууд
Хароуф. Зелатос
Коруживо Ламашло
Кларидо Д. Сивак
У. Хробиън Зук
Ерик У. Юлтише
Джозеф У. Сатони
Джозеф Т. Рингууд
Майкъл Т. Рингууд
Игор Кавейнтат
Патрик Кийрън
Дейв Г. Репълънд
Майкъл Т. Рингууд
Хароуф. Зелатос
Коруживо Ламашло
Кларидо Д. Сивак
У. Хробиън Зук

Изобразени по посока на часовниковата стрелка са членове и мисионери в Александрия, щата Вирджиния, САЩ; Йоханесбург, Южна Африка; Куаутемок, Мексико; Сайпан, Северни Мариански острови; Пийчтрий Корнърс, щата Джорджия, САЩ; Каноаш, Бразилия; Сан Лоренцо, Парагвай; Верона, щата Уисконсин, САЩ; и Уотърфорд, Ирландия.

От президент Томас С. Монсън

Водени безопасно към дома

Ние гледаме към небесата за това неизменно чувство на посока, така че да начертаяме и следваме мъдър и правилен курс.

Братя, събрали сме се като едно могъщо тяло на свещеничеството, както тук в Центъра за конференции, така и на отделни места по целия свят. За мен е привилегия и все пак съм смирен пред отговорността да се обърна с няколко думи към вас. Моля се Господният Дух да бъде с мен докато говоря.

Преди 75 години, на 14 февруари 1939 г., в Хамбург, Германия, се чества всеобщ празник. Придружен от ентузиазирани речи, приветстващи тълпи от хора и изгъланение на патриотични химни, новият боен кораб *Бисмарк* е пуснат да плава по река Елба. Този най-могъщ плавателен съд представлява спираща дъха картина от броня и машини. В строежа му са били нужни повече от 57 000 чертежа за 380 милиметровите оръдия, насочвани с радар и поставени в двойни кули. В кораба има 45 000 километра електрически кабели. Тежи над 35 000 тона, като стоманена броня осигурява максимална защита. Величествен на външен вид, огромен по размер, с огромна бойна сила, могъщият колос е считан за непотопяем.

Срещата на кораба *Бисмарк* със съдбата става две години по-късно, когато на 24 май 1941 г. двата най-силни бойни кораба от британския военно-морски флот, *Принцът на Уелс* и *Худ* започват битка с германските *Бисмарк* и крайцера *Принц Ойген*. За пет минути *Бисмарк* потапя *Худ* и от неговия екипаж, който е над 1 400 души, остават живи само трима. Другият британски кораб

Принцът на Уелс получава големи щети и се оттегля.

През следващите три дни *Бисмарк* отново и отново започва битка с британски бойни кораби самолети. В крайна сметка, британците включват пет бойни кораба, два самолетоносача, 11 крайцера и 21 разрушителя в операция да намерят и унищожат могъщия *Бисмарк*.

При тези битки много снаряди улучват *Бисмарк*, но причиняват само повърхностни щети. Наистина ли бил непотопяем? Тогава обаче едно торпедо поразява и блокира кормилото на *Бисмарк*. Усилията да го ремонтират остават неуспешни. Дори и с непокътнати оръдия и екип, като цяло *Бисмарк* може да плава бавно и то само в кръг. При това корабът е съвсем малко извън обхвата на могъщите германски военно-въздушни сили. *Бисмарк* не може да достигне сигурността на родното пристанище. Нито едно от двете не може да осигури защита, защото *Бисмарк* е изгубил способността да управлява курса си на движение. Без кормило, няма помощ, няма пристанище. Краят идва бързо. Екипажът избягва, докато британските оръдия потапят до скоро изглеждащия несъкрушим боен кораб. Гладните вълни на Атлантическия океан поглъщат гордостта на германския военноморски флот. *Бисмарк* не съществува вече¹.

Както *Бисмарк* всеки един от нас представлява чудо на техниката. Създаването ни обаче не е ограничено от човешкия гений. Човек може да създаде най-сложните машини, но не може да им вдъхне живот или да ги надари с разум и преценка. Това са божествени дарове, давани само от Бог.

Братя, както жизненоважното кормило на кораба, така и ние имаме начин да определяме посоката, в която се движим. Фарът на Господ ни насочва докато плаваме в морето на живота. Ролята ни е да караме по неотменния курс към нашата желана цел – именно селестииалното царство на Бог. Човек без цел е като кораб без кормило, никога не достигащ родното пристанище. За нас е сигналът: начертайте курса си, нагласете платната си, нагласете кормилото си и се движете.

Както е с могъщия *Бисмарк*, така е и с човека. Тласъкът на двигателите и мощта на витлата са безполезни

без наличието на чувство за посока, насочващо енергията и наличната сила, които се дават от кормилото, скрито от погледа, с малки размери, но абсолютно необходимо при функционирането.

Нашият Отец ни дава слънцето, луната и звездите – небесни галактики, които да насочват моряците, пътуващи по морските пътища. За нас, които вървим по пътя на живота, Той ни дава ясна карта и ни посочва пътя към желаната цел. Той ни предупреждава: внимавайте, има отклонения, опасности и капани. Не можем да бъдем измамени от тези, които биха ни отклонили, от тези умни измамници на греха, които ни примамват оттук или оттам. Вместо това ние спираме за молитва; ние се вслушваме в тихия и тънък глас, който идва от дълбините на душите ни и ни казва нежната Господна покана: „Дойди и Ме следвай“².

И въпреки това има хора, които не се вслушват, които не се подчиняват, които предпочитат да се движат по пътеки, които сами са измислили. Прекалено често те се поддават на съблазните, които ни заобикалят и които могат да изглеждат твърде примамливи.

Като носители на свещеничеството, ние сме изпратени на земята във времена, изпълнени с безпокойство. Живеем в един сложен свят, където навсякъде се кръстосват конфликтни течения. Политически интриги подриват стабилността на държави, деспоти посягат към властта и някои слоеве от обществото изглеждат винаги потиснати, лишени от възможност и изпълнени с чувство на провал. Човешки философии къртят в ушите ни и сме заобиколени от грях.

Наша е отговорността да бъдем достойни за всички славни благословии, които нашият Небесен Отец е запазил за нас. Където и да отидем, свещеничеството е с нас. Стоим ли на свети места? Моля ви преди да поставите себе си и свещеничеството си в опасност, като отивате в места и участвате в дейности, които не са достойни за вас

или за свещеничеството ви, спрете и помислите за последствията.

Ние, които сме поставени в Божието свещеничество, има какво да свършим. Когато поддържаме личната си чистота и почитаме свещеничеството си, ние ставаме праведни примери, които другите хора могат да следват. Апостол Павел ни увещава: „но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота“³. Той също пише, че последователите на Христос трябва да бъдат „като светили в света“⁴. Даването на праведен пример може да помогне да се освети един свят, в който мракът все повече се увеличава.

Много от вас ще си спомнят президент Н. Елдън Танър, който служи като съветник на четирима президента на Църквата. Той ни дава един непоколебим пример за праведност по време на работата си в частния сектор, в службата си в правителството на Канада и като апостол на Исус Христос. Той ни дава следния вдъхновен съвет: „Ничто не може да ви донесе по-голяма радост и успех от това да живеете съгласно ученията на Евангелието. Бъдете пример; оказвайте влияние, за да увеличавате доброто в света“.

Той продължава: „Всеки един от нас е предопределен за някаква работа като (Божий) избран служител, на който е сметено за подходящо да бъдат предадени свещеничеството и властта да се действа в Божието име. Винаги помнете, че хората гледат към вас в търсене на ръководство и че вие влияете върху живота на хората за добро или лошо, което влияние ще бъде усетено за поколения напред“⁵.

Ние сме укрепени от истината, че най-голямата сила в света днес е силата Божия, която се проявява чрез действията на хора. За да плаваме безопасно в морето на земния живот, ние се нуждаем от напътствията на Вечния Мореплавател – тъкмо великия Иехова. Ние протягаме ръце нагоре, за да получим божествена помощ.

Един добре известен пример на човек, който не протегнал ръце нагоре за помощ е Каин, синът на Адам и Ева. Имайки големи способности, но слаба воля, Каин позволява на алчността, завистта, неподчинението и дори убийството да блокират личното му кормило, което иначе би го направлявало към безопасност и възвисяване. Погледът нагоре е заменен от поглед надолу; Каин се проваля.

По друго време и при нечестив цар, един Божий служител е подложен на проверка. Подпомогнат от божествено вдъхновение, Даниил тълкува за царя написаното на стената. Относно предложените награди – именно царска багреница, златна огърлица и политическа власт – Даниил казва: „Подаръците ти нека останат за тебе, и дай на другото награди си“⁶. Големи богатства и власт, представляващи нещата от света, а не от Бога, са предложени на Даниил. Но той устоява и остава верен.

По-късно, когато Даниил се покланя на Бог, въпреки че има закон, забраняващ това, той е хвърлен в ямата с лъвовете. Според библейски разказ, на следващата сутрин, „Даниил бе изваден из рова, никаква

повреда не се намери на него, защото бе уповавал на ... Бог“⁷. Когато най-много се нуждае от помощ, решителността на Даниил да остане верен му дава божествена защита и му осигурява безопасно убежище. Защита и безопасност от този вид могат бъдат и наши, ако ние също поддържаме устойчив курс към нашия вечен дом.

Летописът на историята, като пясъкът в пясъчен часовник, отбелязва изминалото време. Сцената на живота е изпълнена с нови актьори. Проблемите на съвременното се издигнат застрашително пред нас. През цялата история на света Сатана неуморно се труди да унищожи последователите на Спасителя. Ако се поддадем на изкушенията му – както могъщия *Бисмарк* – ние губим онова кормило, което ще ни направлява към безопасност. Вместо това, ние обръщаме поглед към небесата и търсим това неизменно чувство на посока, така че да можем да начертаяме и следваме разумен и подходящ курс, заобиколени от сложните изобретения на съвременния живот. Нашият Небесен Отец няма да остави искрената ни молба без отговор. Когато търсим небесна помощ, нашето кормило, за разлика от това на

Бисмарк, няма да спре да работи.

Когато тръгнем на нашето лично пътуване, нека плаваме в безопасност в морето на живота. Нека имаме смелостта на Даниил, за да можем да останем истинни и верни, въпреки греха и изкушенията, които ни заобикалят. Нека свидетелствата ни бъдат дълбоки и силни, като свидетелството на Яков, брата на Нефи, който, когато е изправен срещу човек, стремящ се по всякакъв начин да разруши вярата му, заявява, „не можех да бъда разколебан“⁸.

Братя, използвайки кормилото на вярата, насочващо ни в нашето пътуване, ние също ще намерим безопасния път към дома – дома на Бог, за да живеем с Него във вечността. Да бъде така за всеки един от нас, аз се моля в святото име на Исус Христос, нашия Спасител и Изкупител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Ludovic Kennedy, *Pursuit: The Chase and Sinking of the Bismarck*, 1974 г.
2. Лука 18:22.
3. 1 Томотея 4:12.
4. Филипяните 2:15.
5. Н. Елдън Танър, „For They Loved the Praise of Men More Than the Praise of God,” *Ensign*, ноем., 1975 г., стр. 74.
6. Даниил 5:17.
7. Даниил 6:23.
8. Яков 7:5.

От президент **Хенри Б. Айринг**
Първи съветник в Първото Президентство

Продължаващо откровение

Ние всички знаем, че човешката преценка и логично мислене не са достатъчни, за да се получат всички отговори на най-важните житейски въпроси. Нуждаем се от откровение от Бог.

Надявам се днес да почувстваме Божията любов и светлина. Мнозина от слушащите ни днес изпитват силната нужда от благословията на личното откровение от нашия любящ Небесен Отец.

За президентите на мисии това може да е една умоляваща молитва да узнаят как да насърчат мисионер в беда. За бащите и майките в райони на война може да е отчаяната нужда да знаят дали да преместят семейството си в безопасност или да останат където са. Стотици колови президенти и епископи се молят днес да узнаят как да помогнат на Господ да спасят някоя изгубена овца. А за пророка това е да узнае какво Господ желае той да каже на Църквата и на един объркан свят.

Ние всички знаем, че човешката преценка и логично мислене не са достатъчни, за да се получат всички отговори на най-важните житейски въпроси. Нуждаем се от откровение от Бог. Нуждаем се не само от едно

откровение в миг на напрежение, но и от постоянно обновяващ се поток. Нуждаем се не само от един проблясък на светлина и утеха, а от продължаващата благословия на общуването с Бог.

Самото съществуване на Църквата е резултат от знанието на едно младо момче, че това е истина. Младият Джозеф Смит знаел, че не може сам да разбере към коя църква да се присъедини. Той попитал Бог, защото в посланието на Яков пишело, че може да направи това. Бог Отец и Неговият Възлюбен Син се явили в една горичка. Те отговорили на въпроса, който бил отвъд силите на Джозеф.

Той не само че бил призван от Бог тогава да установи истинната Църква на Исус Христос, но с нея била възстановена силата да се призове Светия Дух, за да може откровението от Бог да продължи.

Президент Бойд К. Пакар описва отличителната черта на истинната

Църква по следния начин: „Откровението продължава в Църквата: пророкът го получава за Църквата; президентът за кола, мисията или кворума си; епископът за района си; бащата за семейството си; отделният човек за себе си“¹.

Този прекрасен процес на откровение започва, приключва и продължава, когато получаваме лично откровение. Нека вземем за пример великия Нефи, син на Лехий. Баща му имал видение. Други в семейството на Нефи счели видението на Лехий за признак на умствено объркване. Видението включвало заповед от Бог синовете на Лехий да поемат ужасния риск да се завърнат в Ерусалим за плочите, които съдържали словото Божие, за да ги вземат със себе си в обетованата земя.

Често цитираме смелото заявление на Нефи, когато баща му ги моли да се върнат в Ерусалим. Знаете

думите: „Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал“².

Когато Лехий чува тези думи на Нефи, той „се зарадва извънредно“³. Той се радва, защото знае, че Нефи е благословен с потвърждаващо откровение, че видението на баща му е наистина от Бог. Нефи не казва: „Ще отида и ще сторя това, което ми каза баща ми“. Вместо това, той казва: „Аз ще отида и ще сторя нещата, които Господ е заповядал“.

От ваш личен опит в семействата ви, вие също знаете защо Лехий „се зарадва извънредно“. Радостта му идва от знанието, че Нефи е получил потвърждаващо откровение.

Много родители поставят семейни правила за това кога тинейджърите им да се прибират вечер. Но помислете си за радостта, когато някой родител научи, както се случи на един само преди няколко седмици, че дете, което наскоро

е напуснало дома си, не само е поставило за себе си вечерен час, но и е спазвало неделния ден свят, както е учено у дома. Откровението на родител има траен ефект върху личното откровение, което продължава в детето.

Майка ми трябва да е разбирала този принцип на откровението. Като бях млад мъж, аз тихо притварях след себе си вратата, когато се прибирах късно вечерта. Трябваше да мина покрай спалнята на майка ми, за да стигна до моята. Колкото и тихо да вървях на пръсти, когато минех покрай откренатата ѝ врата, аз я чувах тихичко да казва: „Хал, ела за малко“.

Влизах и сядах на ръба на леглото ѝ. В стаята беше тъмно. Ако можехте да подслушате, щяхте да помислите, че това е приятелски разговор за нещата от живота. Но и до днес това, което ми казваше,

е останало в ума ми със същата сила, както като чета текста на патриархалната ми благословия.

Не знам за какво се е молила в молитвите си, докато ме е чакала през тези вечери. Вероятно отчасти е било за моята безопасност. Но съм сигурен, че тя се е молила като патриарсите преди даването на благословия. Те се молят словата им да достигнат до получателя като Божии слова, не като техни. В моя случай молитвите на майка ми за тази благословия получиха отговор. Тя е в света на духовете вече над 40 години. Сигурен съм, че е била изключително радостна, защото разпознах заповедите на Бог в съветите, които ми даваше. И се опитвах да правя това, което тя се надяваше да правя.

Виждам същото чудо на продължаващото откровение при коловите президенти и епископите

в Църквата. И, както е при откровенията на семейните ръководители, ценността на откровението зависи от това дали тези, които са ръководени, ще получат потвърждаващо откровение.

Видях чудото на откровението в последниците от късането на язовира Тетон в Айдахо през 1976 г. Мнозина от вас знаят историята за случилото се. Но урокът за продължаващото откровение, който бе преподаден от един колов президент, може да благослови всички ни за напред.

Хиляди хора бяха евакуирани, тъй като домовете им бяха унищожени. Ръководенето на аварийните действия се падна на един местен колов президент, фермер по професия. Бях в една класна стая в Колежа Рикс само няколко дни след бедствието. Беше пристигнал един ръководител от федералната агенция по бедствията. Той и главните му асистенти дойдоха в голямата зала, където коловият президент бе събрал епископите и дори някои свещеници от други местни вероизповедания. Бях там, защото много от оцелелите бяха приютени в сградите на колежа, на който бях ректор.

Когато събранието започна, представителят на федералната агенция по бедствията се изправи и започна да говори с авторитетен глас какво трябва да се направи. След като изброи всяка от петте или шестте задачи, които според него бяха важни, коловият президент тихо отговори: „Вече направихме това“.

След няколко минути човекът от федералната агенция по бедствията каза: „Мисля, че ще поседна и ще погледам“. След това той и заместниците му слушаха как епископите и президентите на кворумите на старейшините докладваха какво са направили. Те описаха каква насока са получили от ръководителите си и са я последвали. Говориха и за това какво са били вдъхновени да направят, докато изпълнявали напътствията за намиране на семейства и подпомагането им. Беше вече

късно. Всички бяха твърде уморени да изразят емоции освен тази, че обичат хората.

Коловият президент даде няколко последни насоки на епископите и след това обяви, че следващото отчетно събрание ще е рано на следващата сутрин.

На следващата сутрин ръководителят на федералния екип пристигна 20 минути преди началото на събранието за отчети и задачи. Аз стоях наблизо. Чух го тихо да казва на коловия президент: „Президенте, какво искате да направим аз и членовете на екипа ми?“

Това, което този човек видя, аз съм го виждал в случаи на беда и изпитание по целия свят. Президент Паър бе прав. Продължаващото откровение идва при коловите президенти, за да ги издигне над собствената им мъдрост и способности. И освен това, Господ дава на онези, които са водени от президента, потвърждаващо свидетелство, че неговите напътствия идват от Бог чрез Светия Дух към едно несвършено човешко същество.

Благословен съм почти целия ми живот да съм призован да следвам вдъхновени ръководители. Когато бях много млад мъж, бях призован за съветник на президента на кворума на старейшините. Бил съм и съветник на двама окръжни президенти и на Председателстващия епископ на Църквата, член на Кворума на дванадесетте апостоли и съветник на двама президенти на Църквата. Виждал съм как се дава откровение на тях и след това как

то се потвърждава на хората, които ги следват.

Това лично откровение за приемане, за което всички копнеем, не идва лесно, нито идва само с питане. Господ е дал следния стандарт за способността да се получават такива свидетелства от Бог. Той е насока за всеки, който желае лично откровение, както трябва всички да желаем.

„Нека недрата ви се изпълнят с милосърдие към всички човечи и към домочадията на вярата, и нека добродетелта непрестанно да украсява мислите ви; тогава ще нараства увереността ви, когато сте в присъствието Божие, и учението на свещеничеството ще поръси душата ви като небесна роса.

Светият Дух ще стане ваш постоянен сподвижник“⁴.

От това черпя съвет за всички нас. Не се отнасяйте лекомислено към получаваното от вас чувство на любов към Божия пророк. Където и да отива в Църквата, който и да е настоящият пророк, членовете ме молят: „Когато се върнете в Централата на Църквата, нали ще предадете на пророка, че го обичаме?“

Това е много повече от почитане на герой или чувствата, които понякога изпитваме на уважение към героични личности. То е дар от Бога. С него ще получите по-лесно дара на потвърждаващото откровение, когато той говори от позицията си на Господен пророк. Любовта, която изпитвате, е любовта, която изпитва Господ към всеки Свой говорител.

Не е лесно да се чувства непрекъснато това, защото често Господ моли пророците Си да отправят съвет, който е труден за приемане от хората. Врагът на нашите души ще се опита да ни накара да се обидим и да се съмняваме в това, че пророкът е призован от Бог.

Виждал съм как Светият Дух може да докосне смекчено сърце, за да защити един смирен ученик на Исус Христос с потвърждаващо откровение.

Пророкът ме изпрати да предам свещената сила за запечатване на

и въпреки това знаеше за себе си, че той е живият Божий пророк. Знаеше, без да трябва да ѝ се казва от друг жив свидетел, че пророкът се е молил специално относно нейния съпруг. Знаеше за себе си, че Бог е дал това призвание.

Знаеше и че обредите, които съпругът ѝ ще извършва, ще свързват хора за вечността в селестиялното царство. Тя беше получила потвърждение в ума и сърцето си, че обещанието, което Господ е дал на Петър, все още продължава в Църквата: „Каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата“⁵. Тя знаеше това за себе си чрез откровение от Бог.

Нека се върнем към отправната ни точка. „Откровението продължава в Църквата: пророкът го получава за Църквата; президентът за кола, мисията или кворума си; епископът за района си; бащата за семейството си; отделният човек за себе си“⁶.

Свидетелствам ви, че това е истина. Небесният Отец чува молитвите ви. Той ви обича. Той знае вашето име. Исус е Христос, Синът на Бог и нашият Изкупител. Той ви обича повече, отколкото можете да си представите.

Бог излива откровение чрез Светия Дух върху чедата Си. Той говори на Своя пророк на земята, който сега е Томас С. Монсън. Свидетелствам, че той държи и упражнява всичките ключове на свещеничеството на земята.

Като слушате на тази конференция словата на хората, които Бог е призовал да говорят от Негово име, аз се моля да получите потвърждаващото откровение, от което се нуждаете, за да успеете отново да се върнете у дома, за да живеете завинаги с Него в запечатаното си семейство. В свящото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бойд К. Пакър, „We Believe All That God Has Revealed“, *Ensign*, май 1974 г., с. 95.
2. 1 Нефи 3:7.
3. 1 Нефи 3:8.
4. Учение и Завети 121:45–46.
5. Матей 16:19.
6. Бойд К. Пакър, *Ensign*, май 1974 г., с. 95.

един човек в едно малко далечно градче. Само Божият пророк има ключовете да реши кой да получи свещената сила, която е дадена от Господ на Петър, старшият апостол. Аз съм получил същата тази сила на запечатване, но само чрез указание от президента на Църквата мога да я предам на друг.

И така, в една стая в църковна сграда далече от Солт Лейк аз положих ръцете си на главата на един мъж, избран от пророка да получи силата за запечатване. Ръцете му издаваха, че той цял живот е обработвал почвата, за да се прехранва. Дребната му съпруга седеше близо до него. Тя също изглежда цял живот бе вършила тежък труд заедно със съпруга си.

Аз изрекох думите, дадени от пророка: „С предадената ми власт и отговорност от“ и после името на пророка, „който понастоящем притежава всички ключове на свещеничеството на земята, аз предавам силата на запечатване върху“ и казах името на човека и после името на храма, в който той ще служи като запечатващ служител.

Съзри се стекоха по бузите му. Видях, че и съпругата му ридае. Изчаках ги да се успокоят. Тя стана и пристъпи към мен. Погледна ме и каза срамежливо, че е щастлива, но и тъжна. Тя каза, че толкова обича да ходи в храма със съпруга си, но че сега чувства, че не трябва да ходи с него, защото Бог го е избрал за нещо толкова величествено и свещено. После каза, че чувството ѝ на недостатъчност да бъде негова храмова спътница произлиза от това, че тя не може нито да чете, нито да пише.

Уверих я, че съпругът ѝ ще е поласкан тя да е с него в храма заради нейната голяма духовна сила. Доколкото можах, предвид слабото ми владение на нейния език, аз ѝ казах, че Бог ѝ е дал чрез откровение неща, които надминават всяко земно образование.

Тя знаеше, чрез силата на Духа, че Бог, чрез Своя пророк, е оказал върховно доверие на обичния ѝ съпруг. Знаеше за себе си, че ключовете за даването на тази сила на запечатване се държат от един мъж, който никога не е виждала,

Старейшина Ръсел М. Нелсън

От Кворума на дванадесетте апостоли

Подкрепяне на пророците

Нашата подкрепа на пророците е един личен ангажимент, че ще направим всичко възможно да реализираме техните пророчески приоритети.

Президент Айринг, благодарим ви за вашето поучително и вдъхновяващо послание. Мои скъпи братя и сестри, благодарим ви за вашата вяра и отдаденост. Вчера всеки от нас бе поканен да подкрепи Томас С. Монсън като Господен пророк и президент на Господната Църква. И често пеем „За пророка ни славим Те, Боже“¹. Дали вие и аз наистина разбираме какво означава това? Представете си каква привилегия ни дава Господ да подкрепяме Неговия пророк, чиито съвет е неопетнен, неукрасен и немотивиран от каквито и да било лични желания, бидейки така истинен!

Как наистина подкрепяме един пророк? Много преди да стане президент на Църквата, президент Джозеф Ф. Смит обяснява: „Светиите, които подкрепят ръководителите на Църквата, имат важното задължение ... да правят това не само чрез вдигане на ръка, но и на дело и в истина“².

Добре помня най-неповторимото си „дело“ в подкрепа на пророка. През 1972 г., като сърдечен хирург,

имах отговорността да направя операция на сърцето на президент Спенсър У. Кимбъл, тогава действащ президент на Кворума на дванадесетте апостоли. Той имаше нужда от много сложна операция. Но аз нямах опит при тази процедура на 77-годишен пациент с такъв сериозен сърдечен проблем. Аз лично не препоръчвах такава операция и информирах за това президент Кимбъл и Първото Президентство. Но, имайки вяра, президент Кимбъл избра да се подложи на операцията, само защото така го бяха посъветвали от Първото Президентство. Това показва доколко той подкрепяше своите ръководители! И неговото решение ме разтрепери!

Благодарение на Господ, операцията се оказа успешна. Когато сърцето на президент Кимбъл отново започна да бие, това стана с голяма сила! Тогава получих много ясно свидетелство от Духа, че този мъж един ден щеше да стане президент на Църквата!³

Знаете какво се случи. Само 20 месеца по-късно президент Кимбъл стана президент на Църквата. И за

много години той смело и уверено ръководеше Църквата.

Оттогава сме подкрепяли Езра Тафт Бенсън, Хауърд У. Хътър, Гордън Б. Хинкли и сега Томас С. Монсън като президенти на Църквата – пророци във всеки един смисъл на тази дума!

Мои скъпи братя и сестри, ако от Възстановяването е произлязло нещо, то е разбиването на вековния мит, че Бог е спрял да говори на Неговите чеда. Нищо не би могло да е по-далеко от истината. Пророк Божий е стоял начело на Божията Църква във всички диспенсации, от Адам до наши дни⁴. Пророците свидетелстват за Исус Христос – за Неговата божественост, земната Му мисия и служение⁵. Почитаме пророка Джозеф Смит като пророк на тази последна диспенсация. Също така почитаме всеки мъж, който го е наследил като президент на Църквата.

Когато подкрепяме пророците и другите ръководители,⁶ ние правим това според закона за общото съгласие в Църквата, според Господното слово: „Не ще бъде дадено на никого да тръгне да проповядва Моето евангелие или да изгражда Моята църква, освен ако не е поставен от някого, който има власт, и не е известно на църквата, че той има власт и е бил редовно поставен от ръководителите на църквата“⁷.

Като членове на Господната Църква, това ни дава увереност и вяра в нашия стремеж да следваме напътствието в Писанията да се вслушваме в Господния глас,⁸ така както ни се дава чрез гласа на Неговите служители, пророците⁹. Всички ръководители в Господната Църква са призвани чрез съответната власт. Никой пророк или който и да било ръководител в тази Църква не се е самопризовавал. Никой пророк не е бил избран. Господ съвсем ясно показва това със следните думи: „Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих“¹⁰. Вие и аз не „гласуваме“ в избор на нашите ръководители, на всяко едно ниво. Но имаме привилегията да ги подкрепяме.

Пътищата Господни са различни от пътищата човешки. Човешките пътища освобождават хората от техните позиции, когато те остареят. Но човешките пътища не са и никога няма да бъдат Господни пътища. Нашата подкрепа на пророците е един личен ангажимент, че ще направим всичко възможно да реализираме техните пророчески приоритети. Нашата подкрепа е тържествено обещание тяхното призвание като пророк да има сила и легитимност над нас.

Двадесет и шест години преди да стане президент на Църквата, старейшина Джордж Албърт Смит казва: „Задължението, което поемаме, когато вдигаме ръка ... е най-свещено. То *не* означава кротко да си вървим по пътя и да очакваме Господния пророк да направлява това дело, а означава ... че ние ще стоим зад него, че ще се молим за него, ще защитаваме доброто му име и ще се стремим да осъществяваме в своя живот напътствията му, така както Господ го наставлява да ни ги дава, докато стои на този пост“¹¹.

Живият Господ ръководи Своята жива Църква!¹² Господ разкрива Своята воля на Неговия пророк. Вчера, след като бяхме поканени да подкрепим Томас С. Монсън като президент на Църквата, ние

също така имаме привилегията да подкрепим него, съветниците в Първото Президентство и членовете на Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители. Помислете над това! Ние подкрепяме 15 мъже като Божии пророци! Те държат всички свещенически ключове, които някога са били давани на човек в тази диспенсация.

Призоваването на 15 мъже в святото апостолство ни дава голяма защита като членове на Църквата. Защо? Защото решенията на тези ръководители се взимат при всеобщо съгласие¹³. Представете ли си как Духът трябва да въздейства над тези 15 мъже, за да се постигне това съгласие? Тези 15 мъже имат различно образование и професии и различни мнения за много неща. Повярвайте ми! Тези 15 мъже – пророци, гледачи и откровители – знаят каква е волята Господна, когато постигнат всеобщо съгласие! Те са твърдо решени да се погрижат да бъде изпълнена Господната воля. Господната молитва дава модела, следван от тези 15 мъже, когато се молят: „Да бъде волята Ти на земята, тъй както е на небесата“¹⁴.

Апостолът най-дълго служил като апостол председателства¹⁵. Тази основана на старшинство система обикновено поставя възрастни мъже в отговорностите на президент на Църквата¹⁶. Тя осигурява приемственост, зрялост, опит и продължителна подготовка, според напътствията на Господ.

Църквата днес е била организирана от самия Господ. Той е организирал удивителна система на управление, която осигурява ресурс и резерви. Тази система подsigурява пророческо ръководство дори когато настъпят неизбежната болест и старческа слабост¹⁷. Има уравнивяващи механизми и защити, така че никой да не може да поведе Църквата в грешна посока. Висшите ръководители непрекъснато се обучават, така че един ден да бъдат готови да заемат местата си в най-висшите съвети. Те се учат как да чуват гласа Господен чрез нашепванията на Духа.

Докато служеше като първи съветник на президент Езра Тафт Бенсън, който тогава наблюдаваше края на своя живот, президент Гордън Б. Хинкли обясни:

„Принципите и процедурите, които Господ е създал за ръководство

да кажем: ... „Но аз съм като вас самите, изложен на всякакъв вид телесни и духовни немощи; все пак аз бях избран ... и посветен от баща ми, ... и бях пазен и съхраняван от Неговата несравнима сила, за да ви служа с цялата си мощ, ум и сила, с които Господ ме е надарил (Мосия 2:11)“.

Президент Монсън продължава: „Въпреки здравословните проблеми, които могат да ни сполетят, ние служим по възможно най-добрия начин. Уверявам ви, Църквата е в добри ръце. Системата, според която действат Съветът на Първото Президентство и Кворумът на дванадесетте (апостоли), е създадена така, че, каквото и да се случи, Църквата е в добри ръце и няма причина за тревога или страх. Нашият Спасител Исус Христос, Когото следваме, Комуто се покланяме и на Когото служим, е винаги начело“¹⁹.

Президент Монсън, благодарим ви за тези истини! И ви благодарим за цял един живот на примерна и отдадена служба. Нека допусна, че говоря от името на членовете на Църквата по целия свят с един обединен глас на искрен израз на благодарност към вас. Ние ви почитаме! Обичаме ви! Подкрепяме ви, не само с вдигната ръка но и с цялото си сърца и посветени усилия. Със смирение и „молим се за (вас) от все сърце“!²⁰ В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. „За пророка ни славим Те, Боже“ *Химни*, № 12.
2. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith* 1998 г., стр. 211; курсив добавен. Това изказване е направено през 1898 г., когато президент Смит е втори съветник в Първото Президентство.
3. За повече подробности, вж. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003 г., стр. 153–156.
4. Вж. Ръководство към Писанията, „Диспенсация“.
5. Редица пророци са пророкували за Господното пришествие, в това число Лехий, (вж. 1 Нефи 1:19), Нефи (вж. 1 Нефи 11:31–33; 19:7–8), Яков (вж. Яков 4:4–6), Вениамин (вж. Мосия 3:5–11, 15), Авинадий (вж. Мосия 15:1–9), Алма (вж. Алма 40:2) и Самуил Ламанита (вж. Еламан 14:12). Преди Спасителя да се роди във

на Неговата Църква, са приложими при всяко едно ... обстоятелство. Важно е ... да няма съмнения и тревоги по отношение на управлението на Църквата и упражняването на пророческите дарове, включително правото на вдъхновение и откровение в отслужването на делата и програмите на Църквата, когато президентът може да е болен или не напълно дееспособен.

Първото Президентство и Съветът на дванадесетте апостоли, призовани и ръкоположени да държат свещеническите ключове, имат властта и отговорността да управляват Църквата, да отслужват обредите ѝ, да изясняват ученията ѝ и да поддържат нейната дейност“.

Президент Хинкли продължава:

„Когато президентът не е напълно дееспособен във всички задължения на неговата служба, неговите двама съветници заедно образуват Кворум на Първото Президентство. Те поемат рутинните дела на Президентството. ...

Но всички основни въпроси по църковната политика, процедури, програми или учения се обсъждат задълбочено и с молитва се вземат решения от обединените кворуми на Първото Президентство и Дванадесетте“¹⁸.

Миналата година, когато президент Монсън вече 5 години служи като президент на Църквата, той каза следното за 50-годишната си служба като апостол: „Старостта неизбежно застига всички ни. Но ние можем заедно с цар Вениамин

- Витлеем, те видели Неговата единствена жертва и последвалото Възкресение.
6. Принципът на подкрепа на ръководителите е основополагащ за цялата Господна Църква. Човек се подкрепя преди да бъде отделен за призвание или ръкоположен в сан на свещеничеството.
 7. Учение и Завети 42:11. Практиката за подкрепа на нашите ръководители е въведена на 6 април 1830, при организирането на Църквата, и през март 1836 г., когато членовете на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли са подкрепени като пророци, гледачи и откровители (вж. *History of the Church*, 1:74–77; 2:417).
 8. Книгата на Мормон предупреждава колко опасно е да пренебрегваме пророческите учения. Там четем, че „величественото и обширно здание беше светската гордост; и то падна, и падането му бе изключително голямо. И ангелът Господен ... проговори, казвайки: Тъкмо такова ще бъде унищожението на всички народи, племена, езици и люде, които ще се борят срещу дванадесетте апостоли на Агнеца“ (1 Нефи 11:36).
 9. Вж. Даниила 9:10; Амос 3:7; Учение и Завети 21:1, 4–5; 124:45–46.
 10. Иоана 15:16. Петата точка от Символа на вярата изяснява: „Ние вярваме, че за да проповядва Евангелието и да отслужва обредите му, човек трябва да бъде призван от Бога чрез пророчество и чрез полагане на ръце от онези, които имат власт“.
 11. *Учения на президентите на Църквата: Джордж Албърт Смит*, 2011 г., стр. 66; курсив добавен. Този цитат е от обръщение на обща конференция на старейшина Джордж Албърт Смит през 1919 г. Той става президент на Църквата през 1945 г.
 12. Вж. Учение и Завети 1:30, 38.
 13. Вж. Учение и Завети 107:27.
 14. 3 Нефи 13:10; вж. също Матей 6:10; Лука 11:2.
 15. Когато президентът на Църквата почина, Първото Президентство се разформира и съветниците заемат своите места в Кворума на дванадесетте апостоли. Кворумът на дванадесетте председателства над Църквата, докато наново се организира Първото Президентство. Този период се нарича апостолско управление. В историята той е вариал между четири дни и три и половина години.
 16. Това разбира се, не се отнася за призованието на Джозеф Смит, който е предопределен да бъде пророкът на Възстановяването и първият президент на Църквата (вж. 2 Нефи 3:6–22; вж. също Авраам 3:22–23).
 17. Знаем, че Господ може да призове у дома когото и да било от нас във всеки един момент.
 18. Гордън Б. Хинкли, „God Is at the Helm,” *Ensign*, май 1994 г., стр. 54; вж. също Гордън Б. Хинкли, „He Slumbers Not, nor Sleeps,” *Ensign*, май 1983 г., стр. 6.
 19. „Message from President Thomas S. Monson,” *Church News*, 3 фев. 2013 г., стр. 9.
 20. „Молим се, скъпи наш пророк“, *Химни*, № 15.

От Каръл Ф. Макконки

Първа съветничка в Общото президентство на Младите жени

Живейте според словата на пророците

За да бъдем в хармония с божествените цели на небесата, ние подкрепяме пророка и избираме да живеем според словата Му.

Нашият Небесен Отец обича всички свои деца и желае те да знаят и разбират Неговият план за щастие. Ето защо Той призовава пророци, мъже, които биват ръкоположени със сила и власт да действат в името Божие за спасението на децата Му. Те са посланици на праведността, свидетели за Исус Христос и на безпределната сила на Неговото Единение. Те държат ключовете на Божието царство на земята и дават власт за извършването на спасителни обреди.

В истинската Господна Църква „никога няма повече от един на земята за дадено време, на когото да са поверени тази сила и ключовете на това свещеничество“¹. Ние подкрепяме президент Томас С. Монсън като наш пророк, гледач и откровител. Той разкрива Божието слово, за да води и насочва *цялата* Църква. Както президент Дж. Рубен Кларк обяснява: „Само той има право да получава откровения за Църквата ... или да променя по някакъв начин настоящите й учения“².

Що се отнася до живия пророк,

Бог заповядва на членовете на Своята Църква:

„трябва да се вслушвате във *всички* негови слова и заповеди, които той ще ви даде, тъй както ги получава, ходейки в пълна святост пред Мен.

Защото неговото слово вие ще получавате като че ли от собствената Ми уста, в пълно търпение и вяра.

Защото вършейки тези неща, портите на пъкълта не ще надделееят срещу вас“³.

За да бъдем в хармония с божествените цели на небесата, ние подкрепяме пророка и избираме да живеем според словата Му.

Подкрепяме също и съветниците на президент Монсън и Кворума на дванадесетте апостоли като пророци, гледачи и откровители. „Те имат правото, силата и властта да съобщават намерението и волята (Господни) ... , под ръководството на ... президента на Църквата“⁴. Те говорят от името на Христос. Те пророкуват в името на Христос. Те правят всички неща в името на Исус Христос. В техните слова чуваме

Господния глас и усещаме любовта на Спасителя. „И всичко, каквото те ще изрекат, когато са повлияни от Светия Дух, ще бъде писание ... и силата Божия за спасение“⁵. Сам Господ е казал: „дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“⁶.

Ние сме благодарни за църква, която е „сградена върху основата на апостолите и пророците, като е крайъгълен камък сам Исус Христос“⁷. Божият дом е дом на ред и ние никога не трябва да се чудим къде да търсим отговори на нашите въпроси или да не сме сигурни чий глас да следваме. Не трябва да бъдем „блъскани и завличани от всеки вятър на учение“⁸. Бог разкрива Своето слово чрез Своите ръкоположени служители „с цел да се усъвършенстват светиите, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син“⁹. Когато решим да живеем според словата на пророците, ние сме на заветния път, който води към вечно съвършенство.

От една самотна майка, която се бори да преживее време на глад, ние се учим какво означава да подкрепяш пророка. Бог заповядва на пророк Илия да отиде до Серепта, където ще открие вдовица, на която Бог е заповядал да го подкрепя. Когато Илия приближава града, той я вижда да събира дърва. Той ѝ казва: „Донеси ми, моля, малко вода в съд да пия“¹⁰.

„И като отиваше да донесе, той извика към нея и рече: Донеси ми, моля, и залък хляб в ръката си.

А тя казва „Заклевам се в Господа, твоя Бог, нямам ни една пита, но само една шепа брашно в делвата и малко дървено масло в стомната, и ето, събирам две дръвчета, за да ида и да го приготвя за мен и сина ми, да го изядем и да умрем“.

Илия отговаря: „Не се бой; иди и направи каквото ти казвам, но омеси от него *първо* за мене една малка пита та ми донеси, а после пригответи за себе си и за сина си“¹¹.

Представете си за момент колко трудно е това, което пророкът иска от гладуващата майка да направи. Естествено, сам Бог е могъл да

осигури храна за Своя верен слуга. Но действайки в името Божие, Илия прави каквото му е казано, което е да поиска от обичната Божия дъщеря да пожертва всичко, което има, за да подкрепя пророка.

Но Илия обещава и благословия за подчинението: „Защото така казва Господ Израилевият Бог: Делвата с брашното няма да се изпразни, нито стомната с маслото ще намалее“¹². Бог дава на вдовицата възможността да избира да повярва и да се подчини на словата на пророка.

В свят заплашен от глад за праведност и липса на духовност, на нас ние заповядано да подкрепяме пророка. Като се подчиняваме, защитаваме и утвърждаваме словото на пророка, ние виждаме, че имаме вярата скромно да се подчиним на волята, на мъдростта и времето на Бог.

Ние се нуждаем от словото на пророка дори когато то ни се струва нелогично, затрудняващо и неудобно. Според представата на света, следването на пророка може да не е популярно, политически коректно или социално приемливо. Но следването на пророка винаги е правилно. „Понеже както небето е по-високо от земята, така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли“¹³. „Уповавай на Господа от все сърце и не се облягай на своя разум“¹⁴.

Бог почита и благославя хората, които се вслушват в напътствието на пророка. За вдовицата от Серепта подчинението на пророка ѝ спасява живота, както и живота на нейния син. И както пророка обещава: „и тя и той и домът им ядоха много дни ... според словото, което Господ говори чрез Илия“¹⁵.

Господ „ще нахрани онези, които Му вярват“¹⁶. Словата на пророците са като манна за душите ни. Когато ги приемаме, ние сме благославяни, защитавани и пазени както материално, така и духовно. Когато пируваме със словата им, ние се учим да се доближаваме до Христос и да живеем.

Старейшина Брус Р. Макконки пише, че чрез пророците „Бог разкрива истините за спасението, ... спасението, което е в Христос; и Той чертае ... пътя, който води към вечен живот. ... Във всяка епоха Бог дава на своя народ напътствията, от които има нужда в момент на прекеждане и опасност. И със сигурност в предстоящите дни ще има моменти, в които нищо освен мъдростта Божия, давана от небесата, предадена чрез словата на пророка, няма да може да спаси народа Му“¹⁷.

За мен словата на пророците, преподадени ми от моята учителка в клас Лавров венец, ми показаха как трябва да изглежда един брачен завет. Словата на пророците ми дадоха вяра и надежда, че мога да се подготвя и да имам щастливо семейство. Постоянното изучаване на ученията на пророците – и древни, и съвременни – ме поддържаха по време на напрегнатите и често изтощителни години на отглеждането, възпитаването и изхранването на седем деца. Словата на пророците в Писанията и проповядвани от този амвон, са думи на успокоение, любов, сила, радост, които обгръщат всички ни.

Ние се нуждаем от словата на пророците, ние строим своите домове и живот на вечна и сигурна основа, „канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, ... тъй че когато дяволът изпрати мощните си ветрове, да, своите мълнии във вихрушката, да, когато всичките му градушки и мощни бури ви заудрят, той да няма сила над вас да ви завлече долу в бездната на окаяността и безкрайната злочестина“¹⁸.

Ние имаме избор. Можем да изберем да игнорираме, да омаловажим или да се разбунтуваме срещу словата на Христос, изречени от Неговите ръкоположени служители. Но Спасителят учи, че онези, които направят това, ще бъдат отхвърлени сред Неговия заветен народ¹⁹.

Докато с молитва четем и изучаваме свещените пророчески слова с вяра в Христос, с истинско желание, Светият Дух ще говори истини на

ума ни и на сърцата ни. Нека отворим ушите си, за да чуем, сърцата си, за да разберем, и уметете си, за да могат тайнствата Божии да бъдат разкрити пред погледа ни²⁰.

Свидетелствам, че Джозеф Смит е бил и е пророкът, призван от Бог, за да възстанови Евангелието на Исус Христос и Неговото свещеничество на земята. Свидетелствам и че чрез президент Монсън ние сме водени от истински пророк Божий пророк в наши дни. Нека решим да застанем с пророците и да живеем според словата им, докато станем единни във вярата, пречистени в Христос и изпълнени със знание за Божия Син. В святото име на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 132:7; вж. също *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 2.1.1. Исус Христос държи всички ключове на свещенството, отнасящи се до Неговата Църква. На всеки от апостолите Си е дал всички

ключове, отнасящи се до царството Божие на земята. Старшият жив апостол, президентът на Църквата, единствен на земята е угъланомощен да упражнява всички свещенически ключове.

2. J. Reuben Clark Jr., "When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?" (обръщение към учители на ОЦД, Университета Бригъм Йънг 7 юли 1954 г.).
3. Учение и Завети 21:4–6; курсив добавен.
4. J. Reuben Clark Jr., "When Are the Writings and Sermons of Church Leaders Entitled to the Claim of Scripture?"
5. Учение и Завети 68:4.
6. Учение и Завети 1:38.
7. Ефесяните 2:20.
8. Ефесяните 4:14.
9. Ефесяните 4:12–13.
10. 3 Царете 17:10.
11. 3 Царете 17:11–13; курсив добавен.
12. 3 Царете 17:14.
13. Исаия 55:9.
14. Притчи 3:5.
15. 3 Царете 17:15–16.
16. Roger Hoffman, "Consider the Lilies".
17. Брус Р. Макконки, *A New Witness for the Articles of Faith* (Deseret Book Company, 1985 г.), стр. 478; пунктуацията променена, използвано с разрешение.
18. Еламан 5:12.
19. Вж. 3 Нефи 20:23.
20. Вж. Мосия 2:9.

От старейшина Робърт Д. Хейлз
От Кворума на дванадесетте апостоли

Вечен живот – да познаваме нашия Небесен Отец и Неговия Син Исус Христос

Бог и Христос са буквално Отец и Син – отделни, разграничени Личности, Които са изцяло обединени в Своята цел.

Преди много години имах възможността да изучавам заключителните свидетелства на пророците във всяка диспенсация. Всеки един даде въздействащо свидетелство за Бог и Неговия Син Исус Христос.

Докато четох тези свидетелства – и още много като тях през годините – винаги съм чувствал в сърцето си колко дълбоко Небесният Отец обича Своя най-голям Син и как Исус изявява тази обич чрез подчинение на волята на Своя Отец. Свидетелствам, че когато направим необходимото, за да опознаем Тях и Тяхната взаимна обич, ние ще получим „най-великият от всички Божии дарове“ – именно вечен живот¹.

Защото „това е вечен живот, да познаят Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“².

Как можем да получим този дар? Той се дава чрез лично откровение, за което вече бе говорено тази сутрин.

Помните ли първия път, когато разбрахте, че Бог съществува, и можахте да почувствате Неговата обич? Като момче имах навика да гледам звездното небе, да размишлявам и да чувствам Неговото присъствие. С удоволствие наблюдавах величествената красота на Божиите творения – от малките насекоми до огромните дървета. И виждайки красотата на тази земя, осъзнавах, че Небесният Отец ме обича. Знаех, че бях

буквално духовен потомък, че ние всички сме синове и дъщери Божии.

„И как разбра това?“, ще ме попитате. Писанията ни учат: „на някои е дадено от Светия Дух да знаят, че Исус Христос е Синът Божий и ... на други е дадено да повярват в словата им, та и те също да могат да имат вечен живот, ако продължат да са верни“³. Според моето разбиране, това не означава, че някои хора вечно ще разчитат на свидетелството на други хора.

Моето свидетелство нарастваше, докато научавах повече за Небесния Отец и Спасителя от ученията и свидетелствата на моите родители, учители, Писанията – които усърдно четях – и особено Светия Дух. Докато упражнявах вяра и се подчинявах на заповедите, Светият Дух свидетелстваше, че наученото от мен бе истина. Така разбрах сам за себе си.

В този процес най-важното е да търсиш лично откровение. Нефи ни кани: „угощавайте се със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите“⁴.

Преди осмия ми рожден ден реших да науча повече за кръщението. Четях Писанията и се молих. Научих, че щях да получа дара на Светия Дух при своето потвърждаване. Също така започнах да осъзнавам, че Бог

и Христос са буквално Отец и Син – отделни, разграничени Личности, Които са изцяло обединени в Своята цел. „Ние любим (Тяx), защото първо (Те) възлюби(ха) нас“⁵. И отново и отново виждах как Те се обичат и работят заедно за наше добро. Чуйте няколко от многото стихове, които учат на тази истина:

Учейки ни за доземния живот, Небесният Отец нарича Исус Христос „Възлюбеният Ми Син, Който беше Моят Любим и Избран от началото“⁶. Когато Отец създава земята, Той прави това „чрез Своя Единороден Син“⁷.

На майката на Исус ѝ е казано, че ще роди „Син на Всевишния“⁸. И когато Исус е млад мъж, Той казва на Своята майка, „че трябва да се намер(и) около дома на Отца (Си)“⁹. Години по-късно, когато Спасителят се кръщава, Небесният Отец проговаря от небесата, казвайки: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение“¹⁰.

За да научи своите ученици да се молят, Исус изрича следните думи:

„Отче наш, Който си на небесата, да се свети Твоето име!

Да дойде Твоето царство; Да бъде волята Ти на земята, тъй както е на небесата“¹¹.

Той учи Никодим: „Защото Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“¹². И обяснява Своите чудеса, като казва: „не може Синът да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Отец; понеже каквото върши Той, подобно и Синът го върши“¹³.

С приближаването на часа на Единението, Исус се моли, казвайки: „Отче, настана часът. ... Аз Те прославих на земята, като свърших делото, което Ти Ми даде да върша“¹⁴. След това, когато теглото на нашите грехове паднало върху Него, Той се моли: „Отче Мой, ако е възможно, нека Ме отмине тази чаша; не обаче, както Аз искам, но както Ти искаш“¹⁵. През последните моменти на кръста, Исус се моли: „Отче, прости им, защото не знаят какво правят“, след което извиква: „Отче в Твоите ръце предавам духа Си“¹⁶.

След това посещава духовете на починалите в света на духовете „и им даде сила да излязат след възкресението Му от мъртвите“¹⁷. След възкресението Си, Той се явява на Мария Магдалина, казвайки: „Възнасям се при Моя Отец и вашия Отец“¹⁸.

Когато се явява на хората на американския континент, Неговият Отец Го представя, казвайки: „Ето Моя Възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение, в Когото прославих името Си“¹⁹. Когато Исус слиза сред хората при храма, Той представя Себе Си, казвайки: „Ето, Аз съм Исус Христос. ... прославих Отца, вземайки върху Си греховете

на света“²⁰. Като излага Своето учение, Той обяснява:

„и това е учението, което Отец Ми е дал; и Аз свидетелствам за Отца, и Отец свидетелства за Мене“²¹.

„Истина ви казвам ... Отец, и Аз сме едно“²².

Можем ли да видим един образец в тези стихове, който свидетелства за това как Отец и Сина са отделни Личности? А как, тогава, Те са *едно*? Те са едно не защото са една и съща личност, а защото са единни в цел, еднакво отдадени „в осъществяване(ването) безсмъртието и вечният живот на човека“²³.

Исус е Бог, но систематично разграничава Себе Си като отделна

Личност, като се моли на Своя Отец и като казва, че върши Неговата воля. По време на Своето служение сред нефитите, Той се моли: „Отче, не се моля за света, но за онези, които Ти Ми даде въвн от света, ... за да може да бъде в тях, както Ти, Отче, си в Мене, за да може да бъдем едно, та да може да се прославя в тях“²⁴.

С това предвид, не е изненада, че Възстановяването на Евангелието започва с явяване не на едно, а на две славни Личности. За това Първо видение пророкът Джозеф Смит свидетелства: Единият от Тях ми проговори, като ме нарече по име и каза, посочвайки другия: *Този е Мойят Възлюбен Син! Него слушай!*²⁵

Младият пророк, който с непоклонимата вяра влиза в горичката, за да открие към коя църква да се присъедини, излиза оттам със знание и свидетелство за единия истинен Бог и Исус Христос, Когото Бог е изпратил. Джозеф, подобно на пророците преди него, възстановява на света знанието, което води към вечен живот.

Вие също можете да потърсите Небесния Отец „и този Исус, за Когото пророците и апостолите са (свидетелствали)“²⁶ в Писанията

и на тази обща конференция. И докато търсите лично свидетелство – ваше лично откровение – вие ще откриете, че Небесният Отец е осигурил специален начин да узнаете истината сам за себе си: чрез третия член на Божеството, духовна личност, познат ни като Светия Дух.

„И когато получите тези неща,“ – включително споделените днес – „аз бих ви увещавал да попитате Бога Вечния Отец в името на Христа дали тези неща са истинни; и ако попитате с искрено сърце, с истинско намерение и вярвайки в Христа, Той ще ви изяви истината за тях чрез силата на Светия Дух.“

И чрез силата на Светия Дух вие (със сигурност) можете да узнаете истината за всичко²⁷.

Братя и сестри, свидетелствам, че нашия Небесен Отец желае да търсим това знание сега. Словата на пророка Еламан зоват от пръста: „Помнете, помнете, че върху канарата на нашия Изкупител, Който е Христос, Синът Божий, вие трябва да градите основите си, ... основа, върху която ако човеците градят, не могат да паднат“²⁸. Истина е, ние няма да паднем, ако градим върху тази основа.

Тази сигурна основа е Исус Христос. Той е „Небесната Канара“²⁹. Когато изграждаме живота си върху Него, пороите на последните дни могат да се изливат, могат да прииждат водите и да духат ветровете, но ние няма да паднем. Няма да паднем, защото нашият дом и нашето семейство ще бъдат основани на Христос³⁰.

Свидетелствам, че такъв дом е „дом на слава“³¹. В този дом се събираме заедно, за да се молим на нашия Небесен Отец в името на Неговия възлюбен Син. Там Ги славим и Им отдаваме благодарност. Там получаваме Светия Дух и „обещанието, което (Той ни дава) за вечен живот, тъкмо за славата на селестриалното царство“³².

Давам моето специално свидетелство, че нашият Спасител е Исус Христос, че Той е жив, че нашият вечен Небесен Отец ни обича и се грижи за нас, че имаме пророк в тази диспенсация – именно президент Томас С. Монсън – който да ни води и напътства. Светият Дух свидетелства на всеки, който потърси знание, че това е истина. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 14:7.
2. Иоана 17:3.
3. Учение и Завети 46:13–14.
4. 2 Нефи 32:3.
5. 1 Иоаново 4:19.
6. Моисей 4:2.
7. Моисей 2:1.
8. Лука 1:32.
9. Лука 2:49.
10. Матей 3:17.
11. Матей 6:9–10.
12. Иоана 3:16.
13. Иоана 5:19; вж. също стих 17.
14. Иоана 17:1, 4.
15. Матей 26:39.
16. Лука 23:34, 46.
17. Учение и Завети 138:51.
18. Иоана 20:17.
19. 3 Нефи 11:7.
20. 3 Нефи 11:10–11.
21. 3 Нефи 11:32.
22. 3 Нефи 11:27.
23. Моисей 1:39.
24. 3 Нефи 19:29.
25. Джозеф Смит – История 1:17.
26. Етер 12:41.
27. Мороний 10:4–5.
28. Еламан 5:12.
29. Моисей 7:53.
30. Вж. 3 Нефи 14:24–25.
31. Учение и Завети 88:119; 109:8, 16.
32. Учение и Завети 88:4.

Старейшина Джеймс Дж. Хамула
От Седемдесетте

Причастието и Единението

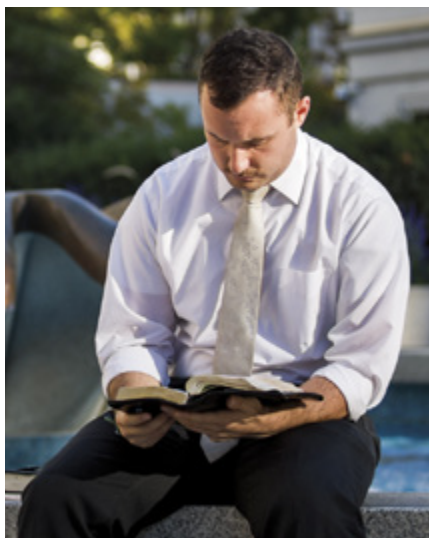
Обрядът на причастието трябва да стане по-свят за всеки един от нас.

В навечерието на Гетсиманската градина и Голгота, Исус събира заедно Своите апостоли за едно последно поклонение. Мястото е горната стая в дома на един от учениците в Ерусалим, като това става по време на Пасхата¹.

Пред тях се намира традиционното пасхално ястие, състоящо се от жертвеното агне, вино и безквасен хляб – символи на спасението на Израил от робство и смърт², както и на предстоящото изкупление в бъдещ момент³. Когато вечерята приключва, Исус взима хляб, благославя го и го разчупва⁴, Той го дава на Своите апостоли, казвайки: „Вземете, яжте“⁵. „Това е Моето тяло, което за вас се дава; това правете за Мое възпоминание“⁶. Подобно на това, Той взима чашата с вино, благославя я и я предава на всички около Него, казвайки: „Тази чаша е новият завет в Моята кръв“⁷, „която се пролива ... за прощаване на греховете“⁸. „Това правете за Мое възпоминание“⁹.

По този обикновен и междувременен значим начин, Исус поставя началото на един нов обряд за заветния народ на Бог. Няма да бъде проливана повече животинска

кръв, нито пък ще бъде изгаряна животинска плът в очакване на изкупителна жертва на един Христос, Който предстоял да дойде¹⁰. Вместо това, ще бъдат приемани символи на пронизаната плът и пролятата кръв на Христос, Който вече бил дошъл, във възпоминание на Неговата изкупителна жертва¹¹. Участието в този нов обряд ще означава пълното приемане на Исус като обещаеният Христос, както и пълното желание в сърцето да Го следваме

и да спазваме Неговите заповеди. За хората, които засвидетелстват и живеят по този начин, духовната смърт „ще ги подмине“ и вечният живот ще им бъде осигурен.

В последвалите часове и дни, Исус влиза в Гетсиманската градина, бива отведен на Голгота и триумфиращо напуска гробницата на Ариматеяца. След като си тръгва от тях, верните последователи на Исус от Ерусалим и околните му земи се събират заедно в първия ден на седмицата, за „разчупването на хляба“¹² и „постоянствуваха“ в това¹³. Разбира се, те правят това не само за да си спомнят възкръсналия Господ, но също така и да изразят своята благодарност и вяра в чудното Му Изкупление за тях.

Важно е, че когато Исус посещава последователите си на Американския континент – Той въвежда причастието също и сред тях¹⁴. Правейки това, Той заявява: „И винаги съблюдавайте да правите това“¹⁵ и „(то) ще бъде свидетелство за Отца, че вие наистина винаги си спомняте за Мене“¹⁶. Отново, в началото на Възстановяването, Господ въвежда обряда на причастието, инструктирайки ни по същия начин, по който Той прави това с ранните Си последователи¹⁷.

Обрядът на причастието е наречен „най-свещеното, най-святото от всички събрания в Църквата“¹⁸. Той трябва да стане по-свят за всеки един от нас. Самият Исус Христос въвежда този обряд, за да ни напомни какво е извършил за нашето изкупление и да ни научи как можем да се възползваме от Неговото Изкупление и по този начин – отново да живеем с Бог.

Посредством откъснатия и разчупен хляб, ние показваме, че си спомняме физическото тяло на Исус Христос – тяло, изстрадало болки, оскърбления и всякакъв вид изкушения¹⁹, тяло, което понесе бремето на страданието и кръвя от всяка пора²⁰, тяло, чието плът бе пронизана и чието сърце бе съкрушено при разпъването²¹. Ние показваме вярата си, че както това тяло бе

положено в покоя на смъртта, така то бе въздигнато от гроба, за да не познае никога повече болест, упадък или смърт²². И като вземаме лично от хляба, ние си даваме сметка, че подобно на Христовото тяло, нашите тела ще бъдат освободени от веригите на смъртта, ще се въздигнат триумфално от гроба и ще бъдат възстановени към вечния ни дух²³.

Посредством малката чашка с вода, ние показваме, че си спомняме кръвта, която Исус проля, както и духовното страдание, на което издържа за цялото човечество. Спомняме си страданието, което кара големи капки кръв да капят в Гетсиманската градина²⁴. Спомняме си нараняването и бичуването, на които Той издържа в ръцете на Своите похитители²⁵. Спомняме си кръвта, която Той пролива от Своите ръце, крака и тяло, докато се намира на Голгота²⁶. Както и си спомняме Неговия собствен разказ за Неговите страдания: „Не знаеш колко тежки, не знаеш колко болезнени, да, не знаеш колко непоносими“²⁷. Вземайки лично от водата, ние осъзнаваме, че Неговата кръв и страдание извършиха Единение за греховете ни, както и че Той ще опрости нашите грехове, когато приемем принципите и обредите на Неговото Евангелие.

По този начин, чрез хляба и водата, ние си спомняме за Христовото Изкупление за нас от смъртта и греха. Редът, по който вземаме първо хляба и след това водата, не е случаен. Вземайки от хляба, на нас ни се напомня за нашето неизбежно лично възкресение, което е много повече от обикновеното възстановяване на тяло и дух. Чрез силата на Възкресението, всички ние ще бъдем възстановени в Божието присъствие²⁸. Тази реалност ни изправя пред един съществен въпрос в нашия живот. Този съществен въпрос, който е пред всеки един от нас, е не дали ще живеем след като умрем, а с кого ще живеем. Независимо от това, че всеки един от ще се завърне в Божието присъствие, не всеки един от нас ще остане с Него.

В смъртността, всеки един от нас бива опетнен от грях и прегрешение²⁹. Ще сме имали мисли, думи и дела, които ще са били всичко друго, но не и добродетелни³⁰. Накратко, ще бъдем нечисти. Исус прави съвършено ясно последствието от нечистотата в присъствието Божие: „И нищо нечисто не може да пребивава ... в присъствието Му“³¹. Тази реалност достига Алма младши, който, когато бива порицан от един свят ангел, е толкова съкрушен, измъчен и страдащ от нечистотата си, че желае да „да (би) могъл да се махн(е) и да изчезн(е) като душа и тяло, за да не бѣд(е) заведен да застан(е) в присъствието на ... Бог“³².

Вземайки от водата на причастието, ние биваме учени как да се пречистим от греха и прегрешението и така да застанем в Божието присъствие. Проливайки невинната Си кръв, Исус Христос изпѣлва изискванията на правосъдието за всеки грях и прегрешение. След което Той предлага да ни очисти ако имаме достатъчно вяра в Него да се покаем, да приемем всички обреди и завети на спасение, започвайки с кръщение, и получим Светия Дух. Получавайки Светия Дух, ние биваме пречистени и усъвършенствани. Исус излага много ясно това учение:

„И нищо нечисто не може да влезе в (Божие) царство; ... нищо не влиза в покоя Му, освен онези,

които са очистили одеждите си в Моята кръв. ...

Сега, тази е заповедта: Покайте се, вие, от всички земни краища, елате при Мене и бъдете кръстени в Моето име, за да може да бъдете осветени чрез приемането на Светия Дух, за да може да застанете неопетнени пред Мене в последния ден“³³.

Това е учението на Христос³⁴. Когато приемем това учение и живеем живота си според него, ние в действителност биваме умити в Христовата кръв и пречистени³⁵.

Посредством молитвите на причастието, ние изразяваме нашето приемане на това Христово учение и решителността ни да живеем според него. В молбата си към Бог, нашият Небесен Отец, ние заявяваме, че ще си „спомня(ме) винаги“ Неговия скъп Син. Първо, ние засвидетелстваме нашето „желание“ да си спомняме. След което, засвидетелстваме, че наистина си спомняме. Правейки това, не тържествено се ангажираме да упражняваме вяра в Исус Христос и Неговото Изкупление за нас от смърт и грях.

В допълнение заявяваме, че ще „спазв(аме) Неговите заповеди“. Това е тържествено желание да се покаем. Ако нашите мисли, думи или действия са били не това, което трябва да бъдат през изминалите дни, то ние се ангажираме в

идващите дни да настроим живота си в близост до Неговия.

След което заявяваме, че „жела(ем) да взем(ем) върху си името на Син(а)“³⁶. Това е тържественото решение да се предадем на Неговата власт и да вършим Неговото дело, което включва личното получаване на всеки спасителен обряд и завет³⁷.

Когато се ангажираме с тези принципи, в молитвите за причастие ни е обещано, че ще „има(ме) Неговия Дух да бъде с (нас)“³⁸. Да получим отново Духа е несравнима благословия, защото Духът е средството, което ни пречиства и избистря от греха и прегрешението³⁹.

Братя и сестри, най-важното събитие в този живот и във вечността е Единението на Исус Христос. Той, Който изпълни Единението, ни е дал обряда за причастие, за да ни помага не само да си спомняме, но също така и да получаваме благословии от това възвишено дело на благодат. Редовното и искрено участие в този свещен обряд ни помага да продължаваме да приветстваме и живеем според учението

на Христос след кръщението, и по този начин да се стремим и завършим процеса на освещаване. Наистина, обрядът на причастие ни помага с вяра да устоим до край и да получим пълнотата на Отца, подобно на Христос, благодат към благодат⁴⁰.

Свидетелствам за силата на Исус Христос да изкупи всички нас от смъртта и греха, както и за силата на обредите на Неговото свещеничество, включително причастие, за да ни подготви да „види(м) лицето на Бога, тъкмо на Отца, и да живее(м)“⁴¹. Нека другата седмица и всяка следваща седмица, да взимаме от причастие с по-голямо желание и с по-искрена цел; моля се за това в името на Господ Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Матей 26:17–20; Марка 14:12–17; Лука 22:7–18.
2. Вж. Изход 12; Числа 28:16–25; Ръководство към Писанията: „Празник“.
3. Вж. Изход 13:12–13; Мосия 2:3–4; Моисей 5:5–8.
4. Вж. Матей 26:26; Марка 14:22; Лука 22:19; 1 Коринтяните 11:24. Когато Исус въвежда причастие сред нефитите след Своето Възкресение, Той разчупва

- хляба и след това го благославя (вж. 3 Нефи 18:3).
5. Матей 26:26; Марка 14:22; 1 Коринтяните 11:24.
 6. Лука 22:19; вж. също 1 Коринтяните 11:24.
 7. Лука 22:20; вж. също Матей 26:28; Марка 14:24; 1 Коринтяните 11:25.
 8. Матей 26:28.
 9. Лука 22:19; вж. също 3 Нефи 18:11.
 10. Вж. 2 Нефи 11:4; 25:24–25; Яков 4:5; Алма 34:14; 3 Нефи 9:17, 19–20; Моисей 5:5–8.
 11. Вж. Иоана 6:51–57; 1 Коринтяните 11:24–26; Учение и Завети 20:40.
 12. Деяния 20:7.
 13. Деяния 2:42.
 14. Вж. 3 Нефи 9:19–20; 8:1–11; 20:3–9; 26:13.
 15. 3 Нефи 18:6.
 16. 3 Нефи 18:7.
 17. Вж. Учение и Завети 20:75; 27:2; 59:9–12.
 18. *Учения на президентите на Църквата: Джозеф Фийлдинг Смит*, 2013 г., стр. 102. „По моя преценка, събранието за причастие е най-свещеното, най-святото от всички събрания в Църквата“ (Учения: Джозеф Фийлдинг Смит, стр.101).
 19. Вж. Алма 7:11.
 20. Вж. Лука 22:44; Мосия 3:7; Учение и Завети 19:18.
 21. Вж. Псаам 22:16; Иоана 19:33–34; 20:25–27; 3 Нефи 11:14; Учение и Завети 6:37; James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3-то изд., 1916 г., стр. 669.
 22. Вж. Матей 28:6; Лука 24:6, 39; Иоана 20:20; Учение и Завети 76:22–24.
 23. Вж. Иоана 6:51–59; Алма 11:42–44; 40:23; 3 Нефи 27:13–15.
 24. Вж. Лука 22:44; Мосия 3:7; Учение и Завети 19:18.
 25. Вж. Исая 53:5; Матей 26:67; 27:26, 29–30; Марка 14:65; 15:15, 19; Лука 22:63–65; Иоана 19:1; Мосия 15:5.
 26. Вж. Матей 27:35; Марка 15:15; Лука 23:33; Иоана 19:16, 33–34.
 27. Учение и Завети 19:15.
 28. Вж. Алма 11:42–45; 3 Нефи 27:13–15.
 29. Вж. Моисей 6:55.
 30. Вж. Матей 5:27–28; 12:36; Яковово 3:1–13; Мосия 4:29–30; Алма 12:14.
 31. Моисей 6:57; вж. също 1 Коринтяните 6:9; Ефесяните 5:5; 1 Нефи 10:21; 15:33–34; Алма 7:21; 11:37; 40:26; 3 Нефи 27:19; Учение и Завети 1:31–32.
 32. Алма 36:15; вж. също стих 14; Откровението 6:15–17; Алма 12:14.
 33. 3 Нефи 27:19–20.
 34. Вж. 2 Нефи 31:2–21; 3 Нефи 11:31–41; 27:13–22; Учение и Завети 76:40–42, 50–54, 69–70.
 35. Вж. 3 Нефи 27:19; вж. също Откровението 1:5–6; 7:14–15; Алма 5:21; 13:11–12; Етер 13:10–11; Моисей 6:59–60.
 36. Учение и Завети 20:77; Мороний 4:3.
 37. Вж. Далин Х. Оукс, *His Holy Name*, 1998 г.; Далин Х. Оукс, „Taking upon Us the Name of Jesus Christ“, *Ensign*, май 1985 г., стр. 80–83.
 38. Учение и Завети 20:77, 79; Мороний 4:3; 5:2.
 39. Вж. Римляните 15:16; 1 Коринтяните 6:11; 2 Нефи 31:17; Алма 5:54; 13:12; 3 Нефи 27:20; Мороний 6:4.
 40. Вж. Учение и Завети 93:6–20.
 41. Учение и Завети 84:22.

От президент Томас С. Монсън

Обмисляйте внимателно пътеката на нозете си

Когато приемем Исус за наш пример и когато следваме стъпките Му, ние можем да се върнем благополучно при Небесния ни Отец.

Мои обичани братя и сестри, чувствам се смирен, заставайки пред вас тази сутрин. Моля за вашата вяра и молитви за мен, докато споделям с вас моето послание.

Всички ние сме започнали едно чудесно и необходимо пътуване, когато напуснахме духовния свят и дойдохме на тази често изпълнена с предизвикателства сцена, наречена смъртен живот. Основните цели на съществуването ни на земята са да получим тяло от плът и кости, да придобием опит, който се дава само ако се отделим от небесните ни родители, и да проверим дали ще спазваме заповедите. В книгата Авраам, трета глава, четем: „И с това ще ги изпитаме, за да видим дали ще вършат всичко, което Господ, техният Бог, ще им заповяда“¹.

Когато дойдохме на земята, ние сме взели със себе си един велик дар от Бог – именно нашата свобода на избор. По хиляди начини

ние имаме привилегиите да избираме сами за себе си. Тук се учим от взискателния учител, наречен опит. Различаваме доброто от злото. Различаваме горчивото от сладкото. Научаваме, че решенията определят съдбата.

Сигурен съм, че сме напуснали нашия Отец с непреодолимо желание да се върнем при Него, да можем да получим възвисяването, което Той планира за нас и което ние самите толкова много сме искали. Макар че сме оставени да намираме и следваме този път, който ще ни отведе обратно при Небесния ни Отец, Той не ни е изпратил тук без посока и напътствие. Той ни е дал инструментите, от които се нуждаем, и ще ни помага, ако търсим Неговата помощ и се стремим да вършим всичко по силите си, за да устоим до края и да получим вечен живот.

За да ни водят, ние имаме слова на Бог и Неговия Син, намиращи

се в нашите Свети писания. Имаме съвета и ученията на Божиите пророци. От огромно значение е, че ни е даден съвършен пример за следване – именно примера на нашия Господ и Спасител Исус Христос – който сме упътени да следваме. Сам Спасителят казва: „Дойди и Ме следвай“². „Защото делата, които сте Ме виждали да върша, и вие ще ги вършите също“³. Той задава следния въпрос: „Какви човеци трябва да бъдете вие?“ И след това отговаря, „Истина ви казвам, тъкмо какъвто съм аз“⁴. „Той набеляза пътеката и ни поведе по пътя“⁵.

Когато приемем Исус за наш пример и когато следваме стъпките Му, ние можем да се върнем благополучно при Небесния ни Отец и да живеем с Него завинаги. Както казва пророкът Нефи: „ако човек не устои до края, следвайки примера на Сина на живия Бог, той не може да бъде спасен“⁶.

Една жена, всеки път когато разказваше преживяването си при едно посещение на Светата земя възкликваше: „Аз вървах там където Исус е вървял!“

Тя е била на местата, където Исус е живял и проповядвал. Може би е стояла на скалата, на която Той някога е стоял, или е гледала към планини, към които Той се е взирал някога. Тези преживявания сами по себе си са били вълнуващи за нея, но физически да ходим там, *където* Исус е вървял не е толкова важно, колкото да вървим *както* Той е вървял. Да подражаваме на действията Му и да следваме примера Му е много по-важно от това да повторим стъпките Му по местата, където Той е ходил в смъртния си живот.

Когато Исус отправя към един богат човек поканата, „дойди и Ме следвай“⁷, Той няма предвид богатият мъж да Го следва нагоре-надолу по хълмовете и долините.

Не е необходимо да стъпваме по бреговете на Галилея или по юдейските хълмове, за да вървим където Исус е вървял. Всички ние можем да ходим по пътя, по който Той е ходил, когато с Неговите думи

в ушите си, с Духът Му, изпълаваш сърцата ни, и с ученията Му, насочващи живота ни, изберем да Го следваме, докато пътуваме в смъртността. Примерът Му осветява пътя. Той казва, „Аз съм пътят, истината и животът“⁸.

Когато изследваме пътя, по който Исус е вървял, ще видим, че Той е срещнал с много от същите трудности, пред които ние се изправяме в живота.

Например, Исус е вървял по пътеката на разочарованието. Макар да е изпитал много разочарования, едно от най-мъчителните от тях е описано в оплакването на Ерусалим към края на земната Му служба. Чедата Израилеви отхвърлят закрилата, която Той им предлага. Докато гледа към града, който скоро щял да бъде изоставен и унищожен, Го обзема чувство на дълбока скръб. С болка Той възкликва, „Ерусалиме! Ерусалиме! Ти който избиваш пророците, и с камъни убиваш пратениците до тебе, колко пъти съм искал да събера твоите чедата, както кокошка прибира пилците си под крилете си, но не искахте!“⁹

Исус е минал по пътеката на изкушението. Луцифер, злият, използвайки най-голямата си сила и най-измамните си идеи, се опитва да изкуши Исус след като Той пости 40 дни и 40 нощи. Исус не се поддава, а устоява на всяко изкушение. Той се разделя с Него по следния начин: „Махни се, Сатана“¹⁰.

Исус е минал по пътеката на болката. Помислете за Гетсиманската градина, където Той е в „мъка ... и потта Му стана като големи капки кръв, които капеха на земята“¹¹. Никой не може да забрави страданията Му на жестокия кръст.

Всеки един от нас ще мине по пътеката на разочарованието, в резултат на може би от пропуснатата възможност, неправедно използвана власт, от избори на обични хора или наши собствени избори. Пътеката на изкушението също ще бъде измината от всеки от нас. Четем в Учение и Завети раздел 29: „И нужно е дяволът да изкушава чедата

човешки, иначе те не биха могли да действат сами за себе си“¹².

По подобен начин ще минем по пътеката на болката. Ние, като служители, не можем да очакваме повече от Спасителя, Който напусна земния живот само след голяма болка и страдания.

Макар че ще изпитваме горчива скръб по нашия път, ние също можем да намерим голямо щастие.

Ние заедно с Исус можем да вървим по пътеката на подчинението. Няма да е винаги лесно, но нека нашият призив да бъде наследството, завещано от Самуил: „Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността – от тлъстината на овни“¹³. Нека помним, че крайният резултат на неподчинението е пленничество и смърт, докато наградата за подчинение е свобода и вечен живот.

Ние, подобно на Исус, можем да вървим по пътеката на служението. Животът на Исус, докато служи сред хората, е като блестящ фенер на доброта. Той дава сила на

краката на куция, зрение в очите на слепия, слух в ушите на глухия.

Исус е вървял по пътя на молитвата. Той ни учи как да се молим, давайки ни красивата молитва, която ние наричаме Господната молитва. И кой може да забрави молитвата Му в Гетсиманската градина: „Обаче не Моята воля, но Твоята да бъде“¹⁴

Други дадени ни от Спасителя напътствия веднага са на разположение в Светите писания. В Своята Проповед на планината, Той ни казва да бъдем милостиви, смирени, праведни, чисти по сърце, да бъдем миротворци. Упътва ни да отстояваме смело вярванията си, дори когато ни се подиграват и ни преследват. Той иска светлината ни да свети, така че други да могат да я видят и да пожелаят да прославят Небесния ни Отец. Той ни учи да бъдем морално чисти, както в мислите, така и в постъпките си. Казва ни, че е много по-важно да събираме съкровища в небесата, отколкото на земята¹⁵.

Притчите Му ни учат чрез власт и сила. С разказа за добрия самарянин

търсеха тези смирени, необучени Божии служители и се смятаха за щастливци, ако можеха да прекарат час в тяхно присъствие.

Външността им беше непретенциозна, говореха английски несигурно и малко трудно за разбиране, домът им бе съвсем обикновен. Те не притежаваха кола или телевизор, нито пък вършеха което и да било от нещата, на които светът обикновено обръща внимание. И въпреки това верните бяха отпикали пътека до дома им, в желанието си да почувстват от духа, който цареше там. Домът им бе рай на земята и духът, който излъчваха, бе дух на чист мир и доброта.

Ние също можем да имаме този дух и да го споделяме със света, вървейки по пътя на Спасителя и следвайки Неговия съвършен пример.

Четем в Книгата Притчи: „Обмисляй внимателно пътеката на нозете си“¹⁹. Докато постъпваме така, ние ще имаме вярата и желанието да ходим по пътя, извървян от Исус. Няма да се съмняваме дали сме на пътя, който Небесният ни Отец иска да следваме. Примерът на Спасителя осигурява една рамка за всичко, което вършим, а думите Му ни осигуряват един безпогрешен пътеводител. Неговият път ще ни изведе безопасно до дома. Нека това бъде нашата благословия, се моля в името на Исус Христос, Когото аз обичам, на Когото служа и за Когото свидетелствам, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Авраам 3:25.
2. Лука 18:22.
3. 3 Нефи 27:21.
4. 3 Нефи 27:27.
5. Илайза Р. Сноу, „Със дивна мъдрост и любов“, *Химни*, № 116.
6. 2 Нефи 31:16.
7. Лука 18:22.
8. Иоана 14:6.
9. Лука 13:34.
10. Матей 4:10.
11. Лука 22:44.
12. Учение и Завети 29:39.
13. 1 Царете 15:22.
14. Лука 22:42.
15. Вж. Матей 5; 6.
16. Вж. Лука 10:30–37.
17. Вж. Матей 25:14–30.
18. Вж. Лука 15:4–7.
19. Притчи 4:26.

Той ни учи да обичаме ближните си и да им служим¹⁶. В притчата за талантите Той ни учи да усъвършенстваме себе си и да се стремим към съвършенство¹⁷. С притчата за изгубената овца ни напътства да спасяваме тези, които са се отклонили от пътя и са се изгубили¹⁸.

Като се стремим да поставим Исус в центъра на живота си, като изучаваме словата Му, следваме ученията Му и вървим по Неговия път, Той ни обещава да сподели с нас вечния живот, който получи, като даде живота Си. Няма по-голяма цел от тази да изберем да приемем учението Му, да станем Негови последователи и да вършим делото Му през живота си. Нищо друго,

никакъв друг избор не може да направи от нас това, което Той може.

Когато си помисля за хора, които истински се опитват да следват примера на Спасителя и които вървят по пътеката Му, бързо ми идват наум имената на Густав и Маргарет Уокър – двама от най-подобните на Христос хора, които съм познавал някога. Те бяха германци, имигрирали в Източна Канада и ги срещнах, когато служех като президент на мисия там. Брат Уокър изкарваше хляба си като бръснар. Макар доходите им да бяха ограничени, те споделяха всичко, което имаха. Не бяха благословени с деца, но се грижеха за всички влизащи в дома им. Образовани и изискани мъже и жени

От старейшина М. Ръсел Балард
От Кворума на дванадесетте апостоли

Останете на лодката и се дръжте!

Ако останем съсредоточени върху Господ, ни се обещава неописуема благословия.

Неотдавна един мой приятел заведе сина си на едно пътуване по течението на река Колорадо, през каньона Катаракт, разположен в южна Юта. Този каньон е известен с 23-километровите бързеи, които могат да бъдат особено опасни.

В подготовка за това приключение, те внимателно прегледали интернет страницата на Националната паркова служба, която съдържа важна информация за личната подготовка и честите скрити опасности.

В началото на спускането един опитен речен инструктор преговорил важните мерки за безопасност, наблягайки върху три правила, които гарантират безопасното преминаване на групата през бързеите. „Правило номер едно: стойте в лодката! Правило номер две: винаги носете осигурителна жилетка! Правило номер три: винаги се дръжте с две ръце!“ След което казал отново с още по-голямо наблягане: „И най-вече, помнете правило номер едно: стойте в лодката!“

Това приключение ми напомня за нашето земно пътуване. Повечето от нас изживяват периоди в живота си, през които можем да се радваме на спокойни води. През други периоди се натъкваме на запенени бързеи, които метафорично можем да сравним на 23-километровия преход през каньона Катаракт – трудности, които могат да включват физически и умствени здравословни проблеми, смърт на обичан човек, разбити мечти и надежди и, при някои хора, дори криза на вярата, която следва да устои на проблемите, въпросите и съмненията на живота.

В Своята добрина Господ ни е осигурил лодка, основни материали, като осигурителни жилетки, и речни инструктори, които предлагат напътствие и инструкции за безопасност, които да ни помагат да преминем през реката на живота и да достигнем крайната си цел.

Нека помислим върху правило номер едно: „Стойте в лодката!“

Президент Бригъм Йънг често метафорично нарича Църквата на Исус

ваше ръководство бъде отправен към ръководителите на Църквата. ... Ние няма и ... не можем да ви поведем по грешен път.

И учете мисионерите да съсредоточат погледа си върху нас, учете ги никога да не следват хората, които смятат, че знаят повече за ръководството на Църквата ... от Небесния Отец и Исус Христос“ и ръководителите, държащи ключовете да председателстват.

По време на моето служение съм разбрал, че хората, които се губят и объркват, обикновено преди това ... са забравили, че когато Първото Президентство и Кворума на Дванадесетте говорят единно, това е гласът Господен за дадения момент. Господ ни напомня: „Дали чрез Моя собствен глас или чрез гласа на служителите Ми, все едно“ (У. и З. 1:38)⁵.

Казано иначе, те напускат стария кораб Сион – те отпадат, стават вероотстъпници. Трагичното е, те често страдат от краткосрочните и дългосрочните последици, не само за тях самите, но и за техните семейства.

Нашите местни църковни ръководители, подобно на опитните речни инструктори, са били учени от своите житейски преживявания, били са обучавани и водени от апостоли и пророци и други служители в Църквата. Най-важното: те са били учени от Самия Господ.

При друг случай тази година се обърнах към младежите в Църквата на излъчването на ОСЦ през месец май. Тогава казах:

„Чувал съм, че някои хора мислят, че църковните ръководители живеят изолирано. Те забравят, че ние сме мъже и жени с опит и сме живели на много места и сме работили с хора от всякакъв произход. Нашите сегашни назначения буквално ни отвеждат навсякъде по света, където ние се срещаме с политически, религиозни, бизнес и хуманитарни ръководители на света. Макар че сме посещавали (ръководители) Белия дом в столицата Вашингтон и ръководителите

Христос на светиите от последните дни „стария кораб Сион“.

Веднъж той казва: „Намираме се сред океана. Задава се буря и, както казват моряците, тя ще бъде тежка. „Аз няма да остана тук – казва някой – не вярвам, че това е „корабът Сион“. „Но ние сме наред океана“. „Не ме интересува, аз няма да остана тук“. И ето, сваля си палтото и скача през борда. Няма ли да се удави? Ще се удави. Така става с хората, които напускат тази Църква. Това е „старият кораб Сион“, нека останем на него“¹.

При друг случай, президент Ъънг споделя своята тревога за хората, които губят пътя, когато биват благославяни – когато животът е добър с тях: „При спокойно време, когато старият кораб Сион плава с приятния бриз и когато всичко на палубата е спокойно, някои от братята искат да се прекачат по китоловните кораби и да ... поплават малко; така едни се давят, някои се отклоняват, а други отново се връщат на кораба. Нека останем на стария кораб, той ще ни отведе безопасно в пристанището, За това не се тревожете“².

И накрая, президент Ъънг напомня на светиите: „Ние сме на стария кораб Сион. ... (Бог) е на штурвала

и там ще остане. ... Всички е наред, пейте аелеуя, защото Господ е с нас. Той ръководи, насочва и направлява. Ако хората имат пълно доверие в техния Бог, никога не оставят своите завети с техния Бог, Той ще ни води напред“³.

Предвид трудностите, които срещаме днес, как оставаме на стария кораб Сион?

Ето как. Нужно е да преживяваме продължаващо обръщане във вярата, като увеличаваме вярата си в Исус Христос своята преданост на Неговото Евангелие през целия си живот – не само веднъж, а редовно. Алма пита: „И сега, ето, аз ви казвам, братя (и сестри) мои, че ако сте изпитали промяна в сърцата си и ако сте почувствали, че пеете песента на изкупващата любов, бих ви попитал, можете ли да се почувствате така и сега?“⁴

Опитните речни инструктори днес могат да се сравнят с пророците, апостолите и вдъхновените ръководители на свещеничеството и помощните организации в Църквата. Те ни помагат да достигнем в безопасност крайната си цел.

Неотдавна говорих на семинар за новопризовани президенти на мисия и ги посъветвах:

Нека погледът на всички под

на нации (и религии) по света, ние сме посещавали и най-бедните (семейства и хора) на земята. ...

Ако се замислите над нашия живот и служба най-вероятно ще се съгласите, че виждаме и преживяваме света по начин, по който малцина могат. Ще установите, че ние в по-малка степен от повечето хора сме изолирани. ...

... Въпреки това, има нещо в индивидуалната и обединената мъдрост на (църковните ръководители), която би трябвало да ви успокои донякъде. Ние сме преживели всичко, включително последствията от различните държавни закони и политики, разочарования, трагедии и смърт в нашите семейства. Разбираме какво се случва в живота ви⁶.

Заедно с правило номер едно, не забравяйте правила номер две и три: винаги носете жилетка и дръжте се с две ръце. Словата Господни са изложени в Писанията и ученията на апостолите и пророците. Те ни дават съвет и напътствие, които, ако се следват, ще действат като духовна осигурителна жилетка и ще ни помагат да знаем как да се държим с двете ръце.

Трябва да станем като синовете на Мосия, „които бяха станали

силни в знанието за истината“. Можем да станем мъже и жени „с правилно разбиране“. Това може да се постигне като „изследва(ме) усърдно светите писания, за да има(ме) познание за словото Божие“⁷.

При изследването на Писанията и словата на минали и настоящи апостоли и пророци, ние следва да се съсредоточаваме върху изучаването на Хростовото учение, живота според него и това доколко го обичаме.

Освен развиването на навик на лично изучаване на Писанията, ние следва да бъдем като синовете на Мосия и да се отдаваме „на много молитви и пост“⁸.

Изглежда именно нещата, които не се измерват лесно, са най-важни. Останете съсредоточени върху тези прости неща и не се разсейвайте.

Познавам хора, които не са останали в лодката и не са се държали с две ръце в моменти на изпитания и проблеми, както и такива, които не са оставали на лодката и в моменти на относително спокойствие. Виждал съм как много от тях са губили поглед от вечните истини на Евангелието – причината изобщо да се присъединят към Църквата, да са били напълно отдадени и активни в живота според евангелските

стандарты и благославянето на околните чрез отдадена служба и как Църквата е била в живота им „място на голямо духовно подхранване и растеж“⁹.

Джозеф Смит проповядва следната важна истина: „Основните принципи на нашата вяра са свидетелствата на апостолите и пророците за Исус Христос, ... за това, че Той умря, бе погребан и се вдигна отново на третия ден, и се въздигна в небесата; и всички други неща, свързани с нашата религия, са само допълнение към това“¹⁰.

Ако останем съсредоточени върху Господ, на нас ни се обещава следната неопишуема благословия: „Затова вие трябва да бързате напред с увереност в Христа, имайки съвършена светла надежда и любов към Бога и към всички човеци. Затова, ако бързате напред, угощавайки със словото Христово и устоите до края, ето, така казва Отец: Вие ще имате вечен живот“¹¹.

Понякога верни светии от последните дни и искрени проучватели започват да се съсредоточават върху „допълненията“, вместо върху основните принципи. Сатана се опитва да ни изкуши да отвърнем поглед от простото и ясно послание на възстановеното Евангелие. Така разсеяните хора често се отказват да взимат от причастието, защото са се съсредоточили и загрижили за по-маловажни практики или учения.

Други се съсредоточават върху въпроси и съмнения, които занимават ума им. Разбира се, да имаш въпроси и съмнения не е несъвместимо с отдаденото ученичество. Неотдавна, Съветът на първото Президентство и Кворумът на дванадесетте апостоли отбелязаха: „Ясно е, че от време на време членовете на Църквата ще имат въпроси относно ученията, историята и практиките на Църквата. Членовете се насърчават да задават такива въпроси и усърдно да търсят по-задълбочено разбиране“¹².

Помнете, сам Джозеф Смит имал въпроси, от които последвало Възстановяването. Той търсел истината

и подобно на Авраам намерил отговори на най-важните житейски въпроси.

Важните въпроси се съсредоточават върху най-значимото нещо – плана на Небесния Отец и Единението на Спасителя. Нашето търсене следва да ни прави добри, внимателни, обичащи, прощаващи, търпеливи и отдадени ученици на Исус Христос. Ние трябва, както учи Павел, „един другиму теготите си (да носим), и така (да изпълняваме) Христовия закон“¹³.

Да носим един другиму теготите си включва да помагаме, подкрепяме и разбираме всеки човек, включително болните, страдащите, бедните, търсещите истината и угнетените, както и други Христови ученици – включително ръководители на Църквата, призвани да служат за известно време.

Братя и сестри, останете в лодката, използвайте жилетките си и се дръжте с две ръце. И не се разсейвайте! И ако някой от вас е изпаднал от лодката, ние ще ви търсим, намерим и ще ви служим, като ви издърпаме обратно на стария кораб Сион, който се управлява от Бог, нашият Отец, и Господ Исус Христос и плава в правилната посока, за което смирено свидетелствам в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. *Учения на президентите на Църквата: Brigham Young*, 1997 г., стр. 82–83.
2. Бригъм Йънг, „Discourse,” *Deseret News*, 27 яну. 1858 г., стр. 373.
3. Бригъм Йънг, „Discourse,” *Deseret News*, 18 ноем. 1857 г., стр. 291.
4. Алма 5:26.
5. М. Ръсел Балард, „Mission Leadership” (обръщение на семинар за новопризовани президенти на мисия), 25 юни 2014 г.), стр. 8.
6. М. Ръсел Балард, „Млъкнете и знайте, че аз съм Бог” (духовно послание на ОСЦ, 4 май 2014 г.); lds.org/broadcasts.
7. Алма 17:2.
8. Алма 17:3.
9. Писмо на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, 28 юни 2014 г.
10. Джозеф Смит, *Elders' Journal*, юли 1838 г., стр. 44.
11. 2 Нефи 31:20.
12. Писмо на Първото Президентство и Кворума на дванадесетте апостоли, 28 юни 2014 г.
13. Галатяните б:2.

От старейшина Ричард Г. Скот
От Кворума на дванадесетте апостоли

Превърнете упражняването на вяра във ваш най-важен приоритет

Независимо от всички негативни предизвикателства, с които се сблъскваме в живота, ние трябва да намираме време активно да упражняваме вярата си.

Когато Адам и Ева били в Едемската градина, всичко, от което се нуждаели за ежедневното препитание, им било дадено в изобилие. Не изпитвали затруднения, предизвикателства или болка. И поради това, че никога не били изпитали затруднения, те не знаели, че могат да бъдат щастливи. Никога не били изпитвали тревоги, така че не могли да почувстват мир.

В последствие, Адам и Ева престъпват заповедта да не ядат от плода на дървото на познанието на доброто и злото. Правейки това, те вече не се намирали в състояние на невинност. Започнали да се сблъскват с принципите на противопоставянето. Започнали да страдат от болести, отслабващи тяхното здраве. Започнали да чувстват тъга, както и радост.

Поради това, че Адам и Ева взимат от забранения плод, знанието

за добро и зло бива представено на света. Техният избор прави възможно за всеки един от нас да дойде на тази земя, за да бъде изпитван и проверяван¹. Ние сме благословени със свобода на избор, която представява способността ни да взимаме решения и да носим отговорност за тях. Падението прави възможни в живота ни чувствата на щастие, както и на скръб. Способни сме да разбираме какво е мир, поради това че изпитваме тревоги².

Нашият Отец в Небесата е знаел, че ще стане така. Всичко това е част от Неговия съвършен план на щастие. Той е подготвил начин, чрез живота на Своя съвършено подчиняващ се Син Исус Христос, нашият Спасител, Единението Му да преодолее всяка трудност, която можем да изпитаме в смъртния живот.

Живеем в тежки времена. Не е нужно да изброявам всички източници на зло в света. Не е нужно да описвам всички възможни предизвикателства и душевни тегоби, които са част от земния живот. Всеки един от нас познава много добре своята борба с изкушения, болка и тъга.

В доземния си живот сме били учени, че целта ни е да дойдем тук, за да бъдем изпитвани, проверявани и натоварвани³. Знаели сме, че ще се сблъскаме със злините на противника. Понякога негативните неща на смъртността може да ни правят по-голямо впечатление отколкото положителните. Пророкът Лехий учи: „защото нужно е да има противопоставяне във всички неща“⁴. Независимо от всички негативни предизвикателства, с които се сблъскаме в живота, ние трябва да намираме време активно да упражняваме вярата си. Това ще приканва положителната, изпълнена с вяра сила на Единението на Исус Христос в живота ни.

Нашият Небесен Отец ни е предоставил средствата, от които се нуждаем, за да дойдем при Христа и да упражняваме вяра в Неговото Единение. Когато тези средства се превърнат в основни навици, те ни предоставят най-лесния начин да намираме мир сред предизвикателствата на смъртността. Днес аз съм избрал да се спра на четири от тях. Докато говоря, бихте могли да направите оценка на личното си приложение на всяко едно от тези средства, след което да потърсите напътствие от Господ, за да установите как да използвате по-добре всяко едно от тях.

Молитва

Първото средство е молитвата. Избирайте да общувате често с Небесния си Отец. Отделяйте време всеки ден да споделяте мислите и чувствата си с Него. Споделяйте с Него всичко, което ви вълнува. Той се интересува от най-значимите, както и от най-обикновените аспекти на вашия живот. Споделяйте

с Него пълната гама от чувства и преживявания.

Небесният Отец никога няма да ви принуди да Му се молите, защото Той уважава свободата ви на избор. Упражнявайки свободата си на избор и включвайки Бог във всеки аспект на ежедневието си живот, вашето сърце ще започне да се изпълва с мир, с освежаващ мир. Този мир ще просветли трудностите ви с вечна светлина. Той ще ви помага да се справяте с тези трудности, гледайки на тях с вечна перспектива.

Родители, защитавайте децата си, като ги въоръжавате сутрин и вечер със силата на семейната молитва. Децата ежедневно биват бомбардирани със зло на похотта, алчността, горделивостта, както и на други грешни поведения. Защитавайте децата си от всекидневните негативни светски влияния, усилвайки ги с мощните благословии, произтичащи от семейната молитва. Семейната

молитва трябва да бъде безкомпромисен приоритет в ежедневието ви живот.

Изучаване на Писанията

Второто средство се състои в изучаването на Божието слово чрез Писанията и словата на живите пророци. Ние общуваме с Бог чрез молитвата. Той общува с нас най-често чрез писаното Си слово. За да разберете как звучи и какво е да почувстваш божествения глас, четете словата Му, изучавайте Писанията и размишлявайте върху тях⁵. Превърнете ги в неотменна част от ежедневието си живот. Ако желаете децата ви да разпознават, осъзнават и действат според подтиците на Духа, вие трябва да изучавате Писанията заедно с тях.

Не се поддавайте на лъжите на Сатана, че нямате време да изучавате Писанията. Изберете да намирате време да ги изучавате. Угощаването

със словото Божие всеки ден, е по-важно от съня, училището, работата, телевизионните предавания, видеогриите или социалните медии. Може да ви се наложи да промените приоритетите си, за да заделяте време за изучаване на Божието слово. Ако е така, направете го!

Съществуват множество пророчески обещания за благословиите от ежедневно изучаване на Писанията⁶.

Аз ви свидетелствам със следното обещание: като заделяте време всеки ден, лично и заедно със своето семейство, да изучавате Божието слово, в живота ви ще тържествува мир. Този мир няма да дойде от външния свят. Той ще дойде от дълбините на вашия дом, вашето семейство и на собственото ви сърце. Той ще бъде дар от Духа. Той ще сияе от вас, за да влияе на останалите хора, които ви заобикалят. Ще правите нещо много значимо за всеобщия мир в света.

Не заявявам, че в живота ви вече няма да има трудности. Спомнете си, че когато Адам и Ева се намирали в градината, те били освободени от трудности, и заедно с това не били способни да изпитват щастие, радост и мир⁷. Трудностите са съществена част от смъртността. Чрез ежедневно и последователно изучаване на Писанията, ще откривате мир сред бурите около вас и силата да устоявате на изкушенията.

Ще развивате силна вяра в милостта Божия и ще знаете, че чрез Единението на Исус Христос, всичко ще си дойде на мястото, когато Бог е определил.

Семейна домашна вечер

Докато се трудите да усилвате семейството си и да развивате мир, спомнете си и третото средство: ежеседмична семейна домашна вечер. Внимавайте да не превърнете семейната домашна вечер в мимолетна мисъл след един натоварен ден. Вземете решение всеки понеделник вечер семейството ви да бъде заедно вкъщи. Не позволявайте на делови ангажменти, спорт, допълнителни дейности, домашни или каквото и да било да добият по-голяма важност от времето, което прекарвате заедно вкъщи със семейството си.

Дейностите на вечерта ви не са толкова важни, колкото вложеното време. Евангелието трябва да бъде преподавано както формално, така и неформално. Направете го значимо преживяване за всеки член на семейството. Семейната домашна вечер е ценно време за споделяне на свидетелства в сигурна среда; за придобиването на умения да се преподава, планира и организира; за усилване на семейните връзки; за развиването на семейни традиции; за общуване един с друг; и най-важното, за добре прекарано време заедно!

На последната Обща конференция от април, сестра Линда Ш. Рийвз, ясно заяви: „Трябва да свидетелствам за благословиите на всекидневното изучаване на Писанията, молитвата и семейната домашна вечер. Именно тези практики ще помогнат за овладяването на стреса, ще дадат напътствие в живота ни и допълнителна защита на домовете ни“⁸. Сестра Рийвз е много мъдра жена. Силно ви насърчавам да се сдобие с собствено свидетелство относно тези три навика.

Посещение на храма

Четвъртото средство е да посещавате храма. Всички ние знаем, че няма по-спокойни място на тази земя от Божиите храмове. Ако нямате храмова препоръка, изпълнете изискванията да получите такава. Когато се сдобие с препоръка, използвайте я често⁹. Планирайте време за редовно посещение на храма. Не позволявайте на никой и нищо да ви пречи да сте там.

Когато сте в храма, вслушвайте се в думите на обредите, размишлявайте върху тях, молете се за тях и се стремете да разбирате значението им. Храмът е едно от най-добрите места за получаване на прозрение за силата на Единението на Исус Христос. Търсете *Него* там. Помнете, че много повече благословии произтичат от предаването на ваши собствени семейни имена в храма.

Тези четири средства са основни навици за обезопасяване на вашия живот в силата на Единението на Исус Христос. Помнете, нашият Спасител е Князът на мира. Мирът в този смъртен живот произлиза от Неговата единителна жертва. Когато се молим с постоянство сутрин и вечер, изучаваме нашите Писания ежедневно, провеждаме седмично семейни домашни вечери и редовно посещаваме храма, ние активно отвърщаме на Неговата покана да „дойдем при Него“. Колкото повече развиваме тези навици, толкова повече Сатана желае да ни нарани, а способността му да успее намалява. Използвайки тези средства, ние

сКуаутемок, Мексико

упражняваме свободата си на избор да приемем изцяло даровете на Неговата единителна жертва.

Не твърдя, че всички трудности на живота ще изчезнат, когато правите тези неща. Ние сме дошли в смъртния живот именно, за да израстваме чрез трудностите и изпитанията. Предизвикателствата ни помагат да ставаме по-подобни на нашия Отец в Небесата, а Единението на Исус Христос прави възможно да издържаме на тези трудности¹⁰. Свидетелствам, че като идваме активно при Него, можем да издържим на всяко изкушение, всяка душевна мъка, всяка трудност, с която се сблъскваме, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. Моисей 5:11.
2. Вж. Моисей 4–5.
3. Вж. Авраам 3:25.
4. 2 Нефи 2:11.
5. Вж. Учение и Завети 18:36; вж. също стихове 34–35.
6. Някои примери включват:

Президент Томас С. Монсън казва: „Като четем и размишляваме над Писанията, ние ще чувстваме сладките нашепвания на Духа в душите ни. Можем да намерим отговори на въпросите си. Научаваме за благословиите, които произлизат от спазването на Божиите заповеди. Придобиваме сигурно свидетелство за нашия Небесен Отец и нашия Спасител Исус Христос и за Тяхната любов към нас. Когато изучаването на Писанията се комбинира с нашите молитви, ние можем със сигурност да узнаем, че Евангелието на Исус Христос е истинно. Като си спомняме да се молим и отделяме време, за да се обръщаме към Писанията, животът ни ще бъде безкрайно много по-благословен и теговите ни ще се облекчат“ („Никога не вървим сами“ *Лиахона*, ноем. 2013 г., стр. 122).

Президент Гордън Б. Хинкли казва: „Без уговорки ви обещавам, че ако всеки от вас спазва тази проста програма, независимо колко пъти преди това може да сте чели Книгата на Мормон, във вашия живот и дом ще дойде в по-голяма степен Духът Господен, засилена решимост да вървите в подчинение на Неговите заповеди и по-силно свидетелство за живата реалност на Сина Божи“ („A Testimony Vibrant and True“, *Liahona*, авг. 2005 г, стр. 6).

Президент Хауърд У. Хънтър казва: „Семействата биват богато благославяни, когато мъдри бащи и майки събират около себе си своите деца, за да четат заедно от страниците на Писанията и да обсъждат свободно красивите истории и мисли, за да могат всички да ги разберат. Често пъти, младежите и малките деца

проявяват удивително прозрение и благодарност за Писанията“ („Reading the Scriptures“, *Ensign*, ноем. 1979 г., стр. 64).

Президент Езра Тафт Бенсън казва: „Често полагаме големи усилия да повишим нивото на активност в коловите си. Работим усърдно да повишим процента на присъстващите на събрание за причастието. Трудим се да постигнем по-висок процент млади мъже на мисия. Стремим се да увеличим броя на сключилите брак в храма. Всичко това са достойни за похвала усилия и са важни за растежа на царството. Но когато отделните членове и семействата редовно и последователно се потапят в Писанията, останалите области на дейност ще се появят автоматично. Свидетелствата ще се усилят. Обвързването ще се усили. Семействата ще бъдат укрепени. Личното откровение ще се лее“ („The Power of the Word“, *Ensign*, май 1986 г., стр. 81).

Президент Спенсър У. Кимбъл заявява: „Откривам, че когато стана небрежен в общението си с Божеството и когато изглежда, че нито божествено ухо слуша, нито божествен глас говори, наистина съм се отдалечил. Ако се потопя в Писанията, дистанцията се скъсява и духовността се завръща. Осъзнавам, че обичам по-силно хората, които трябва да обичам с цялото си сърце, ум и мощ, и обичайки ги по-силно, осъзнавам, че става по-лесно да се вслушвам в техния съвет“ (*Teachings of Presidents of the Church: Спенсър У. Кимбъл*, 2006 г., стр. 67).

Президент Марион Г. Ромни казва: „Сигурен съм, че ако в нашите домове родителите редовно и с молитва четат от Книгата на Мормон, както самостоятелно, така и със своите деца, духът на тази велика книга ще насити нашите домове и всички, които живеят в тях. Духът на благоговение ще расте; взаимното уважение и загриженост един към друг ще нарастват. Духът на раздора ще си тръгне. Родителите ще съветват своите деца с повече обич и мъдрост. Децата ще бъдат по-отзивчиви и послушни на съвета на своите родители. Праведността ще се увеличи. Вярата, надеждата и милосърдието – чистата любов Христова – ще изобилстват в нашите домове и в живота ни, носейки със себе си мир,

радост и щастие“ („The Book of Mormon“, *Ensign*, май 1980 г., стр. 67).

Президент Бойд К. Пакър казва: „Когато вярното учение бъде разбрано, то променя нашето отношение и поведение. Изучаването на евангелските учения ще подобри поведението по-бързо, отколкото изучаването на поведението ще подобри самото поведение“ („Не бойте се“, *Лиахона*, май 2004 г., стр. 79).

Старейшина Дейвид А. Беднар казва: „Всяка семейна молитва, всяко семейно изучаване на Писанията и всяка семейна домашна вечер представлява едно докосване с четката върху платното на нашите души. Някое отделно събитие може да не изглежда твърде впечатляващо или паметно. Но точно както жълтите, златистите и кафявите докосвания с четката се допълват взаимно и създават впечатляващ шедьовър, така нашето постоянство при правенето на привидно малки неща може да доведе до значителни духовни резултати“ („По-усърдни и загрижени у дома“ *Лиахона*, ноем. 2009 г, стр. 19–20).

7. Вж. 2 Нефи 2:13.
8. Линда Ш. Рийвъз, „Защита от порнографията – дом, съсредоточен върху Христос“, *Лиахона*, май 2014 г., стр. 16–17.
9. Президент Хауърд У. Хънтър казва: „В този дух, аз приканвам светиите от последните дни да гледат на Господина храм като на важен символ на тяхното членство. Най-дълбокото желание на сърцето ми е всеки член на Църквата да бъде достоен за храма. Би било угодно на Господ ако всеки възрастен член е достоен и притежава валидна храмова препоръка. Нещата, които трябва и които не трябва да вършим, за да сме достойни за храмова препоръка, са същите, които осигуряват нашето щастие като отделни личности и като семейства. Нека бъдем хора, посещаващи храма. Посещавайте храма толкова често, колкото ви позволяват личните обстоятелства. Дръжте у дома си снимка на храма, така че децата ви да могат да я виждат. Учете ги за целите на дома Господен. Нека те отрано планират да идат там и да останат достойни за тази благословия“ („Exceeding Great and Precious Promises“, *Ensign*, ноем. 1994 г., стр. 8).
10. Вж. 2 Нефи 2:2.

Старейшина Карлос А. Годой
От Седемдесетте

Господ има план за нас!

Ако продължим да живеем както досега, ще се изпълнят ли обещаните благословии?

Привилегия е да съм част от този исторически миг, когато говорителите на общата конференция имат възможността да говорят на родния си език. Последният път, когато говорих от този амвон, се притеснявах за акцента ми на английски. Сега се притеснявам за скоростта на моя португалски. Не искам да говоря по-бързо от субтитрите.

Всички ние сме имали или ще имаме мигове на много важни решения в живота ни. Тази кариера ли да избира или другата? Да отслужи ли мисия? Това ли е правилният човек, с когото да сключи брак?

Има ситуации в различни области на живота ни, в които малка промяна в посоката може да има значими последици в бъдеще. По думите на президент Дитер Ф. Ухтдорф: „От дългогодишна служба на Бог ... съм научил, че разликата между щастието и окаяността на отделните хора, бракове и семейства често се свежда до грешка само от няколко градуса“ („Въпрос на няколко градуса“, *Лиакхона*, май 2008 г., с. 58).

Как да избягваме тези малки грешки при изчислението?

За да илюстрирам посланието си, ще използвам личен опит.

В края на 80-те, нашето младо семейство се състоеше от съпругата ми Моника, две от четирите ни деца и аз. Живеехме в Сао Пауло, Бразилия, аз работех в добра компания, бях завършил университета и наскоро бях освободен като епископ в района, в който живеехме. Животът беше добър и всичко изглежда беше както трябва – докато не настъпи

денят, в който дойде да ни види един стар приятел.

В края на гостуването си той направи коментар и зададе въпрос, който разклати убежденията ми. Той каза: „Карлос, всичко изглежда е наред при теб и семейството ти, кариерата ти и службата ти в Църквата, но – и тогава дойде въпросът – ако продължиш да живееш така, дали ще се осъществят благословиите, обещани в патриаршалната ти благословия?“

Никога не бях се замислял за патриаршалната ми благословия по такъв начин. Четях я от време на време, но никога с намерение да търся обещаните в бъдеще благословии и да преценя как живея в момента.

След това гостуване, аз насочих вниманието си към патриаршалната ми благословия, чудейки се: „Ако продължим да живеем както досега, ще се осъществят ли обещаните благословии?“ След известно размишление, почувствах, че са необходими някои промени, особено по отношение на образованието и професията ми.

Не беше избор между правилно и грешно, а между това кое е добро и кое по-добро, както ни учи старейшина Далин Х. Оукс, когато каза: „Когато обмисляме други свои избори, ние следва да помним, че не е достатъчно нещо да бъде добро. Други избори са по-добри, а има още и най-добри“ („Добро, по-добро, най-добро“, *Лиакхона*, ноем. 2007 г., с. 104–105).

Как тогава можем да сме сигурни, че вземаме най-доброто решение?

Ето няколко принципа, които съм научил.

Принцип номер едно: Трябва да обмислим възможностите си, като мислим за крайния резултат

Вземането на решения, които може да повлияят на живота на нас и на обичните ни хора, без цялостно виждане за последициите им, може да донесе известни рискове. Но ако видим възможните последици от тези решения в бъдещето, можем

да видим с по-голяма яснота най-добрият път, който да поемем сега.

Разбирането на това кои сме ние, защо сме тук и какво Господ очаква от нас в този живот, ще ни помогне да имаме така необходимата визия.

В Писанията можем да намерим примери, при които да имаш визия за нещата дава яснота относно това кой път да се поеме.

Моисей говори с Господ лице в лице, научава за плана на спасение и така разбира по-добре ролята си на пророк, който да събере Израил.

„И Бог говори на Моисей, казвайки: Ето, Аз съм Господ Бог Всемогъщи. ...

и Аз ще ти покажа творението на ръцете Ми. ...

И имам работа за теб, Моисее, сине Мой“ (Моисей 1:3–4, 6).

Имайки това разбиране, Моисей успява да издържи на многото години страдание в пустинята и да изведе

Израил отново до неговия дом.

Лехий, великият пророк в Книгата на Мормон, сънува сън и във виденията си научава за мисията си да изведе семейството си в една обетована земя.

„И стана така, че Господ заповяда на баща ми тъкмо в един сън, че трябва да вземе семейството си и да тръгне в пустошта.

... И той напусна къщата си и земята на своето наследство, и златото си, и среброто си, и скъпоценностите си“ (1 Нефи 2:2, 4).

Лехий остава верен на това видение, независимо от трудностите по пътуването и заповедта да изостави удобния си живот в Ерусалим.

Пророкът Джозеф Смит е друг голям пример. Чрез много откровения, започвайки с Първото видение, той успява да изгълни мисията си да възстанови всички неща (вж. Джозеф Смит – История 1:1–26).

А ние? Какво очаква Господ от всеки от нас?

Не е нужно да видим ангел, за да получим разбиране. Имаме Писанията, храма, живите пророци, патриархалните ни благословии, вдъхновени ръководители и най-вече правото да получаваме лично откровение, което да насочва решенията ни.

Принцип номер две: Трябва да сме подготвени за предизвикателствата, които ще дойдат

Рядко се случва най-добрите пътища в живота да са най-лесните. Често е точно обратното. Можем да видим примерите на пророците, които току що споменах.

Моисей, Лехий и Джозеф Смит не са имали леки пътувания, въпреки че решенията им са били правилни.

Желаем ли да заплатим цената за нашите решения? Подготвени

ли сме да напуснем зоната ни на комфорт, за да достигнем едно по-добро място?

Да се върна на преживяването ми с патриархалната ми благословия. Аз стигнах до извода, че трябва да получа допълнително образование и да кандидатствам за стипендия от американски университет. Ако ме избраха, трябваше да напусна работата си, да продам всичко, което имахме, и да дойда в САЩ за две години като студент на стипендия.

Изпитите TOEFL и GMAT станаха първите предизвикателства, които да преодолея. Отне ми три дълги години подготовка, много откази и много „може би“, преди да бъда приет в университета. Все още помня телефонния разговор в края на третата година със служителя, отговарящ за стипендии.

Той каза: „Карлос, имам добри и лоши новини за теб. Добрата новина е, че си сред тримата финалисти тази година“. В този момент се предлагаше стипендия само за един. „Лошата новина е, че един от другите кандидати е син на един важен

човек, другият е син на друг важен човек и после си ти“.

Аз бързо отговорих: „А аз ... съм син на Бог“.

За щастие, земните родители не бяха определящият фактор и бях приет тази година, през 1992 г.

Ние сме деца на Всемогъщия Бог. Той е наш Отец, Той ни обича и има план за нас. Не сме тук в този живот само да си губим времето, да остареем и умрем. Бог иска да израснем и изпълним потенциала си.

По думите на президент Томас С. Монсън: „Всеки от вас, несемеен или семеен, независимо от възрастта, има възможността да учи и расте. Разширете знанието си, интелектуалното и духовното, до пълнотата на божествения си потенциал“ (“The Mighty Strength of the Relief Society”, *Ensign*, ноем. 1997 г., с. 95).

Принцип номер три: Трябва да споделим това виждане с обичните ни хора

Лехий прави доста опити, за да помогне на Ламан и Лемуил да разберат колко важна е промяната, която правят. Фактът, че те не споделят

знанието на баща си, ги кара да се оплакват по време на пътуването. Нефи, от друга страна, се обръща към Господ, за да види какво е видял баща му.

„И стана така, че след като аз, Нефи, бях чул всичките слова на баща ми относно нещата, които той видя във видение, ... аз ... пожелах също да мога да видя, и да чуя, и да знам тези неща чрез силата на Светия Дух“ (1 Нефи 10:17).

С това видение Нефи успява не само да преодолее предизвикателствата на пътуването, но и да води семейството си, когато е нужно.

Много вероятно е, че когато решим да поемем определен път, хората, които обичаме, да бъдат заsegнати и дори някои от тях заедно с нас да споделят резултата от този избор. В идеалния случай те ще успеят да видят какво виждаме и ще споделят убежденията ни. Това невинаги е възможно, но като се случи, пътуването е много по-леко.

В личния случай, който използвах като илюстрация, аз несъмнено се нуждаех от подкрепата на съпругата ми. Децата все още бяха малки и нямаше как да се намесят, но подкрепата на съпругата ми беше много важна. Помня, че в началото Моника и аз трябваше внимателно да обсъдим промяната в плановете, докато тя не се почувства добре и също ме подкрепи. Това споделяно виждане я накара не само да подкрепи промяната, но и да стане важна част от нейния успех.

Знам, че Господ има план за нас в този живот. Той ни познава. Той знае какво е най-добро за нас. Това, че нещата вървят добре, не означава, че от време на време не трябва да помислим дали няма нещо по-добро. Ако продължим да живеем както досега, ще се изпълнят ли обещаните благословии?

Бог е жив. Той е нашият Отец. Спасителят Исус Христос е жив и аз знам, че чрез Неговата единствена жертва можем да намерим силата да преодолеем ежедневните си предизвикателства. В името на Исус Христос, амин. ■

Старейшина Алън Ф. Пакър
От Седемдесетте

Книгата

Семейната история и работата в храма трябва да бъдат редовна част от личното поклонение.

Когато бях 12-годишен скаут, получих като подарък скаутски инструмент, който много исках. Беше брадвичка в здрав кожен калъф. На следващия къмпинг ние пристигнахме в лагера след залез, мокри и замръзнали след прехода в дълбокия сняг. Единственото, за което мислех, е как трябваше да запалим голям огън. Веднага се захванах да сека едно паднало дърво с моята нова брадвичка. Докато сечех, бях изнервен, защото тя сякаш не беше много остра и не сечеше добре. В яда си работех по-упорито. Разочарован, аз се върнах в лагера само с няколко парчета дърво. На светлината на нечий друг огън, аз открих

проблема. Не бях свалил калъфа на брадвичката. Мога да кажа, обаче, че калъфът беше разкъсан на парчета. И поуката: Бях се разсеял от други неща.

Когато работим за извисяване, ние трябва да работим по всички изисквания, а не да се разсейваме, като се фокусираме само над едно или две от тях или над други, различни от тях неща. Търсенето на Божието царство води до радост и щастие¹. Ако е необходимо, ние трябва да искаме да се *променим*. Честите малки промени са по-малко болезнени и разрушителни от големите промени в живота ни.

Неотдавна сестра Пакър и аз пътувахме до няколко чужди държави. Ние подготвихме паспортите си и други документи. Направихме си ваксини, медицински прегледи, получихме визи и печати. Когато пристигнахме, нашите документи бяха проверени, и след като всички изисквания бяха покрити, ни бе позволено да влезем в страната.

Подготовката за възвисяване е като влизането в чужда страна. Всеки от нас трябва да се сдобие с личен духовен паспорт. Не ние *определяме* изискванията, но всеки от нас трябва лично да отговаря на всяко от тях. Планът на спасението съдържа всички учения, закони, заповеди и обреди, необходими на *всички ни*, така че да станем достойни за възвисяване². Също така „чрез Единението Христово цялото човечество може да се спаси“³. Църквата помага, но не може да направи това вместо нас. Да станем достойни за възвисяване се превръща в цел на живота ни.

Христос е организирал Своята църква, за да ни помогне. Той е призовал 15 мъже, които подкрепяме като пророци, гледачи и откровители; те водят Църквата и учат хората. Първото Президентство⁴ и Кворумът на дванадесетте апостоли⁵ притежават същата сила и власт⁶, като най-старшият апостол е определен за президент на Църквата. Седемдесетте са призвани да помагат⁷. Не ръководителите са създали изискванията за възвисяване. Бог го е направил! Ръководителите са призвани да учат, разясняват, съветват и дори да *предупреждават*, за да останем ние в пътя⁸.

Както е обяснено в ръководството: „За да изпълни мисията си да помогне на хората да станат достойни за възвисяване, Църквата се съсредоточава над възложените ѝ от Бог отговорности. Те включват помощ на членовете да живеят според Евангелието на Исус Христос, събиране на Израил чрез мисионерска дейност, грижа за бедните и нуждаещите се и позволяване спасението на мъртвите чрез строене на

храмове и изпълняване на обреди чрез заместник⁹. Тези четири цели и всички други закони, заповеди и обреди се изискват от нас, те не са по желание. Чрез Единението на Исус Христос и извършването на всичко това, ние добавяме необходимите печати в духовните си паспорти.

По време на тази конференция ни учат за промените, които ще помогнат на всеки от нас да се подготви по-добре.

Семейството е в центъра на плана на спасение и може би поради тази причина се нарича още и „великият план на щастието“¹⁰. Президент Бойд К. Пакър казва: „Крайната цел на всички дейности в Църквата е мъжът, неговата съпруга и техните деца да бъдат щастливи у дома“¹¹.

Президент Спенсър У. Кимбъл казва: „Нашият успех като отделни хора и като Църква в голяма степен ще се определи от това доколко върно се съсредоточаваме върху това да живеем според Евангелието в дома си“¹². Храмовата дейност и работата по семейната история са част от живеенето според Евангелието у дома. Това трябва да е много повече семейна дейност, отколкото църковна дейност.

Можем да видим едно ново наблягане на семейната история и храмовата дейност от страна на Първото Президентство и Кворума на Дванадесетте¹³. Вашето откликване на това наблягане ще увеличи вашето лично и семейно щастие и радост.

В Учение и Завети четем: „Ето, великият ден Господен е близо. ... Прочее, нека и ние като църква и като народ, и като светии от последните дни да принесем на Господа приношение в праведност; и нека да представим в светия Му храм, ... книга, съдържаща записите за умрелите ни, която ще заслужава пълно приемане“¹⁴.

Тази „книга“ ще бъде подготвена като се използват архивите за имена и обреди от базата данни на Църквата.

Аз проверявам и добавям летописи в тази база-данни, защото искам имената на всички, които обичам, да бъдат в тази книга. А вие?

В Учение и Завети раздел 128 четем: „Защото ние без тях (нашите предци) не можем да бъдем сторени свършени, нито те без нас могат да бъдат сторени свършени“¹⁵.

Семейната история е повече от генеалогия, правила, имена, дати

и места. Повече е от съсредоточаване на миналото. Семейната история включва и настоящето, защото ние създаваме нашата собствена история. Тя включва и бъдещето, защото ние създаваме бъдеща история чрез наследниците си. Млада майка, например, която споделя семейни истории и снимки с децата си, работи по семейната история.

Като взимането на причастие, посещението на събрания, четенето на Писанията и личните молитви, храмовата работа и семейната история трябва да са редовна част от личното ни поклонение. Отговорът на младежите на пророческия призив е вдъхновяващ и доказва, че тази дейност *може и трябва* да се върши от *всички* членове и на *всяка* възраст.

Както обяснява старейшина Куентин Л. Кук: „Разполагаме с учението, с храмове и технологиите“¹⁶. Вършенето на тази дейност е вече много по-лесно и тя се ограничава само от броя членове, които си я поставят като приоритет. Тя все още отнема време и усилия, но *всички* могат да я вършат, и то сравнително лесно в сравнение със само преди няколко години.

За да помогне на членовете, Църквата събира летописи и осигурява средства, за да може повечето работа да бъде свършена в домовете ни, в сградите на района и в храма. Повечето пречки са премахнати. *Каквото* и да сте мислели за храмовата дейност преди, сега е различно!

Въпреки това, има една пречка, която Църквата не може да премахне. Това е личната нерешителност да се върши тази работа. Всичко, което е нужно, е решение и малко усилие. Не изисква много време. Само малко време, но редовно, ще ви даде радост от тази дейност. Вземете решение да направите крачката, да се научите и помолете околните да ви помогнат. И те ще направят това! Имената, които откриете и занесете в храма, ще станат част от данните в „книгата“¹⁷.

Дори със значително нарасналия брой на участващите членове, ние откриваме, че сравнително малък брой от тях редовно се включват в намирането и извършването на храмови обреди за своите семейства¹⁸. *Това изисква промяна в приоритетите ни*. Не се борете с промяната, прегърнете я! Промяната е част от великият план на щастие.

Тази работа трябва да се свърши, не за благото на Църквата, а за нашите починали предци и за нас самите. Ние и нашите починали предци се нуждаем от печати в духовните ни паспорти.

„Спояването“¹⁹ на семействата ни от поколенията може да се случи само в храма чрез запечатващи обреди. Стъпките са прости: *просто открийте име и го занесете в храма*. След време ще можете да помагате на другите да правят същото.

С малки изключения, всеки – *всеки* – може да прави това!

Чакат ни истински благословии, които съпътстват тази работа. Много родители и ръководители се притесняват за състоянието на днешния свят и влиянието му върху семействата и младежите.

Старейшина Дейвид А. Беднар ни обещава: „Каня младите хора на

Църквата да научат за духа на Илия и да го изживеят. ... И ви обещавам, че ще бъдете предпазвани от засилящото се влияние на противника. Като участвате и в тази свята работа и я обичате, вие ще бъдете закриляни през вашата младост и занаят през годините на вашия живот“²⁰.

Братя и сестри, време е да свалим калъфите на нашите брадви и да се хванем на работа. Не трябва да жертваме нашето възвисяване или нашите семейства за помаловажни интереси.

Това е делото Божие, което се върши както от членове, така и нечленове, млади и възрастни, мъже и жени.

Ще приключа, като цитирам първия стих на химн 324, като променя само една дума:

*Светии Божии, станете!
Оставете маловажните неща.
Вложете сърце, душа, ум и сила
Да служите на Царя на царете*²¹.

А Царят е Исус Христос! Свидетелствам за Него, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Вж. 2 Нефи 2:22–25; 9:18; Мосия 2:41.
2. Вж. Ръководство към Писанията, „План за изкупление“; scriptures.lds.org.
3. Символът на вярата 1:3.
4. Вж. Учение и Завети 107:22.
5. Вж. Учение и Завети 107:23.
6. Вж. Учение и Завети 107:24.
7. Вж. Учение и Завети 107:25–26.

8. Вж. Ръководство към Писанията, „Първо Президентство“, „Апостол“, „Седемдесетте“; scriptures.lds.org.
9. *Handbook 2: Administering the Church*, 2010 г., 2.2.
10. Аама 42:8.
11. Бойд К. Пакър, „Свидетелството“, *Лиахона*, май 2014 г., стр. 95.
12. Спенсър У. Кимбъл, „Living the Gospel in the Home“, *Ensign*, май 1978 г., с. 101.
13. Вж. Томас С. Монсън, „Ускоряване на делото“, *Послание на Първото Президентство*, юни 2014 г.; Хнери Б. Айринг, „Обещанието за обръщане на сърцата“, *Послание на Първото Президентство*, юли 2014 г.; Ръсел М. Нелсън, „It All Starts with Love“ (видео), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/it-all-starts-with-love; Ръсел М. Нелсън, „Adding Family to Family History Work“ (видео), lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/adding-family-to-family-history-work; Ръсел М. Нелсън, „Поколения, свързани с любов“, *Лиахона*, май 2010 г., стр. 91–94; Ричард Г. Скот, „Радостта от изкуплението на мъртвите“, *Лиахона*, ноем. 2012 г., с. 93–95; Куентин А. Кук, „Корени и клони“, *Лиахона*, май 2014 г., 44–48; Дейвид А. Беднар, „Сърцата на децата ще се обърнат“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с. 24–27; Нийл А. Андерсън, „A Classroom of Faith, Hope, and Charity“ (address to Church Educational System religious educators), lds.org/broadcasts; Нийл А. Андерсън, „Find Our Cousins!“ (обръщение на RootsTech 2014 Family History Conference, 8 фев. 2014 г.); lds.org/prophets-and-apostles/unto-all-the-world/find-our-cousins.
14. Учение и Завети 128:24.
15. Учение и Завети 128:18.
16. Куентин А. Кук, *Лиахона*, май 2014 г., с. 47.
17. Учение и Завети 128:24.
18. Вж. Куентин А. Кук, *Лиахона*, май 2014 г., с. 47.
19. Учение и Завети 128:18.
20. Дейвид А. Беднар, „Сърцата на децата ще се обърнат“, *Лиахона*, ноем. 2011 г., с.26, 27.
21. „Rise Up, O Men of God,“ *Hymns*, no. 324.

От старейшина Уго Е. Мартинез
От Седемдесетте

Нашето лично служение

Любовта на Исус Христос трябва да бъде наш водач, ако желаем да знаем за нуждите на хората, на които можем да помогнем по някакъв начин.

В Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни ни е дадена възможността и личната благословия да служим. Откакто съм член, аз съм служил по много начини. Както казваше Удине Фалабела, бащата на старейшина Енрике Р. Фалабела, „който извършва служба, струва нещо, а който не, нищо не струва“. Това са думи, които трябва да пазим в ума и сърцата си.

В търсене на напътствие в моята служба, съм намирал утеха като съм си припомнял, че Спасителят съсредоточава усилията си върху отделния човек и семейството. Неговата любов и нежно внимание към отделния човек са ме научили, че Той разпознава голямата стойност на всяко от децата на Небесния Отец и че е важно за нас да се уверим, че на всеки човек се служи и че е бил укрепен от Евангелието на Исус Христос.

В Писанията четем:

„Помнете, ценността на душите е огромна в Божиите очи; ...

И ако бъде тъй, че вие се трудите през *всичките* си дни ... и доведете дори *само една* душа при Мен,

колко огромна ще бъде радостта ви с нея в царството на Моя Отец!“¹

Всяка душа е изключително ценна за Бог, защото сме Негови чеда и имаме потенциала да станем като Него².

Любовта на Исус Христос трябва да бъде наш водач, ако желаем

да знаем за нуждите на хората, на които можем да помогнем по някакъв начин. Ученията на нашия Господ Исус Христос ни показват пътя. А така започва нашето лично служение: като открием нуждите, а после се погрижим за тях. Както казва сестра Линда К. Бъртън, обща президентка на Обществото за взаимопомощ: „първо наблюдавай, после служи“³.

Президент Томас С. Монсън е въздействащ пример за този принцип. През януари 2005 г. той председателстваше на една конференция на свещенически ръководители в Пуерто Рико, когато показва как Спасителят и Неговите служители отдават служба чрез лично служение. В края на това прекрасно събрание президент Монсън започна да се здрависва със всички присъстващи свещенически ръководители. Изведнъж той забеляза, че един от тях гледа всичко отдалеч, сам самичък.

Президент Монсън се отдалечи от групата, отиде при този брат и поговори с него. Развълнуван, Хосе Р. Заяс му каза, че е чудо, че той е дошъл при него и че това е в отговор на молитвите, които той и съпругата му Йоланда отпратили преди събранието. Той казал на президент Монсън, че дъщеря му

е много болна и че е донесъл писмо от жена му, което тя искала да се предаде на президент Монсън. Брат Заяс казал на жена си, че това ще е невъзможно, защото президент Монсън ще е твърде зает. Президент Монсън изслушал историята и го помолил за писмото, което прочел наум. Тогава той го пгъхнал в джоба на самото си и казал на брат Заяс, че ще се погрижи за молбата им.

По този начин това семейство било докоснато от нашия Господ, Исус Христос, посредством Негов служител. Вярвам, че думите на Спасителя в притчата за добрия самарянин се отнасят за нас: „Иди и ти прави също така“⁴.

На 21 септември 1998 г. ураганът Джордж удари Пуерто Рико и причини огромни разрушения. Сестра Мартинез, петте ни деца и аз успяхме да оцелеем през тази голяма буря и ураганните ѝ ветрове като останем у дома. Обаче две седмици бяхме без течаща вода и без ток.

Когато запасите ни от вода се изчерпаха, снабдяването с още бе трудно. Никога няма да забравя братята, които ни служиха, като ни доставяха тази ценна течност, нито ще забравя любящия начин, по който сестрите ни служиха.

Херман Колон докара в дома ни с един пикап огромен пластмасов контейнер с вода. Той ни каза, че

го прави, защото, по думите му, „Знам, че имаш малки деца, които се нуждаят от вода“. Няколко дни по-късно, братята Ноел Муньоз и Ерминио Гомез натовариха в камион три големи туби с вода. Те дойдоха неочаквано пред дома ни и напълниха с питейна вода всяка налична бутилка за вода, като поканиха и съседите да напълнят техните.

Молитвите ни получиха отговор чрез личното им служение. Лицата на тези трима братя отразяваха любовта, която Исус Христос изпитва към нас, а тяхната служба, с други думи, тяхното лично служение, донесе в живота ни много повече от питейна вода. За всеки син и всяка дъщеря на Бог е важно да знае, че хората се интересуват и са загрижени за тяхното благосъстояние.

Свидетелствам ви, че Небесният Отец и нашият Господ, Исус Христос, ни познават лично и индивидуално. Затова Те ни предоставят това, от което се нуждаем, за да имаме възможността да достигнем божествен си потенциал. Те поставят хора по пътя ни, които да ни помагат. Тогава, като станем инструменти в Техните ръце, ние можем да служим и да помагаме на хората, които Те ни показват чрез откровение.

По този начин, Господ Исус Христос ще достигне до всички деца на Небесния Отец. Добрият Пастир

ще събере всичките Си овце. Ще ги събере една по една, когато те използват добре свободата си на избор, след като са чули гласа на Неговите служители и са получили техните служения. Тогава те ще разпознаят гласа Му и ще Го последват. Такова лично служение е важно за спазването на нашите кръщелни завети.

Също така, ако сме добър пример за ученици на Исус Христос, това е най-добрата ни препоръка пред хората, с които можем да споделим Евангелието Му. Като отворим устата си и споделим възстановеното Евангелие на Исус Христос, ние ставаме „Негови помощник-пастистри, на които е възложено да пасем в Неговото пасбище овцете и агънцата от Неговото стадо“⁵; ние ставаме „немошните и престодушните“⁶, „ловци на човеци“⁷.

Нашата служба и лично служение не се ограничава до живите на тази земя. Ние можем също да извършваме работа за мъртвите – за онези, които живеят в света на духовете и които по време на земния си живот не са имали възможността да получат спасителните обреди на Евангелието на Исус Христос. Можем също да си водим дневник и да запишем личната си история, за да обърнем сърцата на живите към живите, а също и сърцата на живите към техните предци. Това

има за цел да свърже нашето семейство, поколение по поколение, във вечна връзка. Като правим това, ние ставаме „избавители ... на хълма Сион“⁸.

Ние имаме специалната възможност да бъдем инструменти в ръцете Му. Можем да бъдем такива и в брака ни, в семейството ни, с приятелите ни и с ближните ни. Това е нашето лично служение като истинни ученици на Исус Христос.

„И ще се съберат пред Него всичките народи; и ще ги отлъчи един от други, както овчарят отлъчва овцете от козите;

и ще постави овцете от дясната Си страна, а козите от лявата.

Тогава царят ще рече на тия, които са от дясната Му страна: Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, пригответо за вас от създаването на света.

Защото огадних, и Ме нахранихте; ожадних, и Ме напоихте; странник бях, и Ме прибрахте;

гол бях и Ме облякохте; болен бях и ме посетихте; в тъмница бях и Ме споходихте.

Тогава праведните в отговор ще Му кажат: Господи, кога Те видяхме гладен, и Те нахранихме; или жаден, и Те напоихме?

И кога Те видяхме странник, и Те прибрахме, или гол, и Те облякохме?

И кога Те видяхме болен или в тъмница, и Те споходихме?

А Царят в отговор ще им рече: Истина ви казвам: Понеже сте направили това на един от тия най-скромни Мои братя, на Мене сте го направили“⁹.

Аз се моля всички да правим това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 18:10, 15; курсив добавен.
2. Вж. Ръководство към Писанията, „Душа“; scriptures.lds.org.
3. Линда К. Бъртън, „Първо наблюдавай, после служи“, *Лиахона*, ноем. 2012 г., с. 78.
4. Лука 10:37.
5. Alexander B. Morrison, „Nourish the Flock of Christ“, *Ensign*, май 1992 г., с. 13.
6. Учение и Завети 1:23.
7. Матей 4:19.
8. Авдия 1:21.
9. Матей 25:32–40.

От старейшина Лари С. Кейчър
От Седемдесетте

Не се отнасяйте лекомислено към свещени неща

*Проверете решенията си като си зададете въпроса:
„Решенията ми здраво ли са посадени в богата почва
на Евангелието на Исус Христос?“*

Братя и сестри, решенията, които вземаме в този живот, силно влияят на пътя ни във вечния живот. Има видими и невидими сили, които влияят на нашите решения. Аз лично се убедих преди около 5 години по начин, който за малко да ми струва скъпо.

Пътувахме с роднини и приятели в южен Оман. Решихме да си починем на плажа на брега на Индийския океан. Скоро след пристигането ни, нашата 16-годишна дъщеря, Нели, попита дали може да доплува до това, което смяташе за малка пясъчна ивица. Като забелязах бурната вода, ѝ казах, че аз ще отида пръв, защото мислех, че може да има опасни течения.

Като плувах малко, аз попитах съпругата ми дали съм близо до пясъчната ивица. Тя отговори: „Ти я подмина“. Без да знам, аз бил хванат в течение¹ и бързо съм бил отнесен към морето.

Не знаех какво да правя.

Единственото, за което се сетих, беше да се обърна и да плувам към брега. Това беше грешното решение. Почувствах се безпомощен. Сили извън моя контрол ме дърпаха навътре в морето. И за да стане ситуацията по-лоша, съпругата ми, доверявайки се на моята преценка, ме беше последвала.

Братя и сестри, мислех, че има голяма вероятност да не оцелея и моето решение да коства и живота на съпругата ми. След големи усилия и това, което вярвам беше божествена намеса, краката ни някак докоснаха пясъчното дъно и успяхме да излезем благополучно при семейството и приятелите ни.

Има много течения в земния живот – някои от тях безопасни, други – не. Президент Спенсър У. Кимбъл учи, че има велики сили в живота ни, много подобни на невидимите течения в океана². Тези сили реално съществуват. Не трябва никога да ги игнорираме.

Нека ви кажа за друго течение, божествено течение, което което се превърна в голяма благословия в моя живот. Аз съм човек, обърнат в Църквата. Преди обръщането ми, амбицията на живота ми беше да карам ски и затова се преместих в Европа след гимназията, за да изпълня желанието си. След няколко месеца, които изглеждаха като перфектен живот, усетих, че трябва да си тръгна. По онова време не разбирах източника на това чувство, но реших да го последвам. Озовах се в Прово, Юта, с няколко добри приятели, които, също като мен, бяха членове на различни църкви.

Докато бях в Прово срещнах хора, които живееха живот много различен от моя. Почувствах се привлечен от тях, макар да не знаех защо. В началото се съпротивлявах на тези чувства, но скоро открих мир и спокойствие, която не бях познавал. Започнах да приемам това различно течение – то ме доведе до разбиране за любящия Небесен Отец и Неговия Син, Исус Христос.

С приятелите ми бяхме кръстени през 1972 г. Това ново течение, което избрах да следвам, Евангелието на Исус Христос, ми даде посока и смисъл в живота. Въпреки това имаше предизвикателства. Всичко бе ново за мен. На моменти се чувствах изгубен и объркан. Въпроси и препятствия дойдоха и от приятели, и от роднини.

Трябваше да направя избор. Някои от техните въпроси породиха съмнение и несигурност. Изборът беше важен. Към кого да се обърна за отговор? Имаше мнозина, които се опитаха да ме убедят, че съм направил погрешен избор – „течения“, решени да ме отдалечат от спокойното течение, което бе станало чудесен източник на щастие. Много добре научих принципа, че има „противопоставяне във всички неща“, както и колко е важно да правя нещо за себе си, без да отстъпвам свободния си избор на другите³.

Запитах се: „Зачо да обръщам гръб на това, което ми донесе такава голямо спокойствие“? Както

Господ напомня на Оливър Каудъри: „Не говорих ли мир на ума ти относно този въпрос?“⁴ Моето преживяване беше подобно. Затова се обърнах с още повече отдаденост към Небесния Отец, към Писанията и към верни приятели.

Въпреки това имаше много въпроси, на които не можех да отговоря. Как да се отнеса към несигурността, която те създаваха? Вместо да им позволя да разрушат спокойствието и щастието, които бяха дошли в живота ми, аз избрах да ги оставя на страна за известно време, доверявайки се на Господното време, че Той ще разкрие всичко. Намерих утеха в думите Му към пророка Джозеф: „Ето, вие сте малки деца, не можете да понесете всичко сега; вие трябва да израствате в благодат и в познание на истината“⁵. Избрах да не изоставям онова, което знаех за истина, като последвам неизвестно и съмнително течение, потенциално опасно течение. Както президент Н. Елдън Танър заявява, научих „колко по-мъдро и по-добро за човек е да приема простичките истини на Евангелието ... и да приема с вяра

онези неща, които ... не може да разбере“⁶.

Означава ли това, че няма място за искрено търсене? Попитайте младото момче, което потърсило спасение в малката горичка с желание да разбере към коя от църквите трябва да се присъедини. Дръжте Учение и Завети в ръце и знайте, че много от това, което е разкрито в тези вдъхновени летописи, е резултат от смирено търсене на истината. Както Джозеф открива, „ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, който дава на всички щедро ... и ще му се даде“⁷. Като задаваме искрени въпроси и търсим божествени отговори, ние разбираме „ред по ред, правило след правило“⁸, като напредваме в знание и мъдрост.

Въпросът не е „Има ли място за честно, искрено търсене?“, а по-скоро „Къде да потърся истината, когато се появят въпроси?“ „Ще бъда ли достатъчно мъдър да задържа онова, което знам, че е истина, въпреки няколкото въпроса, които може да имам?“ Свидетелствам, че има божествен източник на знание – Бог, който знае всичко, края от началото. Всички неща са ясни пред Него⁹.

Писанията свидетелстват, че Той „не ходи в криви пътеки ... нито се отклонява от това, което е казал“¹⁰.

В това земно пътуване ние никога не трябва да мислим, че нашите решения засягат само нас. Наскоро едни млад мъж ме посети у дома. Той изглежда беше добре, но усетих, че не е напълно активен в църковната дейност. Той ми каза, че е бил отглеждан в съсредоточен върху Евангелието дом, докато баща му не изневерил на майка му и това довело до развод, който накарал него и братята и сестрите му да се съмняват в Църквата и да отпаднат. Сърцето ме болеше докато говорех с този млад баща, който сега, засегнат от избора на своя баща, отглеждаше тези скъпоценни души извън благословиите на Евангелието на Исус Христос.

Друг мъж, когото познавам, някога верен член на Църквата, имаше въпроси относно някои учения. Вместо да попита Небесния Отец за отговори, той избра да разчита само на светски източници за напътствия. Сърцето му се обърна в грешна посока и той потърси почестите на хората. Неговата гордост сигурно е била поласкана, поне временно, но той бе откъснат от небесните сили¹¹. Вместо да открие истина, той изгуби своето свидетелство и повлече със себе си много от роднините си.

Тези двама мъже бяха хванати от

опасни невидими течения и повлякоха мнозина със себе си.

От друга страна се сещам за Лару и Луиз Милър, родителите на моята съпруга, които макар никога да не са притежавали много, избрали да учат децата си на чистото учение на възстановеното Евангелие и да живеят живота си според него всеки ден. Като направили това, те благословили своето потомство с плодовете на Евангелието и надеждата за вечен живот.

Те създали дом, където се почита свещеничеството, където любовта и разбирателството са в изобилие, и където принципите на Евангелието ръководят живота им. Луиз и Лару заедно показват какво означава да живееш живот според примера на Исус Христос. Техните деца са могли ясно да видят кое от теченията на живота ще им даде мир и щастие. И те избират съобразно това. Както учи президент Кимбъл: „Ако можем да създадем ... силно, постоянно течение, което да тече към нашата цел за праведен живот, ние и нашите деца можем да бъдем отнесени напред, въпреки противоположните ветрове на трудности, разочарования и изкушения“¹².

Нашите избори имат ли значение? Засягат ли те само нас? Задали ли сме постоянен курс по вечното течение на възстановеното Евангелие?

От време на време една картина

ме преследва. Какво щеше да стане, ако в онзи септемврийски ден, докато почивахме на плажа на брега на Индийския океан, аз бях казал на дъщеря ми Нели: „Да, отивай. Плувай до пясъчната ивица“. Или ако тя също бе последвала примера ми и не бе успяла да доплува обратно? Как щях да живея, знаейки, че моят пример бе довел до това тя да бъде отнесена от течението навътре в морето и никога да не се върне?

Дали теченията, които избираме да следваме, са важни? Нашият пример има ли значение?

Небесният Отец ни е благословил с великия дар на Светия Дух, за да ни напътства в избора. Той ни обещава вдъхновение и откровение, ако живеем достойни да го получим. Кая ви да се възползвате от този божествен дар и да проверите решенията си като си зададете следния въпрос: „Решенията ми здраво ли са посадени в богата почва на Евангелието на Исус Христос?“ Кая ви да направите каквито поправки са необходими – малки или големи, за да си осигурите вечните благословии на плана на Небесния Отец за вас и обичните ви хора.

Свидетелствам, че Исус Христос е нашият Спасител и Изкупител. Свидетелствам, че заветите, които сключваме с Него, са свети и свещени. Никога не трябва да се отнасяме лекомислено със свещени неща¹³. Нека останем завинаги верни, се моля в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Rip tide: течение, което тече срещу едно или няколко други течения, създавайки опасен вадовъртеж в морето (Dictionary.com).
2. Вж. Спенсър У. Кимбъл, „Ocean Currents and Family Influences,” *Ensign*, ноем. 1974 г., стр. 110–13.
3. Вж. 2 Нефи 2:11, 16.
4. Учение и Завети 6:23.
5. Учение и Завети 50:40.
6. N. Eldon Tanner, in Conference Report, окт. 1968 г., стр. 49.
7. Яковово 1:5.
8. Учение и Завети 98:12.
9. Вж. Моисей 1:6.
10. Учение и Завети 3:2.
11. Вж. Учение и Завети 121:35–37.
12. Спенсър У. Кимбъл, *Ensign*, ноем. 1974 г., стр. 110.
13. Вж. Учение и Завети 6:12.

От старейшина Дейвид А. Беднар
От Кворума на дванадесетте апостоли

Дойдете и ще видите

Църквата на Исус Христос винаги е била и винаги ще бъде мисионерска църква.

Посланието ми е насочено специално към хора, които не са членове на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. Ще засегна един основен въпрос, който много от вас вероятно си задават: „Защо светиите от последните дни имат такова желание да ми кажат в какво вярват и да ме поканят да науча за църквата им?“

Моля се Духът Господен да помогне посланието ми да има резултат и вие правилно да разберете моя отговор на този важен въпрос.

Божествено възложена задача

Верните ученици на Исус Христос винаги са били и винаги ще бъдат доблестни мисионери. А мисионер е последовател на Христос, който свидетелства за Него като Спасител и оповестява истините на Неговото Евангелие.

Църквата на Исус Христос винаги е била и винаги ще бъде мисионерска църква. Членовете на Църквата на Спасителя приемат така важното задължение да помагат при изпълнение на Божествената задача, дадена от Господ на учениците Му, както е записано в Новия завет:

„Идете, прочее, научете всички народи, и кръщавайте ги в името на Отца и Сина и Светия Дух:

Като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал: и ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на света. Амин“ (Матей 28:19–20).

Светиите от последните дни се отнасят сериозно към тази отговорност да учат всички хора от всички народи за Господ Исус Христос и Неговото Евангелие. Ние вярваме, че същата Църква, основана от Спасителя в древността, е възстановена от Него в последните дни. Учението, принципите, свещенческата власт, обредите и заветите на Неговото Евангелие се намират днес в Неговата Църква.

Когато ви каним да дойдете на богослужение с нас или да учите заедно с пълновременните мисионери, ние не се опитваме да ви продадем продукт. Като членове на Църквата, ние не получаваме награди или бонус точки в някакво небесно състезание. Не се опитваме просто да увеличим числения състав на Църквата. И най-важното, ние не ви принуждаваме да вярвате по нашия начин. Ние ви каним да чуете възстановените истини на Евангелието на Исус Христос, така че да можете да изучавате, обмисляте, да се молите и да узнаете за себе си дали нещата, които споделяме с вас, са истина.

Някои от вас може да кажат, „Но аз вече вярвам в Исус и следвам ученията Му“, или „Не съм сигурен дали Бог наистина съществува“. Нашите покани към вас не са опит да се омаловажат традициите ви в религията или жизнения ви опит. Донесете всичко, което знаете, че е истинно, добро и достойно за похвала – и проверете нашето послание. Както Исус кани двама от учениците Си „дойдете и вижте“ (Иоана 1:39), така и ние ви каним да дойдете и да видите дали възстановеното Евангелие на Исус Христос добавя и обогатява това, което вече приемате за истина.

Всъщност, ние чувстваме сериозната отговорност да занесем това послание до всички народи, племена, езици и люде. И точно това правим днес с повече от 88 000 пълновременни мисионери, работещи в над 150 отделни държави по света. Тези забележителни мъже и жени помагат на членовете на Църквата да изгълнят божествено дадената и лична отговорност на всеки от нас да оповестява вечното Евангелие на Исус Христос (вж. У. и З. 68:1).

Повече от духовен дълг

Но желанието ни да оповестяваме това послание не е само резултат от чувство за духовен дълг. По-скоро желанието ни да споделяме възстановеното Евангелие на Исус Христос с вас е израз на това, колко

важни са тези истини за нас. Считаю, че най-добре мога да опиша защо сме толкова откровени с вас, като споделя едно преживяване, което аз и жена ми имахме преди много години с двама от синовете ни.

Една вечер Сюзън и аз стояхме на прозореца в дома ни и гледахме как две от малките ни момчета играят навън. Докато играеха, по-малкото от двете момчета се удари леко. Ние бързо разбрахме, че не се е ударил сериозно и решихме да не му помогнем веднага. Искахме да ги наблюдаваме и да видим дали нашите семейни разговори за братска любов са били възприети. Това, което последва беше както интересно, така и поучително.

По-големият брат утеша и грижовно помогна на по-малкото си братче да се прибере вкъщи. Сюзън и аз застанахме близо до кухнята, така че да можем да видим какво ще се случи по-нататък, като бяхме готови да се намесим незабавно, ако имаше вероятност за допълнително телесно нараняване или ако ни застрашаваше по-сериозен инцидент.

По-големият брат домъкна един стол близо до кухненската мивка. Покачи се на стола, помогна на брат си да седне на него и започна да излива изобилно препарат за миене на съдове върху протегнатата ръка на малкия си брат. Направи най-доброто на което можеше, за да измие внимателно замърсения участък. Реакцията на малкия брат към това може най-точно да се опише използвайки език от Светите писания: „И те ще имат причина да ридаят и да плачат, да викат и да скърцат със зъби“ (Мосия 16:2). И как само ридаше това малко момченце!

След като свърши почистването, ръката бе внимателно подсушена с хавлия. По някое време ридането спря. След това по-големият брат се покачи на кухненския плот, отвори шкафа и намери чисто нова туба с медицински крем. Макар драстичните на малкия му брат да не бяха нито дълбоки, нито обширни, по-големият брат използва почти цялата туба за да намаже цялата наранена ръка. Нямахме ридане, понеже малкият брат явно харесваше облекчаващия ефект на крема

много повече от почистващия ефект на препаратите за миене на съдове.

По-големият брат отново се върна към шкафа, в който беше крема и извади от там нов пакет със стерилни превръзки. Отвори ги и превърза отгоре до долу ръката на брат си – от китката до лакътя. Когато този спешен проблем беше решен със сапунени балони, крем и опаковки разхвърляни из цялата кухня, двете малки момчета скочиха от стола с широки усмивки и щастливи лица.

Това което последва беше най-важното. Пострадалият брат събра останалите превръзки и почти празната туба с крем и излезе от къщата. Бързо намери приятелите си и започна да им слага крем и да превързва ръцете им. Сюзън и аз бяхме поразени от искреността, ентузиазма и бързината на реакцията му.

Защо това малко момченце направи това? Забележете, че той незабавно и интуитивно поиска да даде на приятелите си това, което му помогна, когато беше наранен. Това малко момче не трябваше да бъде карано, подтиквано или

принуждавано да действа. Желанието му да споделя бе естествен резултат от най-полезното и благотворно за него лично преживяване.

Много от нас възрастните, постъпваме по същия начин, когато намерим лечение или лекарство, облекчаващо болка, от която дълго сме страдали или получим съвет, даващ ни възможност да посрещнем предизвикателствата със смелост, а затрудненията с търпение. Споделянето на неща, които са най-значими за нас или са ни помогнали, изобщо не е необичайно.

Същият начин на поведение е особено очевиден при неща от голяма духовна важност и с големи духовни последици. Например, разказ от един том Писания, известен като Книгата на Мормон, описва сън на един древен пророк-водач, наречен Лехий. Централно място в съня на Лехий заема дървото на живота – което представлява „любовта Божия“, която е „най-желателна от всички неща“ и „най-радостната за душата“ (1 Нефи 11:22–23; вж. 1 Нефи 8:12, 15).

Лехий обяснява:

„И стана така, че аз отидох и взех от плода му; и видях, че той беше най-сладкият, повече от от всичко друго, което бях вкусвал дотогава. Да, и аз видях, че плодът на дървото беше бял и белотата му надминаваше всяка друга белота, която бях виждал някога.

„И след като взех от плода му, той изтълни душата ми с извънредно велика радост; ето защо, аз започнах да искам семейството ми също да вземе от него“ (1 Нефи 8:11–12; курсив добавен).

Най-голямата проява на Божията любов към чедата Му е земната служба, изкупителната жертва и Възкресението на Господ Исус Христос. Плодът на дървото може да се счита като символ на благословиите от Единението на Спасителя.

Незабавната реакция на Лехий след вземането на плода и усещането на велика радост е нарастващото желание да сподели и да служи на семейството си. Така, обръщайки се

към Христос, той също се обръща към други хора с любов и желание за служба.

Друг важен епизод в Книгата на Мормон описва какво се случва с човек на име Енос след като Бог чува и отговаря на искрената му и усърдна молитва.

Той казва:

„И душата ми зажадува; и аз коленичих пред моя Създател и го призовах в усърдна молитва и жалба за моята собствена душа; и аз Го призовавах през целия ден; да и когато падна нощта, аз още издигах гласа си, та да стигне небесата.

И тогава дойде глас към мене, казвайки: Еносе, греховете ти са опростени и ти ще бъдеш благословен.

И аз, Енос, знаех, че Бог не може да лъже; затова вината ми беше премахната.

И аз казах: Господи, как става това?

И Той ми каза: Поради вярата ти в Христа, когото ти никога не си

виждал, нито чувал. ... затова иди си, твоята вяра те изцели.

„Сега стана така, че когато чух тези слова, аз започнах да изпитвам силно желание за благосъстоянието на братята ми, нефитите; затова аз излях цялата си душа пред Бога за тях“ (Енос 1:4–9; курсив добавен).

Когато Енос се обръща към Господ „с цялостно намерение в сърцето“ (2 Нефи 31:13), неговата загриженост за благосъстоянието на неговото семейство, приятели и познати нараства.

Трайният урок, който научаваме от тези два епизода, е важноста да получим в личния си живот благословиите на Единението на Исус Христос, като предусловие за искрена и истинска служба, която се простира далеч над „механично извършване на съответните действия.“ Подобно на Лехий, Енос и малкото ни момченце в разказаната от мен история, ние като членове на

Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни изпитваме мъката, свързана с духовна несигурност и грях. Ние също изпитваме очистването, мира на съвестта, духовното изцеление и обновление и напътствието, които се получават само чрез изучаване на принципите на Евангелието на Спасителя и И живот според него.

Единението на Исус Христос дава изчистващото средство, необходимо да ни направи чисти и неопетнени, облекчаващия крем, който да изцели духовни рани и да премахне вината, и защитата, която ни позволява да останем верни като в добри, така и в лоши времена.

Пълната истина съществува

На вас, нашите роднини и приятели, които не сте се присъединили към Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни, аз се опитах да обясня основните причини за нашите мисионерски усилия.

Пълната истина съществува в един свят, който все повече презира и отхвърля пълнотата. В един бъдещ ден обаче „всяко коляно (ще) се преклони“ и „всеки език (ще) изповяда, че Исус Христос е Господ, за слава на Бог Отец“ (Филипяните 2:10–11). Исус Христос е Еднородният Син на Вечния Отец. Като членове на Църквата Му, ние свидетелстваме, че Той живее и че Неговата Църква е възстановена в своята пълнота в тези последни дни.

Поканите, които отправяме към вас да научите и проверите нашето послание, са породени от положителното влияние на Евангелието на Исус Христос в нашия живот. Понякога може да сме непохватни, резки или непреклонни в опитите си. Нашето просто желание е да споделим с вас истините, които са от най-голяма ценност за нас.

Като един от Господните апостоли и с цялата енергия на душата си, аз давам свидетелство за Неговата божественост и съществуване. И ви каня „дойдете и ще видите“ (Иоана 1:39), в святоото име на Исус Христос, амин. ■

От президент Томас С. Монсън

До следващата среща

Нека всички обмислим чутите истини и нека те ни помогнат да станем още по-отдадени Христови ученици.

Мои братя и сестри, изминаха два славни дни на вдъхновени послания. Сърцата ни бяха докоснати и вярата ни укрепена, докато усещаме Духа, който взе участие в тези сесии на конференцията. В заключение, нека благодарим на Небесния Отец за изобилието от благословии.

Бяхме въздигнати и вдъхновени от красивата музика, която чухме през тези сесии. Казаните молитви ни приближиха до небесата.

Нека изразя своята сърдечна благодарност на цялата Църква към братята, които бяха освободени на тази конференция. Те ще ни липсват. Техният принос към делото

Господно бе значителен и ще се чувства от бъдещите поколения.

Нека се завърнем по домовете си с решителност в сърцата да бъдем малко по-добри, отколкото сме били в миналото. Нека бъдем малко по-дружелюбни и внимателни. Нека помагаме, не само на членовете на Църквата, но и на хората, които не са от нашата вяра. И като общуваме с тях, нека показваме уважението си.

Има хора, които всеки ден изпитват трудности. Нека се грижим за тях, нека им помагаме. И като се грижим едни за други, ние ще бъдем благославяни.

Нека не забравяме възрастните и хората, които не могат да излизат от дома си. Като отделяме време да ги посещаваме, те ще знаят, че са обичани и ценени. Нека изпълняваме заповедта да подкрепяме слабите, да издигаме ръцете, които са отпуснати, и да усиляваме немощните колене¹.

Нека бъдем хора честни и почтени, вършейки правилното по всяко време и при всички обстоятелства. Нека бъдем предани Христови ученици, пример за праведност, така превръщайки се в „светила на света“².

Мои братя и сестри, благодаря ви за вашите молитви за мен. Те ме укрепват и въздигат в усилието ми с цялото си сърце да върша Божията воля, да Му служа и да служа на вас.

Като си тръгваме от тази конференция, аз призовавам небесните благословии върху всеки от вас. Нека вие, които се намирате далеч от дома, да се завърнете в безопасност и всичко там да бъде наред. Нека всички обмислим чутите истини и нека те ни помогнат да станем още по-отдадени Христови ученици.

Докато се срещнем отново след шест месеца, моля се Господните благословии да бъдат над вас и всички нас, и правя това в Неговото свято име, това на Исус Христос, нашият Господ и Спасител, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Учение и Завети 81:5.
2. Филипяните 2:15.

От Линда К. Бъртън

Обща президентка на Обществото за взаимопомощ

Подготвени по начин, досега непознат

Нека се подготвим достойно да получим спасителните обреди капка по капка и да спазваме с цялото си сърце свързаните с тях завети.

Когато най-малката ни дъщеря се върна вкъщи след първия ѝ ден на училище, аз я попитах: „Как беше?“

Тя отговори: „Беше добре“.

На следващата сутрин, обаче, когато я събудих за училище, тя скръсти ръце и твърдо заяви: „Аз вече бях на училище!“ Очевидно не бях я *подготвила* или обяснила, че ходенето на училище не е еднократно събитие, а че се очаква тя да ходи на училище пет дни в седмицата в продължение на много, много години.

Докато размишляваме за принципа на подготовката, нека си представим следната сцена. Седите в селестиялната зала на храма и забелязвате много булки и младоженци, които почтително биват довеждани и извеждани оттам, докато изчакват да сключат брак за времето и цялата вечност. Една булка влиза в селестиялната зала, хванала любимия си за ръка. Тя е облечена със семпла, но красива храмова рокля, а на лицето ѝ има спокойна и топла

усмивка. Тя изглежда добре, но не е разсейваща. Тя сяда, оглежда се и след това изведнъж е обхваната от вълнение. Изглежда сълзите ѝ са породени от възхитата и почтителността, която изпитва към мястото, на което е, и към свещения обред, който очаква нея и любовта на живота ѝ. Поведението ѝ изглежда казва: „Толкова съм благодарна да съм днес в Господния дом, готова да започна едно вечно пътуване с моя възлюбен вечен спътник“. Тя изглежда *подготвена* за много повече от само това събитие.

Нашата сладка внучка тинейджърка наскоро остави бележка за мен на възглавницата ми, като част от текста беше: „Едно от нещата, които ме поразяват, когато влизам в храма, е спокойният, любящ дух, който обитава там. ...Хората отиват в храма, за да получат вдъхновение“¹. И е права. В храма можем да получаваме вдъхновение и откровение, а също и силата да се справяме с превратностите на живота. Това, което тя научава за храма, като

заная имена на свои роднини за кръщения и потвърждавания, ще я подготви да получи допълнителни храмови обреди, завети и благословии, както за нея самата, така и за хората от другата страна на завесата.

Старейшина Ръсел М. Нелсън учи: „Тъй като храмовете са готови за хората, хората трябва да се подготвят за храма“².

Като чета отново за капитан Мороний в Книгата на Мормон, си спомням, че едно от най-великите постижения на Мороний е неговата внимателна подготовка на нефитите, за да устоят на страховитата ламанитска армия. Той така добре подготвя своя народ, че четем: „Но ето, за най-голямо учудване (на ламанитите), (нефитите) *се бяха подготвили да ги посрещнат, по начин, непознат дотогава*“³.

Тази фраза: „подготвени ... по начин, непознат дотогава“ наистина привлече вниманието ми.

Как може по-добре да се подготвим за свещените храмови благословии? Господ учи: „И отново, Аз ще ви дам образец във всички неща“⁴.

Нека разгледаме един образец, който да ни помогне да се подготвим добре. За подготовката на Мороний да посрещне врага било нужно постоянно и предано усърдие и този модел изисква същото.

Никога не ми омръзва красивата притча, която Спасителят разказва за петте мъдри и петте неразумни девици. Макар тази притча символизира подготовката за Второто пришествие на нашия Спасител, ние можем да я оприличим на подготовката за получаването на храмови благословии, които могат да бъдат като духовен пир за добре подготвените.

В Матей, глава 25, четем:

„Тогава небесното царство ще се оприличи на десет девици, които взеха светилниците, си и излязоха да посрещнат младоженеца.

А от тях пет бяха неразумни и пет разумни. ...

Но разумните, заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си.

И докато се бавеше младоженецът, додряма се на всичките, и заспаха.

А по среднощ се нададе вик: Ето младоженецът иде! Излизайте да го посрещнете!

Тогава всички ония девици станаха и приготвиха светилниците си.

А неразумните рекоха на разумните: Дайте ни от вашето масло, защото нашите светилници угасват.

А разумните в отговор казаха: Да не би да не стигне и за нас и за вас, по-добре идете при продавачите и си купете.

А когато те отидоха да купят, младоженецът пристигна; и готовите влязоха с него на сватбата, и вратата се затвори.

После дохождат и другите девици и казват: Господи! Господи! отвори ни.

А той в отговор рече: Истина ви казвам: Не ви познавам“⁵.

Не мисля, че има човек, особено сред по-чувствителните, който да не изпитва тъга за неразумните девици. И някои от нас искат просто да кажат на другите: „Не можете да дадете малко, за да могат всички да бъдат щастливи?“ Но все пак помислете за това. Тази история е разказана от Спасителя и именно Той

нарича едните „разумни“ и другите „неразумни“.

Приемайки тази притча като образец за подготовка за храма, помислете върху словата на един пророк от последните дни, които учи: „маслото на духовната подготовка не може да бъде споделяно“⁶. Президент Спенсър У. Кимбъл помага при изясняването защо мъдрите девизи не мога да споделят маслото от техните светилници с неразумните, като казва: „Присъствието на събранието за причастие прибавя масло в нашите светилници, капка по капка през годините. Постът, семейната молитва, домашното обучение, контролът върху телесните желания, проповядването на Евангелието, изучаването на Писанията – всяко действие на посвещаване и послушание е една капка, прибавена към нашия запас. Постъпките на доброта, плащането на дарения и десетъци, чистите мисли и действия ... – всичко това също допринася значително към маслото, с което ние можем в полунощ да заредим нашите изтощени светилници“⁷.

Можете ли да видите образеца на подготовката – капка по капка – който може да ни помогне, докато размишляваме как можем да бъдем по-усърдни в нашата подготовка да получим светите обреди за нас и за други хора. Какви други малки и прости неща можем да правим, за да добавяме така ценните духовни капки масло на нашите светилници на подготовката?

От старейшина Скот научаваме, че „личното достойнство е жизненоважно условие да се радвате на благословиите на храма. ... Достоен характер се изковава най-добре от живот на постоянство и правилни избори, съсредоточени върху ученията на Учителя“⁸. Обичам думата *постоянство*. Да бъдеш постоянен означава да бъдеш стабилен, неотклонен и да може да се разчита на теб. Какво прекрасно описание на принципа на достойнството!

В Библейския речник ни се напомня: „Само домът може да се сравни по святост с храма“⁹.

Домовете ни отговарят ли на това описание? Една прекрасна млада жена в нашия район наскоро дойде в дома ни. Тъй като знаех, че братът ѝ тъкмо се е върнал от мисия, аз я попитах какво е да се е завърнал вкъщи. Тя каза, че е страхотно, но той от време на време молел музиката да се намали. Тя каза: „А дори не беше *лоша* музика!“ Би било полезно за нас да проверяваме себе си от време на време, за да сме сигурни, че домовете ни са места, в които сме подготвени да чувстваме Духа. Докато подготвяме домовете си да бъдат места, където Духът да се чувства добре дошъл, ние ще бъдем по-подготвени да се чувстваме по-„у дома“, когато влизаме в дома Господен.

Като се подготвяме достойно да влезем в храма и сме верни на храмовите завети, Господ ще ни благослови с „множество благословии“¹⁰. Моята добра приятелка Бони Оскарсън наскоро обърна наопаки един стих от Писанията, когато каза: „Там, където се изисква

много, ще бъде дадено още повече“¹¹. Определено съм съгласна! Тъй като отиваме в храма, за да получим *вечни* благословии, не трябва да ни изненадва, че се изисква по-висок стандарт, за да се заслужат тези благословии. Отново старейшина Нелсън учи: „Тъй като храмът е домът Господен, стандартите за прием се определят от Него. Човек влиза като Негов гост. Да си носител на храмова препоръка е безценна привилегия и осезаем знак за подчинение на Бог и Неговите пророци“¹².

Световноизвестните атлети и докторантите в университета прекарват часове, дни, седмици и месеци в подготовка. Всекидневните капки подготовка са им необходими, за да могат да успеят. По същия начин, от онези, които желаят да заслужат възвисяване в селестиялното царство, се изисква да живеят според един по-висок стандарт на подчинение, който се утвърждава чрез практика на подчинение ден след ден и капка по капка.

Когато с постоянство и усърдие добавяме масло към нашите светилници, капка по капка, те могат да бъдат „приготвени и запалени“¹³ с удивителен резултат. Моят добър съпруг, който е президент на кол, наскоро отбеляза, че може почти винаги да види кога човекът е подготвен и достоен да влезе в храма, защото „осветява стаята“, когато дойде за храмове препоръка.

В освещаващата молитва на храма Къртланд, пророкът Джозеф Смит моли Господ „всички хора, които ще влязат през прага на Господния дом, да усетят силата Ти, ... и да могат да израснат в Теб, и да получат пълнотата на Светия Дух, ... и (да) се подготвят да се сдобият с всяко нужно нещо“¹⁴.

Моля се отиването ни в храма да е много повече от еднократно събитие. Нека се подготвим достойно да получим спасителните обреди капка по капка и да спазваме с цялото си сърце свързаните с тях завети. Като правим това, знам, че ще заслужим да получим обещаните благословии да се радваме на пълнота на Светия Дух и силата на Господ в нашите домове и в живота ни. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Лична бележка от Айдиа Кейли Мело до Линда К. Бъртън, 31 авг. 2014 г.
2. Ръсел М. Нелсън, „Подгответе се за благословиите на храма,“ *Лиахона*, окт. 2010 г., с. 41.
3. Аалма 49:8; курсив добавен; вж. и ст. 6–7.
4. Учение и Завети 52:14.
5. Матей 25:1–2, 4–11; Joseph Smith Translation, Matthew 25:12 (в Matthew 25:12, бележка под линия a).
6. Марвин Дж. Аштън, „A Time of Urgency,“ *Ensign*, май 1974 г., с. 36.
7. Спенсър У. Кимбъл, *Faith Precedes the Miracle*, 1972 г., с. 256.
8. Ричард Г. Скот, „Receive the Temple Blessings,“ *Ensign*, май 1999 г., с. 25; *Liahona*, юли 1999 г., с. 29.
9. Bible Dictionary, „Temple.“
10. Учение и Завети 104:2.
11. Бони А. Оскарсън, „Greater Expectations“, (сателитно излъчване за Семинара и Института, 5 август 2014 г.); lds.org/broadcasts; вж. също Лука 12:48; Учение и Завети 82:3.
12. Ръсел М. „Personal Preparation for Temple Blessings,“ *Liahona*, юли 2001 г., с. 38.
13. Учение и Завети 33:17.
14. Учение и Завети 109:13, 15.

От Джийн А. Стивънс

Първа съветничка в Общото президентство на Неделното училище за деца

Божии дъщери, склучили завет с Него

Когато Божиите дъщери се съсредоточат върху храма и свещените си завети, Бог е способен да изпрати благословии по индивидуални и въздействащи начини.

Скъпи сестри, приветствам ви с толкова много любов. Точно сега, независимо къде сте по света, надявам се чувствате Господната любов към вас лично и как Духът ви свидетелства в сърцето за посланието, току що изпято от този прекрасен хор. Прибавям моето свидетелство към техните: знам, че моят Изкупител е жив и обича всяка една от нас.

Тази вечер сме се събрали като заветни Божии дъщери. Нашата възраст, обстоятелствата и характер не могат да ни разделят, защото над всичко ние сме Негови. Склучили сме завет да помним винаги Неговия Син.

Силата на този личен завет докосна силно сърцето ми преди три седмици, когато присъствах на една служба за кръщение. Пред мен бяха осем прекрасни деца, които седяха с почитателно очакване, защото най-сетне бе настъпил техният специален ден. Но докато

гледах техните светнали лица, аз не виждах само една група деца. Вместо това аз ги видях така, както мисля би го направил Господ – всяко по отделно. Видях Ема и София, Иън и Лоугън, Ейдън, Уилям, Софи и Мика. Всеки кръщен завет се склучва поотделно. Всички те,

облечени в бяло, бяха там – готови и желаещи с целите си осем годишни сърца да сключат първия си завет с Бог.

Припомнете си и си представете вашия кръщен ден. Независимо дали помните много подробности или само няколко, опитайте се да почувствате значимостта на завета, който вие лично сте сключили. Бидейки наречени по собственото ви име, вие бяхте потопени във вода и излязохте от нея като Божия дъщеря, заветна дъщеря, желаеща да поеме върху си името на Неговия Син и обещаваща да Го следва и да спазва Неговите заповеди.

Заветите с Бог ни помагат да знаем кои сме в действителност. Те ни свързват с Него по един личен начин, по който ние чувстваме нашата ценност пред Него и нашето място в Неговото царство. По начин, който не можем напълно да разберем, Той познава и обича по отделно всяка една от нас. Замислете се – всяка от нас има толкова специално място в сърцето Му. Той желае да изберем пътя, който ще ни отведе у дома при Него.

Колкото и важен и значим да е заветът на кръщението, той е само началото – портата, която ни поставя на пътеката към вечния живот. По време на пътуването ни предстои да се сключат храмовите завети и да се получат свещеническите обреди. Както ни напомня старейшина Дейвид А. Беднар: „Като стоим във водите на кръщението, ние гледаме към храма“¹.

Не само чрез сключването на завети, но и чрез спазването им с вяра ние се подготвяме да получим вечен живот. Това е надеждата, целта и радостта ни.

Бях свидетел на силата на заветите, докато гледах праведните ми родители, които обичаха Евангелието и живяха според него. В скъпата ми майка аз имах привилегията да видя ясно ежедневните решения на една Божия дъщеря, сключила завети с Него. Дори и като момиче, нейните избори отразяваха нейните приоритети и я определяха като истински

ученик на Исус Христос. Виждала съм мира, силата и защитата, които идваха в живота ѝ, докато сключваше и спазваше свещени завети по време на пътуването си. Животът ѝ на тази земя отразяваше любовта ѝ към Спасителя и желанието ѝ да Го следва. Как искам да следвам примера ѝ!

Съвместният живот на родителите ми започнал необичайно. Годината била 1936-та. Те сериозно излизали и планирали да се оженият, когато тате получил писмо, в което го канили да служи като пълновременен мисионер. Писмото гласяло, че ако е достоен и желае да служи, трябва да се свърже с епископа си. Лесно може да видите, че процесът по призоваване на мисия тогава е бил много по-различен! Тате показал писмото на любимата си, Хелън, и те решили, че той несъмнено ще служи.

Двете седмици преди той да тръгне, майка и татко се срещали всеки ден по обед на пикник в Мемъри Гроув, близо до центъра на Солт Лейк Сити. На един от тези

обеди, след като била потърсила насока чрез пост и молитва, майка казала на скъпия си Кларън, че ако все още иска, тя би се омъжила за него преди той да тръгне. В ранните дни на Църквата мъжете понякога били призовавани за мисионерска служба, оставяйки съпруга и деца у дома. Така се случило и с моите майка и татко. С одобрението на неговите свещенически ръководители, те решили да сключат брак преди той да замине за мисията си.

Майка получила надаряването си в храма Солт Лейк и после те били бракосъчетани за времето и цялата вечност от президент Дейвид О. Маккей. Тяното начало било смирено. Нямамо снимки, нито красива булчинска рокля, цветя или празненство, за да се отбележи случая. Тяната ясна цел била храма и техните завети. За тях заветите били всичко. След само шест дни брак и сбогуване през създи, моят татко заминал за Южна Африка.

Но техният брак бил много повече от просто силната любов, която изпитвали един към друг. Те

Лас Пиняс, Филипини

също изпитвали любов към Господ и желание да Му служат. Свещените храмови завети, които били склучили, им давали силата да се справят с двете години раздяла. Те имали вечна перспектива за целта на живота и обещаните благословии, които се дават на хората, които спазват заветите си. Всички тези благословии надхвърляли тяхната кратковременна жертва и раздяла.

Макар че със сигурност началото на брачният им живот не е било лесно, то се оказало идеалният начин да се постави основа за едно вечно семейство. Когато се родили децата, ние знаехме кое е най-важно за родителите ни. Беше любовта им към Господ и тяхната непоклатима решимост да спазват заветите, които са склучили. Въпреки че и двамата ми родители вече са починали, техният образец за праведност все още благославя семейството ни.

Примерът на техния живот е отразен в думите на сестра Линда К. Бъртън: „Най-добрият начин да се укрепи дома, настоящ или бъдещ, е да се спазват заветите“².

Тяхното време на трудности и изпитания не приключило. Три години след като татко се върнал от мисията си, забушувала Втората световна война и подобно на мнозина други, той се записал в армията. Той бил далеч от дома още четири

години, докато служил във флота, на борда на бойни кораби в Тихия океан.

За родителите ми било трудно отново да са разделени. Но за майка ми тези дни на самота, безпокойство и несигурност били белязани и от нашепванията на Духа, които давали вечни обещания, утеха и мир наред бурята.

Въпреки трудностите си, майка ми живя пълноценен живот, изпълнен с щастие, радост, любов и служба. Любовта ѝ към Спасителя се отразяваше от начина, по който живееше. Тя имаше забележителна връзка с небесата и дара и способността да обича и благославя всички около нея. Вратата ѝ в Бог и надеждата ѝ в Неговите обещания се засвидетелстваха в следните слова на президент Томас С. Монсън: „няма жертва, която да е твърде голяма, нито цена, която да е твърде висока, нито трудност, която да е твърде тежка при получаването на тези благословии“³.

През целия си живот майка бе укрепена и благословена от нейната любов към Господ и от заветите, които тя с вяра склучваше и спазваше.

Несъмнено, подробностите на вашата история биха били различни от нейните. Но принципите от нейния живот са приложими за всички нас. Когато Божиите дъщери

се съсредоточат върху храма и свещените си завети, Бог е способен да изпрати благословии по индивидуални и въздействащи начини. Подобно на примера на майка ми за мен, вашият избор да вярвате и да спазвате завети ще остави богато наследство от вяра за онези, които ще дойдат след вас. Затова, скъпи сестри, как можем да имаме достъп до силата и благословиите на храмовите завети? Какво можем да направим сега, за да се подготвим за тези благословии?

По време на пътуванията ми съм се запознавала със сестри на всякакви възрасти и с различни обстоятелства, чиито живот дава отговори на тези въпроси.

Срещнах се с Мери скоро след осмия ѝ рожден ден. Подобно на мнозина други, тя с вълнение събира семейната си история и е предала над 1 000 имена за храмова работа. Мери се подготвя сега за благословията да влезе в храма, когато навърши 12 г.

Бриана е на 13 г. и обича семейната история и храмовата работа. Тя е приела храмовото предизвикателство на старейшина Нийл Л. Андерсън⁴. Подготвила е стотици имена за храмова работа и заедно със себе си е включила нейното семейство и приятелите си в извършването на кръщенията. В това свещено дело сърцето на Бриана се обръща не само към земните ѝ родители, но и към Небесния Отец.

Въпреки че Анфиса е заета с работа и учене по магистратурата ѝ, тя намира време да посещава храма всяка седмица. Тя търси откровение и намира мир, докато служи в дома Господен.

Катя, една скъпа сестра в Украйна, изпитва силна любов към храма. Преди построяването на храма в Киев, тя и останалите в клона ѝ жертвали 36 часа, за да посетят един път в годината храма в Германия. Тези отдадени светии изучавали Писанията, молили се, пели химни и обсъждали Евангелието по време на пътуването. Катя ми каза: „Когато пристигнем в храма, ние бяхме подготвени да получим това, което Господ има да ни даде“.

Ако желаем да получим всички благословии, които Бог толкова щедро предлага, земният ни път трябва да води до храма. Храмовете са израз на Божията любов. Той кани всички нас да идваме, да учим за Него, да чувстваме любовта Му и да получим свещеническите обреди, необходими за вечен живот с Него. Всеки завет се сключва поотделно. Всяка голяма промяна в сърцето е важна за Господ. Тя ще е изключително важна и за вас. Защото като ходим в Неговия свят дом, можем да сме „въоръжени със силата (Му), ... името (Му) ... над (нас), ... славата (Му) ... около (нас), и ангелите (Му) да имат грижа за (нас)“⁵.

Споделям с вас моето сигурно свидетелство, че любящият ни Отец в Небесата е жив. Чрез Неговия възлюбен Син, Исус Христос, се изпълнява всяка надежда, всяко обещание и всяка благословия на храма. Нека имаме вярата да се доверяваме на Него и Неговите завети. Моля се за това в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Дейвид А. Беднар, „С чест да поддържат име и положение“, *Лиахона*, май 2009 г., с. 98.
2. Линда К. Бъртън, „Търсят се: ръце и крака, които да ускорят делото“, *Лиахона*, май 2014 г., с. 123.
3. Томас С. Монсън, „Светият храм – маяк към света“, *Лиахона*, май 2011 г., стр. 92.
4. Вж. templechallenge.lds.org.
5. Учение и Завети 109:22.

От Нийл Ф. Мериът

Втора съветничка в Общото президентство на Младите жени

Да споделяме светлината си

Ние трябва да сме непоклатими във вярата си и да провъзгласяваме истинно учение.

Тази вечер бих искала да говоря за две важни отговорности, които имаме: първо, постоянно да добавяме евангелска светлина и истина в живота си и второ, да споделяме тази светлина и истина с другите.

Знаете ли колко сте важни? Всяка една от вас – точно сега – е ценна и важна за плана на Небесния Отец за спасение. Имаме да вършим работа. Ние знаем истината за възстановеното Евангелие. Готови ли сме да защитаваме тази истина?

Ние трябва да живеем според нея; трябва да я споделяме. Ние трябва да сме непоклатими във вярата си и да провъзгласяваме истинно учение.

В списания *Liahona* за месец септември 2014 г. старейшина М. Ръсел Балард пише: „Нуждаем се повече от отличителните и въздействащи гласове и вяра на жените. Те трябва да научат учението и да разбират в какво вярваме, за да може да казват свидетелствата си за истинността на всички неща“¹.

им помагаме да отблъскват тъмнината и да се завърнат при светлината на Небесния Отец?

Свещената храмова работа ще увеличи нашата вяра в Христос и тогава ще можем по-добре да повлияваме на вярата на околните. Като подхранваме храмовия дух, можем да научим за реалността, силата и надеждата на Единението на Спасителя в нашия личен живот.

Преди няколко години семейството ни се изправи пред голямо предизвикателство. Отидох в храма и там силно се молих за помощ. Даден ми бе миг на истина. Получих ясно знание за моите слабости и бях шокирана. В този духовно поучителен момент аз видях една горда жена, която върши нещата по нейния начин, не непременно по Господния начин, а тайно приписвайки си заслугата за всяко така наречено постижение. Знаех, че виждам себе си. Извиках в сърцето си към Небесния Отец и казах: „Не искам да съм тази жена, но как да се променя?“

Чрез чистия дух на откровение в храма аз бях научена за категоричната моя нужда от Изкупител. Веднага се обърнах мислено към Спасителя Исус Христос и почувствах как терзанията ми изчезва, а в сърцето ми се появява голяма надежда. Той бе единствената ми надежда и аз копнеех да се държа само за Него. Бе ясно за мен, че една мислеща само за себе си естествена жена „е враг на Бога“⁷ и на хората в нейната сфера на влияние. Този ден в храма научих, че само чрез Единението на Исус Христос горделивата ми същност може да се промени и че ще мога да върша добро. Ясно почувствах любовта Му и знаех, че Той ще ме учи чрез Духа и ще ме променя, ако отдам безрезервно сърцето си на Него.

Все още се боря със слабостта ми, но се доверявам на божествената помощ на Единението. Това чисто указание ми бе дадено, защото влязох в светия храм, търсейки облекчение и отговори. Влязох в храма обременена и излязох със знанието, че имам Един всемогъщ

Сестри, вие укрепвате вярата ми в Исус Христос. Наблюдавах вашия пример, слушах свидетелствата ви и чувствах вярата ви от Бразилия до Ботсвана! Вие оказвате влияние където и да отидете. То се чувства от хората около вас – като се започне със семейството ви и се стигне до вашите приятели в телефона и в социалните мрежи и хората, седящи до вас тази вечер. Съгласна съм със сестра Хариет Ухтдорф, която написа: „Вие ... сте енергични и ентузиазирани маяци в един все по-притъмняващ свят, като показвате чрез начина, по който живеете, че Евангелието е едно послание на радост“².

Президент Томас С. Монсън отбелязва: „Ако желаете да дадете светлина на другите, самите вие трябва да излъчвате светлина“³. Как можем да поддържаме светлината на истината да свети в нас? Понякога се чувствам като едва светеща крушка. Как можем да светим по-ярко?

Писанията учат: „Това, което е от Бога, е светлина; и този, който приема светлината и постоянно в в Бога, приема повече светлина“⁴.

Ние трябва да постоянстваме в Бог, както се казва в този стих. Ние трябва да се обърнем към източника на светлина – към Небесния Отец и Исус Христос, както и Писанията. Можем също да посещаваме храма, знаейки, че всички неща в него сочат към Христос и към Неговата велика единителна жертва.

Помислете си за ефекта, който храмовете имат върху околностите си. Те разкрояват градовете; те светят от върха на хълмове. Защо разкрояват и светят? Защото, както се казва в Писанията: „истина(та) свети“⁵, а храмовете съдържат истина и вечна цел; както и вие.

През 1877 г. президент Джордж К. Кенън казва: „С всеки храм ... се намалява силата на Сатана на земята“⁶. Вярвам, че където и на земята да се построи храм, той отблъсква тъмнината. Целта на храма е да служи на човечеството и да даде на всички деца на Небесния Отец способността да се завърнат и живеят с Него. Целта ни не е ли подобна на тези осветени сгради, на тези домове на Господ? Да служим на другите и да

обичащ всички Спасител. Беше ми по-леко и радостно, защото бях получила Неговата светлина и бях приела Неговия план за мен.

Разположени по целия свят, храмовете отвън имат уникален облик и изработка, но отвътре те съдържат една и съща вечна светлина, цел и истина. В 1 Коринтяните 3:16 четем: „Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас?“ Ние също като Божии дъщери сме разположени по целия свят и, като храмовете, всяка от нас има уникален облик и изработка. Ние също съдържаме в себе си духовна светлина, като храмовете. Тази духовна светлина е отражение на светлината на Спасителя. Околните ни ще бъдат привлечени от тази светлина.

На земята имаме наши роли – дъщеря, майка, ръководител, учител, сестра, платен служител, съпруга и други. Всяка от тях оказва влияние. Всяка роля има морална сила, ако отразяваме в живота си евангелските истини и храмовите завети.

Старейшина Д. Тод Кристоферсън казва: „Във всички случаи, майките могат да окажат влияние, несравнимо с влиянието на другите хора и взаимоотношенията с тях“⁸.

Когато децата бяха малки, се чувствах като капитан на кораб заедно със съпруга ми Дейвид и си представях нашите 11 деца като флотилия от малки лодки, които се клатушкат около нас в пристанището, готвещи се да излязат в морето на света. Дейвид и аз чувствахме нуждата да се съветваме с Господния компас ежедневно, с цел най-добра посока за плаване с малката ни флотилия.

Дните ми бяха изпълнени със тривиални неща като съгване на пране, четене на детски книжки и готвене на яхнии за вечеря. Понякога в пристана на дома ни не можем да видим, че чрез тези прости и последователни действия, включително семейна молитва, изучаване на Писанията и семейна домашна вечер, се осъществяват велики неща. Но аз свидетелствам, че точно тези

действия имат вечно значение. Велика е радостта, когато тези малки лодки – нашите деца – се превърнат в мощни плавателни съдове, изпълнени с евангелска светлина и готови да се „отправят в служба на Бога“⁹. Нашите малки действия на вяра и служба са това, чрез което повечето от нас могат да продължат в Бога и в крайна сметка да донесат вечна светлина и слава на нашето семейство, приятелите и познатите ни. Вие наистина оказвате влияние!

Помислете за потенциалното влияние на вярата на едно малко момиченце върху семейството ѝ. Вярата на дъщеря ни благослови семейството ни, когато изгубихме малкия ни син в един увеселителен парк. Всички ние трескаво се втурнахме да го търсим. Накрая, деветгодишната ни дъщеря ме дръпна за ръката и каза: „Мамо, не трябва ли да се помолим?“ Права беше! Събрахме се наред тълпата и се помолихме да намерим детето си. Намерихме го. На всички момичета от Неделното училище за деца казвам: „Продължавайте да напомняте на родителите си да се молят!“

Това лято имах привилегията да посетя лагер на 900 млади жени в Аляска. Влиянието им върху мен бе изключително. Те отидоха на лагер духовно подготвени, след като бяха прочели Книгата на Мормон и научили наизуст „Живият Христос: свидетелството на апостолите“. По време на третата вечер на лагера всички 900 млади жени се изправиха и рецитираха целия документ, дума по дума.

Духът изпълни огромната зала и аз копнеех да се присъединя. Но не можех. Не бях научила наизуст този документ.

Започнах да уча текста на „Живия Христос“ също като тези сестри и поради тяхното влияние, попълноценно преживявам причастния завет винаги да помня Спасителя, като повтарям отново и отново свидетелството на апостолите за Христос. Причастието придобива по-дълбоко значение за мен.

Надявам се да предложа на Спасителя като коледен подарък наизустяването преди 25 декември и съхраняването в сърцето ми на „Живия Христос“. Надявам

се да мога да бъда положително влияние – подобно на сестрите в Аляска за мен.

Може ли да откриете себе си в следните слова на „Живия Христос“? „Той настоятелно молеше всички да следват Неговия пример. Той вървя по пътищата на Палестина, като изцеляваше болните, правеше слепите да прогледнат и възкресяваше мъртвите“¹⁰.

Ние, сестрите в Църквата, не вървим по пътищата на Палестина, изцелявайки болните, но можем да се молим за и да прилагаме изцеляващата любов на Единението към една влошена, измъчена връзка.

Въпреки че няма да направим слепите да виждат по начина на Спасителя, ние можем да свидетелстваме на духовно слепите за плана за спасение. Можем да отворим очите на разбирането им за нуждата от свещеническа сила във вечните завети.

Няма да възкресяваме мъртвите, подобно на Спасителя, но можем да благославяме мъртвите като намираме имената им за храмова работа. Тогава действително ще ги възкресим от техния духовен затвор и ще им предложим пътя на вечен живот.

Свидетелствам, че имаме жив Спасител, Исус Христос, и че с Неговата сила и светлина ще можем да отблъснем тъмнината на света, да дадем гласност на истината, която знаем, и да влияем на другите да дойдат при Него. В името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. М. Ръсел Балард, „Мъжете и жените и свещеническата власт“, *Лиакхона*, септ. 2014 г., с. 36.
2. Harriet R. Uchtdorf, *The Light We Share* (Deseret Book Company, 2014 г.), с. 41; цитирано с разрешение.
3. Томас С. Монсън, „For I Was Blind, but Now I See“, *Liakhona*, юли 1999 г., с. 69.
4. Учение и Завети 50:24.
5. Учение и Завети 88:7.
6. Джордж К. Кенън, в *Preparing to Enter the Holy Temple* (книжка, 2002 г.) с. 36.
7. Мозия 3:19.
8. Д. Тод Кристоферсън, „Моралната сила на жените“, *Лиакхона*, ноем. 2013 г., с. 30.
9. Учение и Завети 4:2.
10. „Живият Христос: свидетелството на Апостолите“, *Лиакхона*, апр. 2000 г., с. 2.

От президент Дитер Ф. Ухтдорф
Втори съветник в Първото Президентство

Да живеем радостно според Евангелието

Доверявайте се на спасителната сила на Исус Христос; спазвайте Неговите закони и заповеди. С други думи – живейте с радост според Евангелието.

Скъпи мои сестри, скъпи мои приятели и благословени ученици на Исус Христос, чест е за мен да имам тази възможност да съм с вас в началото на още една обща конференция на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни. През следващата седмица Първото Президентство и дванадесетте апостоли ще се срещнат с всички висши ръководители и общи ръководители на спомагателни организации, а останалите сесии на нашата световна обща конференция ще се проведат в събота и неделя. Изключително съм благодарен на нашия пророк, президент Томас С. Монсън, Божият пророк за нашите дни, за това, че ме покани да представлявам Първото Президентство пред сестрите в Църквата.

Докато обмислях какво да кажа, мислите ми ме отнесоха назад към жените, които са оформили моя живот и са ми помогнали през предизвикателствата на смъртността. Благодарен съм за баба ми, която преди десетилетия решила да заведе семейството си на едно мормонско събрание за причастие. Благодарен

съм за сестра Евиг, една възрастна дама от Германия, чието име в превод означава „сестра Вечна“. Тя бе тази, която отпрати тази смела и прекрасна покана към моята баба. Много съм благодарен за майка ми, която проводи четири деца през смутното време на Втората световна война. Мисля си и за дъщеря ми, внучките и бъдещите поколения верни жени, които ще дойдат някой ден.

И разбира се съм вечно благодарен за съпругата ми Хариет, която ме очарова като тинейджър, понесе най-тежкото бреме на малките ни деца като майка, стои до мен като съпруга и обича и цени нашите деца, внуци и правнуци. Тя е силата в дома ни през добри и лоши времена. Тя внася светлина в живота на всички, които я познават.

Последно, много съм благодарен за всички вас, милионите верни сестри по целия свят на всяка възраст, които вършите толкова много за изграждането на царството Божие. Благодарен съм ви за безбройните начини, по които вдъхновявате, подхранвате и благославяте хората около вас.

Божии дъщери

Радвам се да бъда сред толкова много Божии дъщери. Когато пеem песента „Чедo на Бoгa сьм“, думите ѝ проникват в сърцата ни. Размишлението върху тази истина – че сме деца на небесни родители¹ – ни изпълва с усещане за произход, цел и съдба.

Добре е да помните, че винаги сте Божие дете. Това знание ще ви помага през най-трудните моменти в живота ви и ще ви вдъхновява да постигнете забележителни неща. Важно е обаче и да помните, че това, че сте дъщери на небесни родители, не е отличие, което сте постигнали или което някога ще изгубите. Завинаги ще си останете дъщери Божии. Вашият Небесен Отец има големи планове за вас, но *само* божественият ви произход не ви гарантира божествено наследство. Бог ви е изпратил тук, за да се подготвите за бъдеще по-велико от всичко, което можете да си представите.

Обещаните от Бог благословии за верните са величествени и вдъхновяващи. Сред тях са „престоли, царства, княжества и сили, владения; всички височини и дълбини“². Изиска се много повече от сертификат за духовно раждане или „Членска

карта на чедo на Бoг“, за да заслужите тези необятни благословии.

Но как да ги получим?

Спасителят е отговорил на този въпрос в днешно време:

„освен ако не спазвате закона Ми, вие не можете да постигнете тази слава.

Понеже тясна е портата и стеснен е пътят, който води към възвисяването. ...

... Приемете, прочее, закона Ми“³.

Ето затова говорим за извървяване на пътя на ученичеството.

Говорим за спазване на Божиите заповеди.

Говорим за това да се радваме на живот според Евангелието с цялото си сърце, мощ, разум и душа.

Бог знае нещо, което ние не знаем

Въпреки това, за някои от нас спазването на Божиите заповеди не винаги е много радостно. Все пак, може да има някои, които изглеждат по-трудни или по-непривлекателни – заповеди, които приемаме с ентузиазма на дете, което седи пред чиния, пълна със здравословни, но омразни му зеленчуци. Стискаме зъби и се насиливаме да се подчиним, за да може да напреднем към по-желателни дейности.

Вероятно в такива случаи се питаме: „Наистина ли трябва да се подчиняваме на *всички* Божии заповеди?“

Отговорът ми на този въпрос е прост:

Мисля, че Бог знае нещо, което ние не знаем, неща, които надхвърлят способностите ни за разбиране! Небесният ни Отец е вечно същество, чийто опит, мъдрост и разум са безкрайно надвишават нашите⁴. Освен това, Той е и вечно любящ, състрадателен и съсредоточен върху една благословена цел: да осъществи безсмъртието и вечният живот на човека⁵.

С други думи, Той не само *знае* какво е най-добро за вас, но и *загрижено иска да избере* това, което е най-добро за вас.

Ако вярвате това в сърцата си – ако наистина вярвате, че великата мисия на нашия Небесен Отец е да възвиси и даде слава на чедата Си и че знае най-добре как да го направи – не е ли разумно да се приемат и следват заповедите Му, дори и тези, които изглеждат трудни? Не трябва ли да ценим лампите, които Той ни е дал, за да ни насочва през мрака и изпитанията на смъртността? Те очертават пътя обратно към небесния ни дом! Като изберете плана

на Небесния Отец, вие полагате божествена основа за личния си напредък като Божия дъщеря, която ще ви благославя през целия ви живот.

Мисля, че част от нашата трудност е представата, че Бог е заключил всичките ни благословии в един огромен облак в небесата, отказвайки да ни ги даде, освен ако не отговаряме на някакви строги, родителски изисквания, които Той е дал. Но заповедите изобщо не са такива. Всъщност, Небесният Отец непрекъснато ни залива с благословии. Но нашият страх, съмненията и греховете ни, подобно на чадър, пречат на тези благословии да ни достигнат.

Неговите заповеди са любящи инструкции и божествена помощ да сгънем чадъра, за да можем да получаваме валежа от небесни благословии.

Нужно е да приемем, че Божиите заповеди не са само дълъг списък с добри идеи. Те не са съвети за успех в живота от някой блог в Интернет или мотивационни цитати от дъска в Пинтерест. Те са божествени съвети, основани на вечни истини, дадени да донесат „мир в този свят и вечен живот в идния свят“⁶.

Така че, имаме избор. От едната страна е мнението на света с вечно променящите се теории и съмнителни мотиви. От другата страна е словото Божие към Неговите чеда – вечната Му мъдрост, сигурните Му обещания и любящите Му напътствия за завръщане в Неговото присъствие в слава, любов и величие.

Изборът е ваш!

Създателят на моретата, пясъците и безкрайните звезди ви подава ръка днес! Той ви предлага изключителна рецепта за щастие, мир и вечен живот!

За да заслужите тези величествени благословии, трябва да се смирите, да упражнявате вяра, да поемете върху си името на Христос, да Го търсите в думи и дела и решително да „бъде(те) Божии свидетели по всяко време, във всичко и навсякъде“⁷.

Причината за послушание

След като сте разбрали истинското естество на Бог и Неговите заповеди, по-добре ще разбирате себе си и божествената цел на съществуването ви. С това се променя мотива ви за спазване на заповедите и сърцето ви започва да копнее да живее с радост според Евангелието.

Например, хората, които гледат на посещението на църковни събрания като на личен начин да увеличат любовта си към Бог, да намират мир, да вдъхновяват другите, да търсят Духа и да подновяват отдадеността си да следват Исус Христос, ще имат много по-наситено преживяване от онези, които само използват времето си да седят на стола. Сестри, *много еважно* да посещаваме неделните ни събрания, но съм доста сигурен, че Небесният Отец е много по-загрижен за нашите вяра и покаяние, отколкото за статистиката ни за посещаемост.

Ето още един пример:

Една самотна майка на две малки деца наскоро се разболяла от варицела. Разбира се, скоро след това и децата ѝ също се разболели. Грижете за нея самата и за малките ѝ деца била твърде тежка за младата майка. А като резултат, принципно изрядната къща станала разхвърляна и мръсна. Мивката се напълнила с мръсни чинии и пране било натрупано навсякъде.

Докато тя се мъчела да утеши плачещите си деца, а и на нея самата и се искало да се разплаче,

на вратата ѝ се почукало. Били посещаващите ѝ учителки. Те видели бедата на младата майка. Видели къщата ѝ, кухнята ѝ. Чули плача на децата ѝ.

Ако тези сестри бяха загрижени само за това да изпълнят назначените им месечни посещения, можеше да поднесат на майката чиния курабийки, да ѝ кажат, че им е липсвала в Обществото за взаимопомощ миналата неделя и да кажат нещо от рода на: „Кажете, ако има нещо, което да направим!“ След това можеше весело да си тръгнат, благодарни, че посещението им е на 100 процента за още един месец.

За щастие, тези сестри били истински ученици на Христос. Те забелязали нуждите на тази сестра и вложили на практика многото си таланти и опит. Те почистили неразборията, донесли светлина и яснота в дома и се обадили на приятелка да донесе нужни хранителни продукти. Когато свършили работата си и се сбогували, те оставили младата майка разплакана – от благодарност и любов.

От този момент нататък мнението на младата майка за посещаващите учителки се променило. „Знам – казва тя – че не съм само отметка в нечий списък“.

Да, посещаващите учителки трябва да са верни в изпълняването на ежемесечните си посещения, без обаче да пропускат най-важната *причина* за тази заповед – да обичаме Бог и ближните си.

Когато се отнасяме към Божиите заповеди и към нашето участие в изграждането на Неговото царство като към списък за отмятане, ние пропускаме същността на ученичеството. Пропускаме растежа, който идва от радостния живот съгласно заповедите на нашия Отец в небесата.

Вървенето по пътя на ученичеството не трябва да е горчиво преживяване. То „е по-слад(ко) от всичко, що е сладко“⁸. То не е бремене, което да ни тежи. Ученичеството повдига духа ни и облекчава сърцата ни. То ни вдъхновява с вяра, надежда и милосърдие. То изпълава духовете ни със светлина в моменти на мрак и спокойствие в моменти на скръб.

То ни дава божествена сила и трайна радост.

Да живеем радостно според Евангелието

Мои скъпи сестри в Евангелието, независимо дали сте на 8 или 108 години, има едно нещо, което се навявам наистина разбирате и знаете:

Вие сте обичани.

Вие сте скъпи за небесните ви родители.

Безкрайният и Вечен Създател на светлината и живота ви познава! Грижа Го е за вас.

Да, Той ви обича точно сега и завинаги.

Той не изчаква да ви обикне чак когато преодолеете слабостите си и лошите си навици. Обича ви днес с пълно разбиране на всичките ви трудности. Наясно е, че се обръщате към Него чрез сърдечна и изпълнена с надежда молитва. Той знае за моментите, когато сте се държали за угасващата светлина и сте вярвали – дори напред нарастващия мрак. Знае за страданията ви. Знае за съжалението ви за случаите, когато не сте успявали или сте се проваляли. И въпреки това ви обича.

И Бог знае за успехите ви, макар и да ви се струват малки. Той признава и цени всеки един от тях. Обича ви за това, че помагате на другите. Обича ви за това, че помагате на другите да носят тежкото си бремене, дори когато самите вие имате такова.

Той знае всичко за вас. Вижда ви ясно – познава ви такива, каквито наистина сте. И ви обича – днес и завинаги!

Мислите ли, че за Небесния ни Отец е важно дали гримът, дрехите, косата и ноктите ви са перфектни? Мислите ли, че ценността ви за Него се променя в зависимост от броя последователи в Инстаграм или Пинтерест? Мислите ли, че Той желае да се

тревожите или да се депресирате ако някой вече не е ваш приятел или последовател във Фейсбук или Туитър? Мислите ли, че външната привлекателност, размера на дрехите или популярността изобщо имат значение за това колко сте важни за Този, Който е създал вселената?

Той ви обича не само заради това, което сте днес, но и заради това в каква личност на слава и светлина имате потенциала и желанието да се превърнете.

Той иска повече, отколкото можете да си представите, да постигнете съдбата си – да се завърнете в небесния си дом с чест.

Свидетелствам, че начинът за постигане на това е да се поставят егоистичните желания и недостойните амбиции на олтара на жертвата и службата. Сестри, доверявайте се на спасителната сила на Исус Христос; спазвайте Неговите закони и заповеди. С други думи – живейте с радост според Евангелието.

Моля се да изпитате в живота си подновена и усилена красивата любов на Бог; да намерите вярата, решителността и отдадеността да научите Божиите заповеди, да ги пазите в сърцата си и да живеете с радост според Евангелието.

Обещавам ви, че като правите това, ще откриете най-доброто ви аз – вашето *истинско* аз. Ще откриете какво всъщност означава да сте дъщери на Вечния Бог, Господарят на всяка праведност. За това свидетелствам и ви оставям своята благословия като апостол на Господ, в името на Исус Христос, амин. ■

БЕЛЕЖКИ

1. Бог не само е наш Управител и Създател, но е и нашият Небесен Отец. Всички мъже и жени са буквално Божий синове и дъщери. Президент Джозеф Ф. Смит учи, че „човекът като дух е бил роден от небесни родители и отгледан до зрялост във вечните обиталища на Отца, преди да дойде на земята в тленно (физическо) тяло“ (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph F. Smith*, 1998 г., стр. 335).
2. Учение и Завети 132:19.
3. Учение и Завети 132:21–22, 24.
4. Вж. Исаия 55:9.
5. Вж. Моисей 1:39.
6. Учение и Завети 59:23.
7. Мосия 18:9.
8. Алма 32:42.

Собрал, Бразилия

Указател на материалите от конференцията

Следният списък с избрани преживявания от общата конференция може да бъде ползван при лично изучаване, семейни домашни вечери и друго преподаване. Номерът се отнася до първата страница на речта.

ГОВОРИТЕЛ	ИСТОРИЯ
Нийл Л. Андерсън	(28) Нийл Л. Андерсън усилва свидетелството за Джозеф Смит на един завърнал се мисионер.
М. Ръсел Балард	(89) Един речен инструктор предупреждава участниците да „останат в лодката“, докато се подготвят за преминаване през бурните потоци.
Дейвид А. Беднар	(107) След като получава медицински грижи за леко нараняване, синът на Дейвид А. Беднар оказва подобни грижи на приятелите си.
Линда К. Бъртън	(111) Един пълновременен мисионер приключва мисията си с пречистен дух, след като е отдал своето сърце, мощ, ум и сила на Господ.
Тад Р. Калистър	(32) Майката на Бен Карсън преобръща изцяло живота му. Едно ливанско момиче научава Евангелието от майка си. Родителите на Тад Р. Калистър го учат на Евангелието.
Крейг К. Кристенсън	(50) Няколко дякони казват защо се възхищават на президент Монсън. Крейг К. Кристенсен получава свидетелство като изучава Книгата на Мормон.
Д. Тод Кристоферсън	(16) Крал Хенри V казва на мъжете си, че всеки от тях е господар на собствената си душа. Един човек, който отказва да се грижи за себе си, се съгласява да бъде откаран на гробището.
Куентин Л. Кук	(46) Луси от комикса <i>Лийнътс</i> си намира оправдания да изпусне високи топки. Един млад мъж взема решения, които не съответстват на целта му да отслужи мисия и да склучи брак в храма. Един разговор с университетски треньор потвърждава решението на Куентин Л. Кук да послуша съвета на баща си.
Дийн М. Дейвийз	(53) Църквата и нейните членове във Филипините спасяват членове и нечленове след опустошителен тайфун.
Шерил А. Есплин	(12) Една ръководителка на Младите жени научава за силата на причастието. Един 96-годишен мъж ходи на църква, за да може да взема причастието.
Хенри Б. Айринг	(59) Един нов член помага на младия Хенри Б. Айринг и неговия брат да се подготвят за свещеническа служба. Бащата и епископът на Хенри Б. Айринг му оказват доверие като го молят за помощта му. Един старши домашен учител оказва доверие на сина на Хенри Б. Айринг. (70) Майката на Хенри Б. Айринг се моли той да чуе Божиите слова в нейния съвет. Църковни ръководители в Айдахо, САЩ, получават откровение, за да помогнат на пострадали от наводнение. Съпругата на един мъж, който получава силата да запечатва, узнава чрез откровение, че съпругът ѝ е призован от Бог.
Едуардо Гаварет	(37) Докато е пълновременен мисионер, Едуардо Гаварет научава урок за следването на гласа на Спасителя. Родителите и братята и сестрите на едно 14-годишно момиче в Уругвай последват примера ѝ и се присъединяват към Църквата. Родителите на Едуардо Гаварет приемат мисионерите и тяхното послание.
Карлос А. Годой	(96) За да получи благословиите, обещани в патриаршалната му благословия, Карлос А. Годой, с подкрепата на съпругата си, се стреми да получи допълнително образование.
Робърт Д. Хейлз	(80) Младият Робърт Д. Хейлз придобива свидетелство, когато учи за Божеството от своите родители, учители, Писанията и Светия Дух.
Джефри Р. Холанд	(40) Томас С. Монсън се връща от Германия по пантофи, след като е раздал обувките си и втория си костюм и ризи.
Лари С. Кейчър	(104) Лари С. Кейчър и съпругата му са понесени от мъртво течение, но успяват да стигнат до брега, благодарение на божествена намеса. Двама мъже вземат решения, които отвеждат семействата им извън Църквата. Родителите на съпругата на Лари С. Кейчър благославят потомството си като живеят според Евангелието и го преподават на децата си.
Йорг Клебингат	(34) Йорг Клебингат съветва една сестра в мисия Украйна Киев да не бъде спряна от слабостите си.
Нийл Ф. Мериът	(117) Нийл Ф. Мериът излиза от храма със знанието, че може да се довери на Спасителя. Дъщерята на Нийл Ф. Мериът насърчава семейството си да се моли, след като най-малкият син в семейството се изгубва. Деветстотин млади жени в Аляска декламираат „Живият Христос“.
Уго Е. Мартинез	(102) Президент Монсън служи на един баща, чиято дъщеря е болна. Братята носят вода на семейство Мартинез след един ураган.
Томас С. Монсън	(67) Едно торпедо удря кормилото на бойния кораб <i>Бисмарк</i> , като така прави невъзможно той да следва начертания курс. (86) Членове на Църквата в Канада често посещават дома на една немска двойка имигранти, за да могат да чувстват мирния дух там.
Ръсел М. Нелсън	(74) След като оперира президент Спенсър У. Кимбал, Ръсел М. Нелсън получава свидетелство, че президент Кимбал ще стане пророк.
Далин Х. Оукс	(25) Поради търпението и добротата на съпругата си, един съпруг, който не е член, решава да се кръсти.
Алън Ф. Пакър	(99) Докато се е съсредоточил да сече дърва, младият Алън Ф. Пакър забравя да свали калъфа на брадвичката си.
Бойд К. Пакър	(6) Една жена осъзнава, че Спасителят вече е заплатил за ужасната злина, която ѝ е сторена.
Л. Том Пери	(43) Един внук на президент Харолд Б. Лий напомня на майка си за важността на молитвата преди лягане.
Лин Г. Робинз	(9) Президент Бойд К. Пакър пита Лин Г. Робинз в коя посока гледа, напомняйки му, че представлява пророка пред хората.
Джийн А. Стивънз	(114) Родителите на Джийн А. Стивънс държат на заветите си и на любовта си към Господ. Млади жени се подготвят за храмовите завети.
Дитер Ф. Ухтдорф	(56) Един човек е обсебен от едно глухарче в двора на съседа му. Един банков крадец натрива лицето си с лимонов сок, вярвайки, че това ще го направи невидим. В един много силен район 11 брака приключват с развод. (120) Посещаващи учителки идват на помощ на самотна майка, която едва се справя с две болни деца.

Президент Томас С. Монсън говори по време на неделната следобедна сесия на общата конференция.

„Два славни дни на вдъхновени послания“

Имахме два славни дни на вдъхновени послания“, каза президент Томас С. Монсън в края на 184-тата Полугодишна обща конференция в неделя, 5 октомври 2014 г.

Тези послания включиха важността да се развие свидетелство, което да помогне да издържим на всякакви обстоятелства; следването на пътя на Спасителя и превръщането в отдаден ученик; следването и подкрепянето на пророците; разумно използване на свободата на избор и превръщането на дома в място на обич, безопасност, пример и изучаване на Евангелието.

Във встъпителните си слова в събота президент Монсън отбеляза, че Църквата продължава да расте. „Сега наброяваме над 15 милиона и продължаваме да растем“, каза президент Монсън. „Мисионерските ни усилия се разгръщат безпрепятствено. В момента служат над 80 000 мисионера, които споделят Евангелието по целия свят“.

По време на съботната следобедна сесия старейшина Карлос Х. Амадо и старейшина Уилям Р. Уокър от Първия кворум на седемдесетте

бяха освободени и получиха почетен статус. Старейшина Арайик В. Минасян и старейшина Гвидо Сенканс бяха освободени като областни седемдесетници.

За пръв път на общата конференция някои от говорителите, чийто основен език не е английски, изнесоха речите си на родния си език. Старейшина Чи Хонг (Сам) Уонг говори на кантонски китайски, старейшина Едуардо Гаварет и старейшина Уго Е. Мартинез на испански, а старейшина Карлос А. Годой на португалски.

Тълпи изпълниха Центъра за конференции с неговите 21 000 места, а също и допълнителни сгради на Храмовия площад в Солт Лейк Сити, щата Юта, САЩ по време на сесиите на конференцията. Сесиите се превеждаха на над 90 езика и се излъчваха до над 170 страни и територии. Освен това, конференцията се излъчваше по телевизия, радио, сателит и Интернет, включително на мобилни устройства. Тази конференция отбелязва 90-тата годишнина на радио излъчванията и 65-тата годишнина на телевизионните излъчвания на конференцията. ■

Филм за Джозеф Смит сега на сайта Hulu

Милиони хора сега имат достъп до създадения от Църквата филм, който отдава почит на пророка Джозеф Смит. *Joseph Smith: Prophet of the Restoration*, филм, който изобразява живота и наследството на пророка, вече може да се гледа безплатно на сайта Hulu, един Интернет сайт, който предлага видео стрийминг (глеждане на филми, без да се налага предварителното им сваляне).

Филмът е първият филм на Църквата, който да навлезе в ексклузивен, основен канал за разпространение като Hulu, на който около 4 милиона абонати могат да гледат по техен избор филми чрез Roku, Apple TV, Xbox, PlayStation и смартфони и таблети, които са свързани с Интернет. Качването на филма в Hulu не само го прави по-достъпен за членовете на Църквата, но и предоставя възможност повече хора, които не са членове на Църквата, да го гледат и научат повече за Църквата.

Молим членовете, които го гледат, да оставят коментари и да оценят филма, за да може той да бъде по-лесен за намиране от други. ■

Продължава напредъка по храмовете

„Когато всички досега обявени храмове бъдат завършени, ще имаме 170 действащи храма по целия свят“, каза президент Томас С. Монсън по време на общата конференция през октомври 2014 г. „Тъй като съсредоточаваме усилията си върху завършването на вече обявените храмове, на този етап не обявяваме нови. В бъдеще, обаче, ще направим оценка на нуждите и приоритетите и ще обявим строежа на допълнителни храмове“.

Когато президент Монсън повторно освети храма Огдън Юта през септември 2014 г., действащите храмове на Църквата по целия свят станаха 143.

Храмът Форт Лоудърдейл Флорида бе осветен през май 2014 г. от президент Дитер Ф. Ухтдорф, втори съветник в Първото Президентство. Храмът Финикс Аризона ще бъде осветен на 16 ноември 2014 г.

Храмът Огдън Юта бе повторно осветен на 21 септември 2014 г.

и поне пет други храма ще бъдат осветени или повторно осветени през 2015 г. ■

ПОМОЩНИ МАТЕРИАЛИ ЗА СЛУЖЕНИЕТО (MINISTERING RESOURCES) СА НА РАЗПОЛОЖЕНИЕ НА СЪВЕТИТЕ

Членовете на съвета на района и на кола вече имат достъп до една нова Интернет страница на Църквата, наречена Ministering Resources, която се намира на ministering.lds.org, за да помагат на отделните хора и семейства за техните материални и духовни нужди, включително трудни и деликатни теми. До страницата имат достъп лица с настояща призования в коловите и районите съвети посредством техните LDS акаунти.

Материалите, които досега бяха на разположение само на епископите и коловите президенти, са обновени и разширени с конкретни съвети как да се помага на жертви на насилие, на хора, борещи се с пристрастявания, на самотни бъдещи родители, на ползващите порнография, на хората, които изпитват привличане към същия пол и на онези, които имат финансови проблеми и проблеми, свързани с намирането на работа.

Под ръководството на епископа, районите съвети могат да използват Ministering Resources, за да се съветват как да помогнат на лицата и семейства в рамките на техните райони. ■

СНИМКА ОТ САРА ДЖЕЙН УИЙЪР, CHURCH NEWS

Учения за нашето време

От ноември 2014 г. до март 2015 г. уроците в Мелхиседековото свещеничество и Обществото за взаимопомощ в четвъртите недели трябва да се изготвят от една или повече речи, изнесени на общата конференция през октомври 2014 г. През април 2015 г. може да се избират речи или от конференцията през октомври 2014 г. или април 2015 г. Президентите на кол

и окръг могат да изберат коя реч следва да бъде използвана в техните области или могат да възложат тази отговорност на епископите или президентите на клон.

Присъстващите на уроците през четвъртите недели, са насърчени да изучават предварително избраните речи. Речите от конференцията са на разположение на много езици на conference.lds.org. ■

НАЛИЧНА Е ПОМОЩ ЗА ЗАСЕГНАТИТЕ ОТ ПРИСТРАСТЯВАНЕ НА ТЕХЕН ЛЮБИМ ЧОВЕК

Брачните партньори и семействата, засегнати от пристрастеното поведение на обичан човек, могат да се обърнат към един нов наръчник в Интернет, където да намерят помощ, надежда и изцеление.

The Spouse and Family Support Guide, който се намира на AddictionRecovery.lds.org, има за цел да помогне на брачните партньори и членовете на семейството да се изцелят от предизвикателствата, които преживяват поради пристрастеното поведение на обични хора, които се занимават с наркотици, алкохол, порнография или други вредни вещества или практики. Освен на английски, той скоро ще бъде на разположение на испански, португалски, френски, италиански, немски, руски, китайски, японски и корейски.

Наръчникът се състои от 12 раздела, съсредоточени върху изцеление, увеличаване на надеждата и намиране на сила чрез Исус Христос.

Предоставени са много практични предложения, като например как да се поставят ограничения и правила, как да се обсъжда с обичан човек пристрастяването и възстановяването от него и как уместно да се реагира на завръщане към пристрастяването.

Наръчникът се използва за обсъждане по време на поверителните събрания на групите за подкрепа на брачни партньори и семейства, предлагани от LDS Family Services. Той може да се използва за лично изучаване или да се използва от църковни ръководители, когато интервюират и съветват. ■

СНИМКА ОТ СКОТЪТ. УИНЪРТЪНЪН, DESERET NEWS

Пълнолетни младежи слушат духовно послание в центъра Мериът в Университета Бригъм Йънг в Прово, щата Юта, САЩ.

През януари започват промени при духовните послания за пълнолетните младежи

Първото Президентство и Църковния образователен борд обявиха, че от януари 2015 г. ще има промяна в честотата, местоположението и публикуването на духовните послания за пълнолетните младежи. Промените включват:

Име: Световно духовно послание за пълнолетни младежи: една вечер с (името на говорителя).

Честота: Три пъти в годината, през втората неделя на януари, първата неделя на май и втората неделя на септември.

Публика: Всички пълнолетни младежи, семейни и несемейни, са поканени да присъстват. Завършващите гимназия или нейния еквивалент ученици също са поканени.

Местоположение: януарските духовни послания ще се провеждат в Университета Бригъм Йънг в Прово, щата Юта; в УБЙ-Айдахо или в УБЙ-Хавай. Майските духовни послания ще се провеждат в Центъра за конференции в Солт Лейк Сити или на други места в централата на Църквата. Септемврийските духовни послания ще се провеждат на други места в Съединените щати.

Публикация: До няколко дни след всяко духовно послание речите ще бъдат на разположение на английски в текстови, аудио и видео формат на LDS.org и в приложението Евангелска библиотека, в новата колекция за пълнолетни младежи. След това ще бъдат качени и на други езици. Резюмета на речите ще бъдат включени в *Лиахона* и в различни текстови цитати, цитати със снимка (меме) и видео резюмета, които също ще бъдат публикувани на живо и след духовните послания посредством социалните медийни канали на Църквата, включително на съответните социални страници на говорителите.

Говорителите пак ще са избрани от Първото Президентство измежду висшите ръководители и висшите служители на Църквата.

Промените бяха обявени на пълнолетните младежи по време на духовното послание на ОСЦ на 2 ноември 2014 г., а също и на свещеническите ръководители в едно писмо от 28 август 2014 г. от Първото Президентство, което включва Разписанието за излъчвания през 2015 г. ■

LDS Charities

предоставя помощ

От най-ранните дни на Възстановяването, членовете на Църквата на Исус Христос на светиите от последните дни са известни с тяхната готовност да помагат на страдащите.

В последните години членове на Църквата и други хора, посредством щедри дарения, осигуриха средствата, с които програмите за хуманитарна служба на Църквата да благославят живота на хора по целия свят. Само през 2013 г. хуманитарните програми на Църквата са помогнали на над 10,5 милиона души в 130 страни.

Това усилие включва осигуряване на животоподдържащи и осигуряващи комфорт стоки, предоставяне на чиста вода, обучаване на акушерки и лекари как да спасяват живота на хиляди новородени бебета и предоставяне на инвалидни колички. Освен това, Църквата помага с грижа за зрението и обучението, имунизиранието и помагането на общности в отглеждането на питателна храна.

Помощ на бежанци

Църквата прави последователни и значителни усилия да помага на бежанците, а също и на други хора, които страдат от конфликти и недостиг на храна. Наскоро:

- Църквата дари хиляди палатки и основни хранителни продукти на семейства в Чад и изгради кладенци с ръчни помпи, тоалетни и сгради за къпане в бежански лагери в Буркина Фасо.
- В Йордан, Сирия, Ливан, Ирак и кюрдския регион LDS Charities раздава пакети с храна, одеяла, медицински материали, хигиенни комплекти, спално бельо и зимни дрехи. В Ирак и в кюрдския

регион бяха доставени инвалидни колички и други помощни средства за придвижване на хора, наранени в конфликтите.

- В Газа бяха дарени на централната болница лекарства, медицински материали и мляко на прах.
- В Израел бе дарено ултразвуково оборудване на една болница.
- В Украйна и Русия Църквата, в партньорство с Програмата за развитие на Обединените Нации, предостави храна, спално бельо, дрехи и хигиенни принадлежности за 30 000 души, които са се преместили по време на гражданските размирици.

LDS Charities се стремят да останат политически неутрални и да помагат на хора от всякакви вероизповедания.

Помощ при бедствия

Църквата реагира и когато се случат природни бедствия.

- В Сиера Леоне и Либерия Църквата е ангажирала 1 600 местни доброволци да предоставят обучение как да се избягва Ебола и е предоставила храна, основни санитарни и медицински материали.
- След наводнението, причинено от силния мусон в Пакистан и Индия, Църквата предостави храна, хигиенни комплекти и медицински материали.
- В Тонга един циклон унищожил стотици домове, включително домовете на 116 семейства на членове. Членовете ще помогнат при повторното изграждане на домовете си. Те биват обучени как да построят подслон за себе си и след това биват помолени да помогнат на поне четири други души да построят и за тях. Църквата също възстановява посеви и предоставя обучение за домашно градинарство.
- В Мексико, когато един ураган остави след себе си хиляди унищожени или повредени домове, местните църковни ръководители

САРА ДЖЕЙН УИЛЪВЪ, CHURCH NEWS

Президентът на окръг Аман Йордания и неговата дъщеря се срещат с бежанци.

предоставиха храна и вода на засегнатите членове, а Църквата работи заедно с държавните ръководители по предоставянето на хранителни комплекти.

Какво може да направите вие

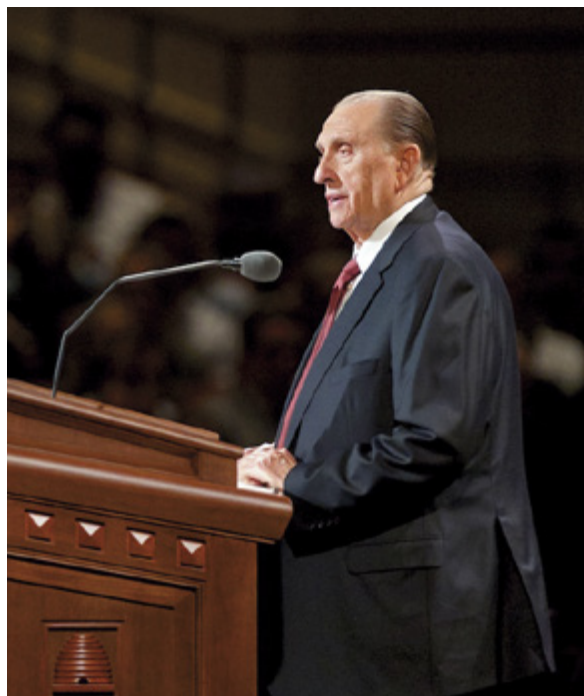
Даренията във фонда за хуманитарна помощ дава възможност на Църквата да реагира незабавно на кризи. Освен това, където и да живеят членовете, те могат да изразяват Христова обич, да служат и да уважават всички хора. Забелязването на бежанци и имигранти в нашите общности или хора, които са претърпели лично бедствие и предлагането на приятелство, заинтересованост и среда, в която са добре дошли, е Христово действие, което никога няма да е напразно.

Чрез хуманитарната си организация Църквата се стреми да осъществява съвета на президент Томас С. Монсън: „Ние можем да си даваме сили един на друг, имаме възможността да забелязваме тези, които биват пренебрегвани. Когато имаме очи, които виждат, уши, които чуват, и сърца, които чувстват, можем да протегнем ръка и да спасим“ („Призованието да служим“, *Лиахона*, ян. 2001 г., с. 58). ■

Свята молитва, от Линда Кърли Кристенсън

*Пророкът Джозеф Смит описва своето преживяване на възраст 14 години в Свещената горичка:
„аз се усамотих в гората ... утрото на един прекрасен, ясен ден в ранната пролет на хиляда осемстотин
и двадесета година. ... при всичките си грижи никога досега не бях правил опит да се моля на глас.
... Като се огледах наоколо и видях, че съм сам, аз паднах на колене и започнах да изливам
на Бог желанията на сърцето си“ (Джозеф Смит—История 1:14–15).*

„Като се стремим да поставим Исус в центъра на живота си, като изучаваме словата Му, следваме ученията Му и вървим по Неговия път, Той ни обещава да сподели с нас вечния живот, който получи като даде живота Си“, каза президент Томас С. Монсън по време на 184-та полугодишна обща конференция на Църквата. „Няма по-голяма цел от тази да изберем да приемем учението Му, да станем Негови последователи и да вършим делото Му през живота си. Нищо друго, никакъв друг избор не може да направи от нас това, което Той може“.

ЦЪРКВАТА НА
ИСУС ХРИСТОС
НА СВЕТИИТЕ
ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ